

PREDLOG ZA JAVNO OBRAVNAVO
EVA: 2015-1611-0020

ZAKON O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O DAVČNEM POSTOPKU

I. UVOD

1. OCENA STANJA IN RAZLOGI ZA SPREJEM PREDLOGA ZAKONA

Državni zbor Republike Slovenije je Zakon o davčnem postopku sprejel na seji 26. oktobra 2006, objavljen pa je bil v Uradnem listu RS, št. 117/06. Prvič je bil spremenjen z Zakonom o davku na dobitke pri klasičnih igrah na srečo (Uradni list RS, št. 24/08 – ZDDKIS), nato pa še z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 125/08 – ZDavP-2A), Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o dohodnini (Uradni list RS, št. 20/09 – ZDoh-2D), Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 110/09 in 1/10 – popr. – ZDavP-2B), Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 43/10 – ZDavP-2C), Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 97/10 – ZDavP-2D), Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 32/12 – ZDavP-2E), Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 94/12 – ZDavP-2F), Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 111/13, z dne 27. 12. 2013 – ZDavP-2G), ter Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 90/14).

S predlogom zakona se poenostavljajo postopki pobiranja davkov oziroma izpolnjevanja davčne obveznosti za zavezanca za davek in zagotavlja konsistentnost davčne postopkovne zakonodaje.

Sprejem novele zakona narekuje tudi potreba po spremembi določenih rešitev, in sicer na podlagi spoznanj izvajanja veljavnega sistema, predlogov strokovne javnosti ter zavezancev za davek. Predlogi se nanašajo na uvedbo novega instituta vnaprejšnjega cenovnega sporazuma, ureditev dodatnih možnosti, ki davčnemu zavezancu omogočajo lažje poplačilo davčnega dolga, davčno izvršbo, znižanje glob v zvezi s prekrški, ki jih storijo davčni zavezanci pri elektronski obdelavi podatkov, ter podaljšanje zastaranja postopka o prekršku za hujše davčne prekrške.

S predlogom zakona se v slovenski pravni red prenaša Direktiva Sveta 2014/107/EU z dne 9. decembra 2014 o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja ter prevzema vsebina OECD standarda avtomatične izmenjave informacij o finančnih računih za namene obdavčenja.

Predlog zakona vsebuje tudi posamezne redakcijske popravke, ki so potrebni, da bi se izognili nejasnostim in težavam pri izvajanju.

2. CILJI, NAČELA IN POGLAVITNE REŠITVE PREDLOGA ZAKONA

2.1 Cilji

Glavni cilj predloga zakona je poenostavitev postopkov pobiranja davkov oziroma zmanjšanje administrativnega bremena zavezancem za davek in večja preglednost davčnega postopka. S tem se povečuje tudi konkurenčnost slovenskega gospodarstva. Predlog zasleduje preprost in pregleden način pobiranja davkov.

Pregleden, jasen, enostaven davčni sistem je učinkovitejši z vidika pobiranja davkov, zagotavlja lažjo uporabo predpisa in večjo pravno varnost davčnih zavezancev, manj obremenjuje gospodarstvo, zato vpliva na konkurenčnost, je eden izmed načinov boja proti sivi ekonomiji, prispeva k prostovoljnemu pobiranju davkov, zmanjšuje stroške davčnega zavezanca in davčnega organa.

S predlogom zakona se uvajajo dodatne možnosti obročnega plačila davka, ki davčnemu zavezancu omogočajo lažje plačilo davčnega dolga.

Dopolnitve in spremembe ureditve davčne izvršbe z zagotavljanjem minimalnih pogojev za preživetje davčnega dolžnika upoštevajo ustavno načelo socialne države pri opravljanju izvršbe, vzpostavljajo enakost in pravičnost dolžnikov v davčni izvršbi, ter zasledujejo hitrejšo in v čim večji meri poplačilo davčnega dolga, ki je v interesu davčnega dolžnika in davčnega organa.

Z uvajanjem novega instituta vnaprejšnjega cenovnega sporazuma se uresničuje načelo gotovosti in seznanjenosti davčnega zavezanca glede izpolnjevanja obveznosti. Sporazum je dogovor med davčnim zavezancem (rezidenti in nerezidenti, kot so opredeljeni po ZDDPO) in davčnim organom, na podlagi katerega se še pred izvajanjem povezanih čezmejnih transakcij določijo merila za določanje primerljive tržne cene za te transakcije v določenem obdobju.

Z razširjenim področjem avtomatične izmenjave informacij med državami članicami EU in jurisdikcijami, podpisnicami Večstranskega sporazuma o avtomatični izmenjavi informacij o finančnih računih, se zasleduje zmanjšanje stroškov in administrativnih bremen davčnih uprav in gospodarskih subjektov, z uporabo enotnega standarda poročanja.

Spremembe in dopolnitve nekaterih določb o davčnem nadzoru in davčni izvršbi zasledujejo večjo učinkovitost davčnega organa.

Cilji zasledujejo tudi povečanje davčnih prihodkov.

2.2 Načela

Predlog zakona temelji na enakih načelih, iz katerih izhaja že veljavni zakon. Ta načela so:

- načelo zakonitosti,
- načelo usklajenosti pravnega reda s pravom Evropske unije,
- načelo materialne resnice,
- načelo sorazmernosti,
- načelo gotovosti, seznanjenosti in pomoči,
- načelo zakonitega in pravočasnega izpolnjevanja ter plačevanja davčnih obveznosti,
- načelo dolžnosti dajanja podatkov,
- načelo tajnosti podatkov.

2.3 Poglavitne rešitve

Poglavitne rešitve lahko strnemo v naslednje vsebinske sklope:

- I. odprava administrativnih ovir za davčne zavezance
- II. določitev dodatnih možnosti, ki davčnemu zavezancu omogočajo lažje plačilo davčnega dolga
- III. davčna izvršba
- IV. uvedba novega instituta vnaprejšnjega cenovnega sporazuma
- V. prenos direktive in enotnega standarda poročanja
- VI. drugo

V nadaljevanju so predstavljene pomembnejše vsebine posameznega sklopa.

- I. Odprava administrativnih ovir za davčne zavezance
 1. Določitev enega transakcijskega računa tudi za samostojnega podjetnika posameznika in posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost. Davčnemu zavezancu ne bo več treba za namene v zvezi z opravljanjem dejavnosti imeti ločen transakcijski račun. S tem se znižajo stroški vodenja ločenega plačilnega računa (bančne provizije).
 2. Določitev plačnika davka za dohodke v zvezi z delovnim razmerjem, če so delodajalci fizične osebe v skladu z Zakonom o delovnih razmerjih. Delojemalcem v teh primerih ne bo treba več napovedovati dohodkov. Po veljavni ureditvi obračuna prispevke fizična oseba – delodajalec, davke pa delavec napove sam, po predlagani ureditvi pa ima vse obveznosti delodajalec.
 3. Razširitev možnosti pobota davkov in drugih nedavčnih denarnih terjatev s preveč plačanimi prispevki ali davki. Davčni organ bo lahko pobotal preveč plačane prispevke z davki in tudi za druge neplačane denarne nedavčne obveznosti (globe, stroške postopka, itd) s preveč plačanim davkom ali preveč plačanimi prispevki. S tem načinom se prihranijo stroški izvršbe za davčnega zavezanca (stroški sklepa davčne izvršbe, stroški bank) ter zagotavlja večja ekonomičnost davčnega organa pri poplačilu davčnega dolga.
 4. Davčnemu zavezancu ne bo več treba dajati zahteve za vračilo davka, ki je prihodek občinskega proračuna, če občina ne zagotovi vračila. Predlog zasleduje tudi ekonomičnost in hitrost vračil davka.
 5. Določitev enega oziroma enotnejših rokov za vložitev napovedi za dohodke iz zaposlitve, če dohodek ne izplača plačnik davka, dohodke iz drugih pogodbenih razmerij in pokojnin, napovedi za odmero akontacije dohodnine od drugega dohodka, napovedi za odmero dohodnine od dohodkov iz kapitala in dohodka iz oddajanja premoženja v najem (npr. napovedi se vlagajo do 28. 2., 15. dne v mesecu ali 15. dan od dneva izplačila). Enotnejša in sistematičnejša določitev obveznosti zagotavlja lažje izpolnjevanje davčnih obveznosti in s tem pravno varnost davčnih zavezancev. Davčne obveznosti davčnih zavezancev so bolj predvidljive, kar ustvarja pogoje za stabilnost in zanesljivost njihovega ravnanja.
 6. Davčnemu zavezancu se poleg uveljavljanja normiranih stroškov omogoči že pri sestavi informativnega izračuna dohodnine uveljavljanje dejanskih stroškov prevoza in nočitev tako kot to večja za vzdrževane družinske člane. Po veljavni ureditvi te stroške lahko davčni zavezanci uveljavljajo šele v ugovoru na informativni izračun dohodnine.
 7. Zavezancu za dohodek iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti za določitev davčne osnove za proizvodnjo vina oziroma oljčnega olja iz lastnega pridelka ne bo več treba prijavljati parcelnih števil zemljišč pod vinogradi oziroma parcelnih števil zemljišč. S tem se odpravi administrativna ovira za davčnega zavezanca, namenjena evidentiranju obsega proizvodnje vina in oljčnega olja. Davčni

organ bo pridobival podatke, potrebne za odmero, iz podatkov GURS.

- II. Določitev dodatnih možnosti, ki davčnemu zavezancu omogočajo lažje plačilo davčnega dolga
 1. Davčni organ lahko v primerih preventivnega finančnega prestrukturiranja dovoli obročno plačilo davka v največ 60 mesečnih obrokih. S tem se rok odplačevanja usklajuje z določbami ZFPPIPP. Predlagani način omogoča premostitev likvidnostnih težav davčnemu zavezancu, ki še ne izpolnjuje pogojev za prisilno poravnavo ali stečaj.
 2. Povečuje se število obrokov še za 12 mesecev, če davčni zavezanec predloži ustrezn instrument zavarovanja (možnost plačila davka v največ 24 mesečnih obrokih). Davčnemu zavezancu so dane dodatne možnosti, ki mu olajšujejo poplačilo davčnega dolga.
 3. Pospešitev postopkov odloga oziroma obročnega plačila davčnega dolga, ki je v interesu davčnega zavezanca. Davčnemu organu ne bo treba več izdajati sklepa o zavarovanju plačila davčne obveznosti, v katerem določi vrsto zavarovanja.
- III. Davčna izvršba
 1. Določitev obveznosti za banke oziroma hranilnice, da davčnemu organu obvezno predlagajo podatke o obstoju depozita in višini ter zapadlosti sredstev dolžnika iz tega naslova. Davčni organ se bo na podlagi tega podatka odločil ali bo nadaljeval davčno izvršbo na druga, za davčnega zavezanca manj ugodna in praviloma dražja sredstva davčne izvršbe (premičnine, denarne terjatve, nepremičnine, vrednostne papirje itd.), če vezana sredstva ne zadoščajo za poplačilo davka ali če bi davčna izvršba po sprostitvi teh sredstev že zastarala. Ureditev zasleduje večje poplačilo davčnega dolga, ki je v interesu tako davčnega zavezanca – dolžnika kot davčnega organa.
 2. Dopolnitve in spremembe določb, ki urejajo davčno izvršbo na premičnine, preprečujejo zlorabe dražiteljev in ponudnikov zarubljenih premičnin, ki se v praksi pogosto poslužujejo narčinov, s katerimi lahko za zelo nizke zneske kupijo zarubljene premičnine. Predlog omogoča večje in hitrejše poplačilo davčnega dolga, ki je v interesu davčnega dolžnika in davčnega organa.
 3. Če je izvršba iz premoženja dolžnika – nosilca kmetije neuspešna, se davek lahko izterja tudi od članov kmečkega gospodinjstva (poroštvo). S tem se določi dodatna možnost za poplačilo davčnega dolga.
 4. Uskladitev in poenotenje ureditve z ZIZ (ki je v obravnavni v DZ): določitev dodatnih denarnih prejemkov, ki so izvzeti iz davčne izvršbe (enkratni prejemki ob prvi namestitvi otroka v rejniško družino po zakonu, ki ureja izvajanje rejniške djavnosti; prejemki iz naslova veteranskega dodatka po zakonu, ki ureja varstvo vojnih veteranov), povišanje zneska, ki omejuje davčno izvršbo na dolžnikove denarne prejemke, in sicer iz 70 % na 76 % minimalne plače po zakonu, ki ureja minimalno plačo; izvrševalec sklepov mora upoštevati omejitve glede varovanega zneska, ki mora dolžniku ostati za vsak posamezen mesec tudi v primerih, ko dolžnik prejme denarne prejemke za več mesecev hkrati; izvrševalec sklepa o izvršbi ne sme dolžniku zaračunati posebno nadomestilo – stroške iz prejemkov, ki so izvzeti iz davčne izvršbe ali iz varovanega zneska, ki dolžniku zagotavljajo minimalne pogoje za preživetje.
- IV. uvedba novega instituta vnaprejšnjega cenovnega sporazuma

Z uvajanjem novega instituta vnaprejšnjega cenovnega sporazuma se uresničuje načelo gotovosti in seznanjenosti davčnega zavezanca glede izpolnjevanja obveznosti. Sporazum je dogovor med davčnim zavezancem (rezidenti in nerezidenti, kot so opredeljeni po ZDDPO) in davčnim organom, na podlagi katerega se še pred izvajanjem povezanih čezmejnih transakcij določijo merila za določanje primerljive tržne cene za te transakcije v določenem obdobju.

V. prenos direktive in enotnega standarda poročanja

Predlog zakona zagotavlja učinkovito izvajanje avtomatične izmenjave informacij, ki predstavlja pomembno sredstvo v boju proti čezmejnimi davčnim goljufijam, davčnim utajam in agresivnemu davčnemu načrtovanju. V predlogu zakona se urejajo obveznosti finančnih institucij Slovenije, kot izhajajo iz direktive in enotnega standarda poročanja, do davčnega organa Slovenije ter določajo ukrepi za zagotavljanje teh obveznosti in nadzora v zvezi z njimi. Tako se v predlogu zakona določa postopke dolžne skrbnosti, obveznost identifikacije računov ter zbiranja in poročanja informacij davčnemu organu. Določa se pristojni organ za izmenjavo informacij po direktivi in Večstranskem sporazumu o avtomatični izmenjavi informacij o finančnih računih za namene obdavčenja.

VI. Drugo

1. Predlog zakona določa, da če je davek izključno prihodek proračuna samoupravne lokalne skupnosti (na primer: nadomestilo za uporabo stavbnega zemljišča, davek na vodna plovila, davek od premoženja, pristojbine za gozdne ceste), se davek, ki se ugotavlja z odločbo o odmeri davka, ne odmeri, če ne bi presegel 5 evrov. Veljavni ZDavP-2, ki ne velja za davek, kije prihodek proračuna samoupravne lokalne skupnosti, določa, da če se davek ugotavlja z odločbo o odmeri davka, se davek ne odmeri, če davek ne bi presegel 10 evrov, razen če ni z zakonom o obdavčenju ali s tem zakonom drugače določeno. Davčni organ z zasledovanjem pravne varnosti o tem zavezanca za davek pisno obvesti. Namen veljavne kot tudi predlagane zakonske ureditve, ki določa znesek, do katerega se davek ne odmeri, je v racionalizaciji in ekonomičnosti davčnega postopka (v znižanju stroškov davčnega zavezanca in davčnega organa). Za davčni organ pobiranje dajatev, ki so prihodek občine, še posebej pristojbin za gozdne ceste in davka na vodna plovila, ki predstavljajo z vidika posameznega davčnega zavezanca zelo nizke zneske (pogosto nižje od 1 evra), predstavlja veliko administrativno obremenitev in visoke stroške pobiranja (npr. stroške sestave odločbe, tiskanje odločb, poštnine itd.). Za davčnega zavezanca je plačilo dajatve pogosto nižje od stroška bančne provizije.
2. Določi se, da se zavezancu za davek v zvezi z neupravičeno vrnjenim davkom tako kot to velja že za primere, ko davčni organ v postopku davčnega nadzora, ugotovi davčno obveznost, zaračunajo obresti po evropski medbančni obrestni meri za ročnost enega leta, v višini, ki je veljala od dne neupravičeno vrnjenega davka. S tem se vzpostavi enakost glede zaračunavanja obresti med zavezanci za davek, ki niso pravočasno poravnali svoje obveznosti s tistimi zavezanci za davek, ki jim je davčni organ neupravičeno vrnil davek.
3. Ureditev novega obsega nadzora posameznega področja poslovanja, v katerem davčni organ v poenostavljenem ugotovitvenem postopku preveri posamezna dejanja zavezanca za davek. Če davčni organ v tem nadzoru ugotovi, da je treba poslovanje zavezanca dodatno raziskati na več področjih poslovanja oziroma na področju enega ali več davkov za eno ali več obdobj, lahko opravi davčni inšpekcijski nadzor. Podobno velja tudi v primeru, ko opravlja davčni organ davčni nadzor obračunov. Predlaga se, da nadzor davčnih obrčunov ni več vezan samo na poslovne prostore zavezanca za davek.

4. Predpiše se daljši zastaralni rok za posebno hude davčne prekrške, in sicer iz veljavnih dveh let na tri leta (relativni zastaralni rok). Po pretrganju zastaranja začne teči zastaranje postopka o prekršku znova, postopka o prekršku pa ni mogoče začeti ali nadaljevati, ko poteče šest let od dneva storitve prekrška (absolutni zastaralni rok).

3. OCENA FINANČNIH POSLEDIC PREDLOGA ZAKONA ZA DRŽAVNI PRORAČUN IN DRUGA JAVNA FINANČNA SREDSTVA

Predlog zakona bo imel neposredne pozitivne posledice za državni proračun in posredne za druga javnofinančna sredstva.

Predlog zakona nima finančnih posledic za državni proračun in druga javna finančna sredstva.

4. NAVEDBA, DA SO SREDSTVA ZA IZVAJANJE ZAKONA V DRŽAVNEM PRORAČUNU ZAGOTOVLJENA, ČE PREDLOG ZAKONA PREDVIDEVA PORABO PRORAČUNSKIH SREDSTEV V OBDOBJU, ZA KATERO JE BIL DRŽAVNI PRORAČUN ŽE SPREJET

Predvidena finančna sredstva za izvajanje zakona so zagotovljena v državnem proračunu v okviru finančnega načrta Finančne uprave RS na proračunski postavki 2848.

5. PRIKAZ UREDITVE V DRUGIH PRAVNIH SISTEMIH IN PRILAGOJENOSTI PREDLAGANE UREDITVE PRAVU EVROPSKE UNIJE

Prikaz ureditve v drugih pravnih sistemih in pravu Evropske unije

Splošna ureditev

Avstrija

Davčni postopek v Republiki Avstriji ureja Zvezni dajatveni red (Bundesabgabenordnung), ki vsebuje splošne določbe, ki se nanašajo na obdavčitev, pravice in dolžnosti zavezancev, ter kazenske določbe. Zakon vsebuje tudi vse določbe, ki se nanašajo na stranke, vloge, pristojnost, izločitev uradnih oseb, pisanja v postopku, vpogled v spise, vročanje, obliko odločitev ipd., saj ne predvideva subsidiarne uporabe zakona o splošnem upravnem postopku. Kot zvezne dajatve so opredeljene vse javne dajatve, določene z zveznimi predpisi, in dajatve, ki izhajajo iz neposredno uporabljivih predpisov Evropske unije, uvozne in izvozne dajatve, če carinski predpisi ne določajo drugače, vse vrste subvencij ter vse akcesorne terjatve, ki nastanejo v davčnem postopku (zvišanja dajatev, obresti, stroški postopka in kazni).

Način pobiranja davkov

Davčna obveznost nastane, ko so po zakonu o obdavčenju izpolnjeni pogoji za njen nastanek. Davčni zavezanec je opredeljen kot oseba, ki mora po davčnih predpisih plačati davek.

Uradne osebe davčnega organa morajo pri opravljanju nalog upoštevati določbe, ki se nanašajo na davčno tajnost. K varovanju davčne tajnosti pa so zavezani tudi vsi zaposleni (izvedenci, pomočniki ...), ki so zaradi opravljanja svojega dela seznanjeni s podatki o zavezancih in njihovih obveznostih ali s posameznimi akti oziroma postopki pri organu. Podatki, ki so po zakonu davčna tajnost, se smejo razkriti le, če je to potrebno v davčnem monopolnem ali finančnokazenskem postopku, če je tako določeno z zakonom ali če je razkritje v javnem

interesu oziroma če tisti, na katerega se podatki nanašajo, da pisno soglasje, s katerim dovoljuje razkritje podatkov.

Nemčija

V Zvezni republiki Nemčiji davčni postopek ureja zakon, ki velja od začetka leta 1987, ko je Nemčija izpeljala korenito davčno reformo.

Način pobiranja davkov

Davčni zavezanec je oseba, ki plača davčno obveznost. Zakon pozna institut solidarnih davčnih zavezancev, kar pomeni, da lahko davčni organ terja od vsakega od njih izpolnitev celotne davčne obveznosti. Ko kateri koli od dolžnikov izpolni obveznost, to velja za vse. Za univerzalne pravne naslednike velja, da prevzamejo obveznosti po osebi, ki je umrla oziroma prenehala, vendar le do višine premoženja zapustnika oziroma osebe, ki je prenehala. Davčni zavezanec je dolžan davčnemu organu sporočiti vsako spremembo svojega statusa, ki je pomembna za obdavčenje.

Davčne obveznosti obsegajo vse obveznosti davčno aktivnih in pasivnih subjektov. Osnovna obveznost aktivnih subjektov je podrobno spoznavanje pasivnih subjektov s postopkom obdavčenja. Obveza skupnega delovanja pri obdavčenju je skupna za aktivne subjekte, ki morajo pravilno uporabljati predpise, kot tudi za pasivne subjekte, ki so dolžni dajati točne podatke, na podlagi katerih se lahko predpisi pravilno uporabljajo.

Vse pooblaščen osebe davčnega organa in osebe, ki so na določeno delovno mesto postavljene le za določen čas, morajo varovati davčno tajnost. Podatki, ki so označeni kot davčna tajnost, se lahko razkrijejo le v točno določenih primerih (kadar je to potrebno za obdavčenje, kadar to zakon izrecno dovoljuje, če davčni zavezanec soglaša z razkritjem..).

Nizozemska

V Kraljevini Nizozemski ureja davčni postopek Splošni davčni zakon, ki vsebuje splošne določbe glede obdavčitve, obveznosti posredovanja podatkov ter kazenske določbe. Posebne določbe za posamezne davke pa določajo posebni zakoni. Državne davke zakon definira kot davke, ki jih pobira Davčna uprava po pooblastilu vlade in vse uvozne in izvozne dajatve, ki jih določa Carinski zakon.

Način pobiranja davkov

Odločba, s katero inšpektor določi davek, mora biti vedno izdana v pisni obliki, le v nekaterih primerih se lahko odločba pošlje po elektronski poti. Inšpektor izda odločbo na podlagi davčne napovedi, ki jo mora vložiti vsak, od katerega inšpektor tako zahteva. Rok za vložitev davčne napovedi ne sme biti krajši od 1 meseca. Ob vložitvi davčnega obračuna mora vsak priložiti tudi vse dokumente oziroma druge dokaze, katerih vsebina vpliva na odmero davka.

Pri odmeri davka inšpektor ni vezan na davčni obračun in lahko odmeri davek tudi na podlagi ocene davčne osnove. Inšpektor lahko na prošnjo zavezancu tudi podaljša rok, ki ga je postavil za vložitev davčne napovedi.

Bolgarija

Osnovni zakon, ki v Bolgariji ureja delo uradnih oseb davčnega organa, je Zakon o davčno-zavarovalnem postopku. Za primere, ko obveznost ni bila plačana v paricijskem roku, zakon določa, da sme davčni organ, če znesek davčnega doga presega 5.000,00 levov (2.556,49 evrov), javno objaviti seznam davčnih dolžnikov in njihove neporavnane obveznosti vključno z zneski.

Hrvaška

Davčni postopek v Republiki Hrvaški ureja Splošni davčni zakon (Narodne novine, št. 147/08, 18/11 in 78/12), ki vsebuje splošne določbe, posebne določbe za posamezne vrste davkov pa urejajo posebni zakoni. V zakonu je predvidena tudi subsidiarna uporaba zakona o upravnem postopku. Javne dajatve v smislu tega zakona so davki in druge javne dajatve. Za davke se štejejo gotovinski prilivi proračuna, ki se uporabljajo za kritje proračunskih javnih izdatkov, medtem ko druge dajatve predstavljajo carine, prispevki, koncesijske dajatve, kazni za davčne prekrške in druge dajatve.

Davčni organ mora kot davčno tajnost varovati vse podatke, ki mu jih davčni zavezanec v davčnem postopku posreduje, in vse druge podatke davčnega zavezanca, s katerimi razpolaga v okviru davčnega postopka. Obveznost varovanja podatkov se nanaša tudi na vse uradne in druge osebe davčnega organa, tolmače, zapisnikarje, izvedence in druge, ki so sodelovali v davčnem postopku.

V okviru varovanja podatkov Republika Hrvaška ureja tudi izjeme v primerih, ko gre za obveznosti ohranitve tajnosti davčnih podatkov. Izjemo je določila na način, da davčna tajnost ni kršena tudi v primeru, če ministrstvo za finance, davčna uprava brez soglasja davčnega zavezanca na svojih spletnih straneh objavi seznam zapadlih in neplačanih davčnih obveznosti iz naslova davkov in prispevkov.

Direktiva in enotni standard poročanja

V Evropski uniji se avtomatična izmenjava informacij za davčne namene lahko izvaja na podlagi Direktive Sveta 2011/16/EU o upravnem sodelovanju na področju obdavčevanja, Direktive Sveta 2003/48/ES o obdavčitvi dohodka od prihrankov v obliki plačil obresti (OD) ter podlagi bilateralnih konvencij o izogibanju dvojnega obdavčevanja in/ali Konvencije SE/OECD o medsebojni upravni pomoči pri davčnih zadevah.

Ameriška zakonodaja FATCA je pripeljala do začetka dela za pripravo novega mednarodnega standarda o (avtomatični) izmenjavi informacij o finančnih računih v okviru OECD-ja. Temu trendu je sledila tudi Evropska unija. Tako je Direktiva Sveta 2014/107/EU z dne 9. decembra 2014 o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja, ki se prenaša v ta zakon, zasledovala cilj, da se zagotovi izmenjava podatkov v Evropski uniji po vzoru zakonodaje FATCA oziroma enotnega standarda poročanja, ki ga je Svet OECD-ja sprejel 15. julija 2014, jeseni pa je celoten paket enotnega standarda poročanja sprejela skupina voditeljev G20. Ključno je, da bo razširjena avtomatična izmenjava znotraj Evropske unije skladna z mednarodnim razvojem na tem področju – torej tako z zakonodajo FATCA kot z globalnim standardom, zato je slednji povzet v Direktivi Sveta 2014/107/EU z dne 9. decembra 2014 o spremembi Direktive 2011/16/EU.

Evropska komisija je v mesecu marcu leta 2015 pripravila predlog Direktive Sveta o razveljavitvi Direktive Sveta 2003/48/ES, katerega cilj je zagotovitev ustrezne zakonodaje EU, da v EU

obstaja samo en veljavni standard za avtomatično izmenjavo podatkov, z namenom, da se preprečijo obveznosti dvojnega poročanja in tako prihranijo stroški za davčne uprave in finančne institucije. Za zagotovitev nemotenega nadaljevanja avtomatičnega poročanja podatkov o finančnih računih, je s predlogom določena razveljavitev direktive na isti datum kot začetek uporabe Direktive Sveta 2014/107/EU z dne 9. decembra 2014 o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja.

6. DRUGE POSLEDICE, KI JIH BO IMEL SPREJEM ZAKONA

6.1 Administrativne in druge posledice

a) V postopkih oziroma poslovanju javne uprave ali pravosodnih organov

Predlog zakona ne bo imel posledic v postopkih oziroma poslovanju javne uprave ali pravosodnih organov.

b) Pri obveznostih strank do javne uprave ali pravosodnih organov

Predlog zakona zmanjšuje ali odpravlja administrativne ovire za zavezance za davek, ker

- določa enotnejše roke za vložitev napovedi. Davčne obveznosti davčnih zavezancev bodo zato bolj predvidljive, kar ustvarja pogoje za stabilnost in zanesljivost njihovega ravnanja;
- razširja možnosti pobota davkov in drugih nedavčnih denarnih terjatev s preveč plačanimi prispevki ali davki. Davčni organ bo lahko pobotal preveč plačane prispevke z davki in tudi za druge neplačane denarne nedavčne obveznosti (globe, stroške postopka, itd) s preveč plačanim davkom ali preveč plačanimi prispevki. S tem načinom se prihranijo stroški izvršbe za davčnega zavezanca (stroški sklepa davčne izvršbe, stroški bank) ter zagotavlja večja ekonomičnost davčnega organa pri poplačilu davčnega dolga;
- določa plačnika davka za dohodke v zvezi z delovnim razmerjem, če so delodajalci fizične osebe v skladu z Zakonom o delovnih razmerjih. Delojemalcem v teh primerih ne bo treba več napovedovati dohodkov. Po veljavni ureditvi obračuna prispevke fizična oseba – delodajalec, davke pa delavec napove sam, po predlagani ureditvi pa ima vse obveznosti delodajalec;
- davčnemu zavezancu ne bo več treba vlagati zahtev za vračilo davka, ki je prihodek občinskega proračuna, če občina ne zagotovi vračila.

Finančne institucije morajo že po veljavnih davčnih predpisih poročati pristojnemu organu za namen odmere davkov v Sloveniji in tujini (tudi za namen mednarodne izmenjave podatkov in FATCA). S predlogom zakona se poročanje razširja še na poročanje informacij o računih, ki so identificirani kot računi, o katerih se poroča, skladno z direktivo in Večstranskim sporazumom o avtomatični izmenjavi informacij o finančnih računih za namene obdavčenja.

6.2 Presoja posledic na okolje, ki vključuje tudi prostorske in varstvene vidike

Predlog zakona ne bo imel posledic na okolje, ki vključuje tudi prostorske in varstvene vidike.

6.3 Presoja posledic na gospodarstvo

Predlog zasleduje preprost in pregleden način pobiranja davkov. Predlog zakona zmanjšuje ali

odpravlja administrativne ovire za zavezance za davek. S tem se povečuje tudi konkurenčnost slovenskega gospodarstva.

Z uvajanjem novega instituta vnaprejšnjega cenovnega sporazuma se uresničuje načelo gotovosti in seznanjenosti davčnega zavezanca glede izpolnjevanja obveznosti. Sporazum je dogovor med davčnim zavezancem in davčnim organom, na podlagi katerega se še pred izvajanjem povezanih čezmejnih transakcij določijo primerna merila za določanje primerljive tržne cene za te transakcije v določenem obdobju.

Z določitvijo enega transakcijskega računa tudi za samostojnega podjetnika posameznika in posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost se tem davčnim zavezancem zmanjšajo stroški vodenja plačilnega računa (bančne provizije).

S predlogom zakona se uvajajo dodatne možnosti za obročno plačilo davka, ki davčnemu zavezancu omogočajo lažje plačilo davčnega dolga.

Dopolnitve in spremembe ureditve davčne izvršbe v delu, ki se nanaša na prodajo zarubljenih premičnin zasledujejo hitrejšo in v čim večji meri poplačilo davčnega dolga, ki je v interesu davčnega dolžnika in davčnega organa. Zasledovanju tega interesa sledijo tudi spremembe v zvezi s pobotom.

Druge spremembe zasledujejo večjo učinkovitost davčnega organa. Z zasledovanjem tega cilja se predlagajo spremembe in dopolnitve nekaterih določb o davčnem nadzoru in davčni izvršbi.

6.4 Presoja posledic na socialnem področju/

/

6.5 Presoja posledic na dokumente razvojnega načrtovanja

/

6.6 Presoja posledic za druga področja

/

6.7. Izvajanje sprejetega predpisa

- a) Predstavitev sprejetega zakona

Za izvajanje zakona je pristojen FURS, ki bo o načinu izvajanja tega zakona tudi poskrbel za pravočasno obveščanje davčnih zavezancev.

- b) Spremljanje izvajanja sprejetega predpisa

Izvajanje zakona spremljata Ministrstvo za finance in FURS, skladno s svojimi pristojnostmi.

6.8 Druge pomembne okoliščine v zvezi z vprašanji, ki jih ureja predlog zakona

/

7. Prikaz sodelovanja javnosti pri pripravi predloga zakona

- spletni naslov, na katerem je bil predpis objavljen predlog je bil dvakrat objavljen na;

http://www.mf.gov.si/si/delovna_podrocja/davki_in_carine/predlogi_predpisov/:

- čas trajanja javne predstavitve, v katerem je bilo mogoče sporočiti mnenja, predloge in pripombe
- datum in kraj morebitne javne obravnave ali druge oblike sodelovanja,
- seznam subjektov, ki so sodelovali (imen in priimkov fizičnih oseb, ki niso poslovni subjekti, ne navajajte),
- bistvena mnenja, predloge in pripombe javnosti, bistvene pripombe in predlogi so bili upoštevani.
- bistvena mnenja, predloge in pripombe javnosti, ki niso bili upoštevani, in razlogi za neupoštevanje./

8. Navedba, kateri predstavniki predlagatelja bodo sodelovali pri delu državnega zbora in delovnih teles

- dr. Dušan Mramor, minister za finance
- mag. Mateja Vraničar, državna sekretarka
- mag. Irena Popovič, generalna direktorica Direktorata za sistem davčnih, carinskih in drugih javnih prihodkov, Ministrstvo za finance
- Martina Verbančič, vodja Sektorja za splošne davčne zadeve in analize, Ministrstvo za finance

I. BESEDILO ČLENOV

1. člen

V Zakonu o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 32/12, 94/12, 101/13 – ZDavNepr, 111/13, 22/14 – odl. US, 25/14 – ZFU, 40/14 – ZIN-B in 90/14) se v drugem odstavku 1. člena v drugi alineji za besedilom »(UL L št. 64 z dne 11. 3. 2011, str. 1)« doda vejica in besedilo »zadnjič spremenjeno z Direktivo Sveta 2014/107/EU z dne 9. decembra 2014 o spremembi Direktive Sveta 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčenja (UL L št. 359, str. 1).«.

Za drugim odstavkom se doda novi tretji odstavek, ki se glasi:

»(3) S tem zakonom se v slovenski pravni red prevzema vsebina enotnega standarda poročanja in dolžne skrbnosti o finančnih računih, ki ga je Svet OECD sprejel 15. julija 2014 in večstranskega sporazuma med pristojnimi organi o avtomatični izmenjavi informacij o finančnih računih, ki ga je Slovenija podpisala 29. oktobra 2014.«.

2. člen

V tretjem odstavku 3. člena se besedilo tretje alineje »kmetijskega usmerjevalnega in jamstvenega« nadomesti z besedilom »Evropskega kmetijskega in jamstvenega«.

3. člen

Drugi odstavek 13. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Navodila in pojasnila, ki jih za zagotovitev enotne uporabe predpisov z delovnega področja davčnega organa izda minister ali ministrica (v nadaljnjem besedilu: minister), pristojen za finance, in predstojnik ali predstojnica Finančne uprave Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: predstojnik), se objavijo na spletni strani izdajatelja.«.

4. člen

Za 14. členom se dodajo novi 14.a, 14.b, 14.c, 14.d, 14.e., 14.f, 14.g in 14. h člen, ki se glasijo:

»14. a člen

(splošne določbe postopka sklepanja vnaprejšnjih cenovnih sporazumov)

(1) Vnaprejšnji cenovni sporazum (v nadaljnjem besedilu: sporazum) je dogovor, s katerim se še pred izvajanjem povezanih transakcij določijo primerna merila (na primer metode za določanje transfernih cen, primerljivke in primerne prilagoditve zanje, pomembne predpostavke za prihodnje dogodke) za določanje transfernih cen za te transakcije v določenem obdobju.

(2) Davčni zavezanec lahko zaprosi za sklenitev enostranskega, dvostranskega ali večstranskega sporazuma. Enostranski sporazum pomeni dogovor med davčnim organom in davčnim zavezancem. Dvostranski ali večstranski sporazum pa pomeni dogovor med dvema ali več davčnimi organi.

(3) Davčni organ lahko z davčnim zavezancem sklene sporazum v skladu s tem poglavjem.

(4) Davčni zavezanec vloži pisno vlogo pri davčnem organu za sklenitev sporazuma, ki vključuje merila, ki vplivajo na določitev transfernih cen.

(5) Za davčnega zavezanca se za namene tega poglavja štejejo osebe, opredeljene v zakonu, ki ureja davek od dohodkov pravnih oseb. Za povezano osebo davčnega zavezanca se štejejo osebe opredeljene v 16. členu Zakona o davku od dohodkov pravnih oseb.

14. b člen

(pogoji za sklenitev in vsebina sporazuma)

(1) Pogoji za sklenitev sporazuma so:

- davčni zavezanec s pristojnim organom sodeluje;
- transakcija, ki je predmet sporazuma oziroma se bo dejansko izvedla;
- davčni zavezanec z davčnim organom soglaša o vsebini – merilih sporazuma (metodologiji);
- zagotovljeno je primerno trajanje oziroma primerna gotovost obravnavane transakcije - gre za transakcijo, ki ni pred svojim iztekom.

(2) Sporazum vsebuje najmanj metodologijo (na primer metodo za določanje transfernih cen in utemeljitev, zakaj je predlagana metoda najbolj primerna glede na dejstva in okoliščine primera, primerljivke, navedbo funkcij, ki jih opravljajo povezane osebe), kritične predpostavke, časovno obdobje ter druge elemente, ki vplivajo na določitev transfernih cen ter način izvedbe sporazuma.

(3) Za kritične predpostavke prejšnjega odstavka se štejejo tiste predpostavke, ki pomembno vplivajo na določitev transferne cene transakcije, so opredeljene v sporazumu, in katerih sprememba v času izvedbe transakcije bi se razlikovala od predvidene, na način, da bi bila izničena možnost zanesljivega prikaza vrednotenja predmetne transakcije.

(4) Davčni organ obvesti davčnega zavezanca o razlogih, zaradi katerih ne bo sklenil sporazuma.

14. c člen

(poročanje v času veljavnosti sporazuma)

Davčni zavezanec za vsako leto trajanja sporazuma davčnemu organu poroča o veljavnosti kritičnih predpostavk in opravljenih prilagoditvah meril določenih v sporazumu.

14. č člen

(sprememba sporazuma)

(1) Davčni zavezanec lahko predlaga spremembo sporazuma, če se spremenijo kritične predpostavke na način, da bistveno vplivajo na primernost in način izbrane metodologije za določitev transferne cene.

(2) Davčni zavezanec mora o spremembi kritičnih predpostavk v najkrajšem času obvestiti davčni organ.

14. d člen

(prenehanje veljavnosti sklenjenega sporazuma)

(1) Sporazum preneha veljati po poteku časa, za katerega je bil sklenjen, ali če:

- davčni zavezanec ne poroča o izvajanju sporazuma za vsako leto skozi celotno obdobje za katerega je bil sporazum sklenjen,
- se bistveno spremenijo pogoji, ki vplivajo na primernost in način izbrane metodologije za določitev transferne cene in sporazuma ni mogoče spremeniti.

(2) Če davčni organ ugotovi, da obstajajo okoliščine iz prve in druge alineje prejšnjega odstavka, pisno obvesti davčnega zavezanca, da je sporazum prenehal veljati.

14. e člen

(ničnost sporazuma)

Sporazum je ničen, če temelji na neresničnih, nepravilnih ali nepopolnih podatkih davčnega zavezanca.

14. f člen
(plačilo)

Vse stroške v zvezi s sklenitvijo sporazuma nosi davčni zavezanec.

14. g člen
(pravice finančne uprave)

Sklenjen sporazum ne omejuje pravic finančne uprave pri izvrševanju njenih pooblastil.

14. h člen
(pooblastilo)

Podrobnejši način izvajanja tega poglavja in višino stroškov določi minister, pristojen za finance.«.

5. člen

Naslov in besedilo 36. člena se spremenita tako, da se glasita:

»36. člen
(zagotovitev sledljivosti plačil)

(1) Pravne in druge osebe, samostojni podjetniki posamezniki, posamezniki, ki samostojno opravljajo dejavnost, upravni in drugi državni organi in organi samoupravnih lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil morajo zagotoviti sledljivost plačil.

(2) Sledljivost plačil je zagotovljena, če so plačilne transakcije opravljene prek plačilnih računov ali če je drugače zagotovljena evidenca plačil.

(3) Plačila v manjših zneskih se lahko opravijo v gotovini.

(4) Minister, pristojen za finance, podrobneje določi v katerih primerih je zagotovljena evidenca plačil in v katerih primerih se lahko opravijo plačila v gotovini.«.

6. člen

V prvi točki prvega odstavka in v drugem odstavku 37. člena se beseda »transakcijske« nadomesti z besedilom »plačilne« v ustreznem sklonu.

Tretji odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Osebe iz 31. člena tega zakona se morajo imeti pri ponudniku plačilnih storitev odprt plačilni račun. Samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, mora imeti za namene opravljanja dejavnosti, plačilni račun, objavljen v Registru transakcijskih računov.«.

7. člen

Drugi odstavek 50. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Če je davek izključno prihodek proračuna samoupravne lokalne skupnosti, se davek, ki se ugotavlja z odločbo o odmeri davka, ne odmeri, če ne bi presegel 5 eurov. O tem se zavezanca za davek pisno

obvesti«.

8. člen

V prvem odstavku 58. člena se za besedilom »poslovno enoto nerezidenta v Republiki Sloveniji« doda besedilo »ali ima v skladu z zakonodajo, ki ureja ustanovitev in poslovanje v Republiki Sloveniji, podružnico v Republiki Sloveniji« ter v 6. točki na koncu doda besedilo »ali dvanajstim odstavkom tega člena«.

Za enajstim odstavkom se doda nov dvanajsti odstavek, ki se glasi:

»(12) Za plačnika davka se ne glede na prvi odstavek tega člena šteje tudi fizična oseba od dohodkov iz zaposlitve, ki jih izplača kot delodajalec po zakonu, ki ureja delovna razmerja, če je v skladu z zakonom o obdavčenju rezident Republike Slovenije.«.

9. člen

V drugem odstavku 84. člena se za besedilom »129.« doda besedilo »in 130.«.

10. člen

Osmi odstavek 85.a člena se spremeni tako, da se glasi:

»(8) Ta člen se ne uporablja, če zakon o obdavčenju določa drugače.«.

11. člen

Za 85. a členom se doda nov 85. b člen, ki se glasi:

»85. b člen
(vročanje prek uradne osebe)

Vročitev se lahko opravi tudi pri organu ali na drugem mestu, če je zavezanec za davek pripravljen dokument sprejeti.«.

12. člen

V 93. členu se črta peti odstavek.

13. člen

V prvem odstavku 95. člena se za besedilom »se za čas od poteka roka za plačilo davka« doda besedilo »oziroma od dneva neupravičeno vrnjenega davka« in za besedilom »v višini, ki je veljala na dan poteka roka za plačilo davka« doda besedilo »oziroma na dan neupravičeno vrnjenega davka«.

14. člen

V prvem odstavku 96. člena se številka »0,0274« nadomesti s številko »0,0247«.

Drugi odstavek se črta.

Tretji, četrti in peti odstavek postanejo drugi, tretji in četrti odstavek.

15. člen

V šestem odstavku 97. člena se za besedilom »davčnemu organu« črta vejica in besedilo »z

upoštevanjem omejitev iz petega odstavka 93. člena,«.

Osmi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(8) Ne glede na prvi do peti odstavek tega člena se zavezancu za davek, ki mu je potekel rok za plačilo druge denarne nedavčne obveznosti, ki jo izterjuje davčni organ, vrne preveč plačani davek, zmanjšan za znesek neplačane druge denarne nedavčne obveznosti.«.

Za osmim odstavkom se doda nov deveti odstavek, ki se glasi:

»(9) Terjatev zavezanca za davek ne more biti predmet razpolaganja v civilnih razmerjih niti predmet izvršbe.«.

16. člen

Drugi odstavek 99. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Zavezancu za davek, ki sam izračuna in plača davek, ne pripadajo obresti po prvem odstavku tega člena.«.

17. člen

Za prvim odstavkom 102. člena se doda nov drugi odstavek, ki se glasi:

»(2) Davčni organ lahko v primerih preventivnega finančnega prestrukturiranja dovoli obročno plačilo davka v največ 60 mesečnih obrokih.«.

18. člen

V prvem odstavku 103. člena se številka »12« nadomesti s številko »24«.

19. člen

Drugi odstavek 105. člena se črta.

Tretji odstavek postane drugi odstavek.

20. člen

Prvi odstavek 109. člena se črta.

Tretja točka drugega odstavka, ki postane prvi odstavek, se črta.

Četrta, peta in šesta točka drugega odstavka postanejo tretja, četrta in peta točka drugega odstavka.

Tretji odstavek postane drugi odstavek.

21. člen

Prvi odstavek 110. člena se črta.

Drugi odstavek, ki postane prvi odstavek, se spremeni tako, da se glasi:

»(1) 101., 102. in 103. člen tega zakona se ne uporablja za globe, stroške postopka o prekršku ter druge denarne nedavčne obveznosti, razen če zakon določa drugače.«.

Tretji odstavek postane drugi odstavek.

Za drugim odstavkom se doda nov tretji odstavek, ki se glasi:

»(3) Davčni organ s sklepom zavrže vlogo za odlog ali obročno plačilo dolga, če je bil za ta davek že odobren odlog ali obročno plačilo po 101. ali 102. členu tega zakona.«.

22. člen

V tretjem odstavku 111. člena se črta besedilo »oziroma zavarovanja plačila davčne obveznosti«.

23. člen

Drugi odstavek 127. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Davčni nadzor obsega:

1. davčni nadzor davčnih obračunov
2. davčni nadzor posameznega področja poslovanja in
3. davčni inšpekcijski nadzor.«.

24. člen

Naslov 129. člena se spremeni tako, da se glasi: »(davčni nadzor davčnih obračunov)«.

V prvem odstavku se črta besedilo »pri davčnem organu«.

Sedmi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(7) Če iz ugotovitev nadzora po tem členu izhaja, da je treba dejansko stanje dodatno raziskati, lahko davčni organ opravi davčni nadzor posameznega področja poslovanja ali davčni inšpekcijski nadzor, o čemer se zavezanca za davek pisno obvesti.«.

25. člen

Naslov in besedilo 130. člena se spremenita tako, da se glasita:

»130. člen

(davčni nadzor posameznega področja poslovanja)

(1) Davčni nadzor posameznega področja poslovanja obsega nadzor posameznih dejanj zavezanca za davek za določeno področje poslovanja.

(2) Če davčni organ pri opravljanju davčnega nadzora iz tega člena ugotovi nepravilnosti, sestavi zapisnik, ki se vroči zavezancu za davek.

(3) Na zapisnik iz prejšnjega odstavka lahko zavezanec za davek da pripombe v 10 dneh po vročitvi zapisnika. O pravici do pripomb mora biti zavezanec za davek poučen v zapisniku, to pa mora biti navedeno tudi v zapisniku.

(4) Če so v postopku nadzora po tem členu ugotovljene nepravilnosti, davčni organ izda odmerno odločbo po 84. členu tega zakona oziroma odločbo o ugotovitvi nepravilnosti, ki ne vplivajo na višino davčne obveznosti.

(5) Če v postopku nadzora po tem členu niso ugotovljene nepravilnosti, se zavezanca za davek o tem pisno obvesti.

(6) Če iz ugotovitev nadzora po tem členu izhaja, da je treba poslovanje zavezanca za davek dodatno raziskati na več področjih poslovanja zavezanca za davek oziroma na področju enega ali več davkov za

eno ali več obdobj, lahko davčni organ opravi davčni inšpekcijski nadzor, o čemer se zavezanca za davek pisno obvesti.«.

26. člen

Naslov in besedilo 132. člena se spremenita tako, da se glasita:

»132. člen
(davčni inšpekcijski nadzor)

(1) Davčni inšpekcijski nadzor obsega nadzor dveh ali več področij poslovanja oziroma nadzor enega ali več davkov za eno ali več obdobj.

(2) Davčni inšpekcijski nadzor pri zavezancu za davek, ki samostojno opravlja dejavnost, se lahko nanaša tudi na dejstva, ki niso v zvezi z opravljanjem dejavnosti, in so pomembna za obdavčenje zavezanca za davek, zlasti na dejstva v zvezi z opravljanjem aktivnosti nosilca dejavnosti fizične osebe.

(3) Davčni inšpekcijski nadzor se lahko opravlja tudi pri fizični osebi, ki opravlja neregistrirano dejavnost, oziroma se ukvarja s posli ali prejema dohodke, ki so pomembni za obdavčenje davčnega zavezanca.

(4) Davčni inšpekcijski nadzor pri pravnih osebah lahko vključuje tudi razmerja med lastniki pravnih oseb in pravnimi osebami oziroma člani pravnih oseb in pravnimi osebami.«.

27. člen

136. člen se črta.

28. člen

138. člen se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Zavezanec za davek mora sodelovati pri ugotavljanju dejanskega stanja, ki je pomembno za obdavčenje.

(2) Davčni organ na začetku davčnega inšpekcijskega nadzora opozori zavezanca za davek, da lahko imenuje osebo za dajanje podatkov in pojasnil. Če davčni organ oceni, da zavezanec za davek ali oseba iz prvega stavka tega odstavka ne dajeta zadostnih podatkov in pojasnil, lahko zahteva podatke od drugih zaposlenih ali od tretjih oseb; pred tem pozove zavezanca za davek, da imenuje dodatne osebe za dajanje podatkov in obvestil.«.

29. člen

V drugem odstavku 142. člena se besedilo »izvajanju« nadomesti z besedilom »opravljanju«.

30. člen

Prvi odstavek 143. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Če davek ni plačan v rokih, predpisanih z zakonom, davčni organ začne davčno izvršbo.«.

31. člen

V prvem odstavku 145. člena se besedilo »izvede« nadomesti z besedilom »opravi«.

V drugem odstavku se v 10. točki pika nadomesti s podpičjem in doda nova 11. točka, ki se glasi:

»11. izvršljiv notarski zapis, s katerim je bila v zavarovanje plačila davčne obveznosti ustanovljena zastavna pravica na premičnini.«.

32. člen

V prvem odstavku 147. člena se besedilo »izvedbe« nadomesti z besedilom »oprave«.

33. člen

Za prvim odstavkom 148. člena se doda nov drugi odstavek, ki se glasi:

»(2) Davek se lahko izterja tudi od članov kmečkega gospodinjstva, če ugotavlja davčno osnovo v skladu z drugim odstavkom 47. člena ZDoh-2, za katere se v skladu z 69. členom ZDoh-2 šteje, da opravljajo osnovno kmetijsko in osnovno gozdarsko dejavnost ali so lastniki osnovnih sredstev, ki se uporabljajo za opravljanje dejavnosti kmečkega gospodinjstva. Določba tega odstavka se uporablja za davke, ki se nanašajo na osnovno kmetijsko in osnovno gozdarsko dejavnost, drugo kmetijsko dejavnost ter dopolnilno dejavnost kmečkega gospodinjstva, razen za poračun dohodnine na letni ravni, če kmečko gospodinjstvo ugotavlja davčno osnovo na podlagi dejanskih prihodkov in dejanskih odhodkov.«.

Drugi, tretji, četrti in peti odstavek postanejo tretji, četrti, peti in šesti odstavek.

34. člen

149. člen se spremeni tako, da se glasi:

»Davčna izvršba se ne začne, če znesek davka, razen v primeru iz 146. člena tega zakona, ne presega 25 eurov.«

35. člen

V 159. členu se 10. točka spremeni tako, da se glasi:

»10. oskrbnine in enkratni prejemki ob prvi namestitvi otroka v rejniško družino po zakonu, ki ureja izvajanje rejniške dejavnosti;«.

13. točka se spremeni tako, da se glasi:

»13. denarna sredstva, prejeta iz naslova aktivne politike zaposlovanja, vključevanja v storitve za trg dela in zaradi iskanja zaposlitve po zakonu, ki ureja trg dela;«.

V 14. točki se pika nadomesti s podpičjem in doda nova 15. točka, ki se glasi:

»15. prejemki iz naslova veteranskega dodatka po zakonu, ki ureja varstvo vojnih veteranov.«.

36. člen

V prvem odstavku 160. člena se besedilo »70 %« nadomesti z besedilom »76 %«.

Za drugim odstavkom se doda nov tretji odstavek, ki se glasi:

»(3) Na dolžnikove denarne prejemke se lahko poseže upoštevaje omejitve za tekoči mesec. Če dolžnik v tekočem mesecu prejme prejemke za več preteklih mesecev hkrati, mora izvrševalec sklepa o izvršbi upoštevati omejitve za vsak posamezen mesec, če je iz nakazila razvidno, da gre za prejemke za več preteklih mesecev hkrati.«.

37. člen

Za 160. členom se doda nov 160.a člen, ki se glasi:

**»160.a člen
(nadomestilo izvrševalca sklepa o izvršbi)**

Če izvrševalec sklepa o izvršbi dolžniku zaračunava posebno nadomestilo za izvajanje dejanj na podlagi sklepa o izvršbi ali zavarovanju, tega nadomestila ne sme poravnati iz prejemkov, ki so po 159. členu tega zakona iz izvršbe izvzeti, v primeru izvršbe na prejemke, na katere je po 160. členu tega zakona izvršba omejena, pa ne iz zneska, ki ne presega višine 76 % minimalne plače.«.

38. člen

Tretji odstavek 168. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Ne glede na prejšnji odstavek banka oziroma hranilnica obdrži sklep o davčni izvršbi v svoji evidenci, kadar ima dolžnik pri banki oziroma hranilnici sredstva, s katerimi ne more razpolagati. Banka oziroma hranilnica na dan prejema sklepa o izvršbi obvesti davčni organ o višini sredstev iz prejšnjega stavka in datumu sprostitev, ter zarubi dolžnikova denarna sredstva in poplača davčni dolg, ko dolžnik pridobi pravico razpolagati s sredstvi.«.

39. člen

Prvi odstavek 169. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Banka oziroma hranilnica lahko zoper sklep o izvršbi ugovarja v osmih dneh po njegovem prejemu pri davčnem organu, ki je izdal sklep. V svojem ugovoru banka ali hranilnica lahko ugovarja, da dolžnik pri njej nima odprtega računa niti denarnih sredstev, s katerimi ne more razpolagati.«.

40. člen

V prvem, drugem in tretjem odstavku 182. člena se besedilo »pooblaščen uradna oseba davčnega organa« nadomesti z besedilom »davčni organ«. V tretjem odstavku se besedilo »postopek davčne izvršbe« nadomesti z besedilom »davčna izvršba«.

Za četrtim odstavkom se dodata nov peti in šesti odstavek, ki se glasita:

»(5) Ne glede na prejšnji odstavek davčni organ lahko proda sporne zarubljene stvari pred zaključkom postopka pred sodiščem, če:

- gre za hitro pokvarljivo blago,
- je hramba povezana z nesorazmernimi stroški ali
- se vrednost premičnine zmanjšuje.

(6) Davčni organ tretji osebi povrne prejeto kupnino z zamudnimi obrestmi po pravilih zakona, ki ureja obligacijska razmerja, o neupravičeni pridobitvi, če je s pravnomočno sodno odločbo ugotovljena lastninska pravica tretje osebe na premičnini, prodani po prejšnjem odstavku.«.

41. člen

Tretji odstavek 186. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Zarubljeno motorno ali priklopno vozilo se do prenehanja veljavnosti rubeža ne sme registrirati oziroma podaljšati prometno dovoljenje brez dovoljenja davčnega organa. Davčni organ o dovoljenju odloči s sklepom, zoper katerega ni dovoljena pritožba.

42. člen

Za tretjim odstavkom 188. člena se doda nov četrti odstavek, ki se glasi:

»(4) Organ, pristojen za vodenje registra iz prejšnjega odstavka, po uradni dolžnosti pošlje podatke o rubežu in prepovedi razplaganja organom, ki vodijo uradne evidence, v katerih je premičnina vpisana, da jih vpišejo v evidence in v listine, s katerimi se dokazuje lastništvo premičnine.«.

Četrty, peti, šesti in sedmi odstavek postanejo peti, šesti, sedmi in osmi odstavek.

43. člen

V prvem, drugem in tretjem odstavku 192. člena se besedilo »pooblaščen uradna oseba davčnega organa« nadomesti z besedilom »davčni organ«.

V prvem odstavku se v 8. točki črta besedilo »organu, pristojnemu za vodenje evidence registriranih vozil oziroma«.

44. člen

Četrty odstavek 197. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(4) Zarubljene premičnine se prodajo udeležencu javne dražbe, ki je na javni dražbi ponudil najvišjo ceno. Če ta v roku iz 199. člena ne plača kupnine, se premičnina lahko proda naslednjemu najboljšemu ponudniku, če se ta s tem strinja.«.

45. člen

Prvi, četrty in peti odstavek 199. člena se spremenijo tako, da se glasijo:

»(1) Če ni vložen ugovor iz tretjega odstavka 198. člena tega zakona, mora kupec takoj po končani javni dražbi oziroma najpozneje v roku 3 dni po končani dražbi, plačati kupnino za kupljene premičnine in jih prevzeti.

(4) Udeležencem javne dražbe, ki na javni dražbi niso uspeli, se vplačana varščina vrne oziroma predloženi instrument zavarovanja varščine sprost najpozneje v petih dneh po zaključku javne dražbe.

(5) Udeležencu javne dražbe, ki javno dražbo zapusti pred njenim zaključkom ali ni pripravljen ponuditi nihi izklicne cene ali kupcu, ki ni plačal kupnine, se varščina ne vrne, predloženi instrument zavarovanja varščine pa se unovči.«.

46. člen

Četrty odstavek 201. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(4) Davčni organ upošteva samo ponudbo, ki dosega vsaj polovico ocenjene vrednosti premičnine in ima priloženo potrdilo o plačilu varščine ali potrdilo o predložitvi ustreznega instrumenta za zavarovanje plačila varščine.«.

Za osmim odstavkom se doda nov devety odstavek, ki se glasi:

»(9) Ne glede na prejšnji odstavek se ponudnikom, katerih ponudba je nižja od polovice ocenjene vrednosti, vplačana varščina ne vrne oziroma predloženi instrument zavarovanja ne sprost.«.

Devety odstavek postane desety odstavek.

47. člen

V prvem odstavku 212.a člena se črta besedilo »na podlagi zahteve zavezanca za davek«.

48. člen

V 243.a členu se 6. točka spremeni tako, da se glasi:

»6. avtomatična izmenjava podatkov je sistematično pošiljanje vnaprej opredeljenih podatkov o rezidentih drugih držav članic brez njenega predhodnega zaprosila v vnaprej določenih rednih časovnih presledkih.«.

49. člen

V drugem odstavku 248. člena se črta besedilo »ali da ne želi prejemati podatkov o dohodkih, ki ne presegajo določenega zneska«.

Tretji in četrti odstavek se spremenita tako, da se glasita:

»(3) Pristojni organ v okviru avtomatične izmenjave pristojnemu organu druge države članice EU sporoči naslednje podatke v zvezi z davčnimi obdobji, ki se nanašajo na račun, o katerem se poroča:

1. ime, naslov, identifikacijsko številko davčnega zavezanca (v nadaljnjem besedilu: identifikacijska številka) ter datum in kraj rojstva osebe (v primeru posameznikov), o kateri se poroča in ki je imetnik računa, v primeru subjekta, ki je imetnik računa in za katerega se po uporabi pravil o dolžni skrbnosti iz prilog I in II Direktive Sveta 2014/107/EU z dne 9. decembra 2014 o spremembi Direktive Sveta 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčenja (UL L št. 359, str. 1), ugotovi, da ima eno ali več obvladujočih oseb, ki so osebe, o katerih se poroča, pa ime, naslov in identifikacijsko številko subjekta ter ime, naslov, identifikacijsko številko ter datum in kraj rojstva vsake osebe, o kateri se poroča;
2. številko računa ali ustrezno oznako, če ni številke računa;
3. ime in morebitno identifikacijsko številko poročevalske finančne institucije;
4. stanje na računu ali vrednost računa, vključno z odkupno vrednostjo ali vrednostjo ob odstopu v primeru zavarovalne pogodbe z odkupno vrednostjo ali pogodbe rentnega zavarovanja, ob koncu koledarskega leta ali drugega poročevalskega obdobja ali, če je bil račun zaprt med takim letom ali obdobjem, neposredno pred zaprtjem računa;
5. v primeru skrbniškega računa:
 - skupni bruto znesek obresti, skupni bruto znesek dividend in skupni bruto znesek drugih dohodkov, ustvarjenih v zvezi s sredstvi na računu, ki se vsakokrat vplačajo ali pripisejo na račun ali v zvezi z računom med koledarskim letom ali drugim poročevalnim obdobjem, in
 - skupni bruto iztržek od prodaje ali odkupa finančnih sredstev, ki se vplača ali pripise na račun med koledarskim letom ali drugim poročevalnim obdobjem, v zvezi s katerim je poročevalska finančna institucija delovala kot skrbnik, borzni posrednik, pooblaščenec ali zastopnik imetnika računa;
6. v primeru depozitnega računa skupni bruto znesek obresti, vplačanih ali pripisanih na račun med koledarskim letom ali drugim ustreznim poročevalnim obdobjem, in
7. v primeru računov, ki niso opisani v 5. ali 6. točki tega odstavka skupni bruto znesek, plačan ali pripisan imetniku računa v zvezi z računom med koledarskim letom ali drugim ustreznim poročevalnim obdobjem, v zvezi s katerim je poročevalska finančna institucija dolžnik, vključno s skupnim zneskom vseh plačil v zvezi z odkupom, opravljenih imetniku računa med koledarskim letom ali drugim ustreznim poročevalnim obdobjem.

(4) Pošiljanje podatkov iz prejšnjega odstavka ima prednost pred pošiljanjem podatkov po drugi alineji prvega odstavka tega člena in 255. členom tega zakona.«.

Dodata se novi peti in šesti odstavek, ki se glasita :

»(5) Podatki iz prvega odstavka tega člena se sporočajo najmanj enkrat letno, in sicer v šestih mesecih po koncu davčnega leta, v katerem podatki postanejo razpoložljivi.

(6) Podatki iz tretjega odstavka tega člena se sporočajo letno, in sicer v devetih mesecih po koncu koledarskega leta ali drugega poročevalnega obdobja, na katerega se nanašajo.«.

50. člen

V 256. členu se besedilo »ministrstvu, pristojnemu za finance« nadomesti z besedilom »pristojnemu organu Republike Slovenije«.

51. člen

265. člen se spremeni, tako da se glasi:

»265. člen
(pristojni organ)

(1) Pristojni organ za opravljanje nalog:

- izmenjave podatkov po mednarodnih pogodbah o izogibanju dvojnega obdavčevanja in mednarodnih pogodbah o izmenjavi informacij za davčne namene;
- v okviru nudenja pomoči pri pobiranju davkov po mednarodnih pogodbah o izogibanju dvojnega obdavčevanja in
- v okviru nudenja pomoči pri davčnih zadevah po Konvenciji o medsebojni upravni pomoči pri davčnih zadevah in Protokola o spremembi Konvencije o medsebojni upravni pomoči pri davčnih zadevah (Uradni list RS, št. 109/10 – MP, št. 22/10)

je v Republiki Sloveniji ministrstvo, pristojno za finance. Minister, pristojen za finance, lahko pooblasti Finančno upravo Republike Slovenije za opravljanje posameznih nalog izmenjave podatkov in nudenja pomoči po teh pogodbah.

(2) Pristojni organ Republike Slovenije za postopke skupnega dogovora s pristojnimi organi drugih držav po mednarodnih pogodbah o izogibanju dvojnega obdavčevanja, ki obvezujejo Slovenijo, je ministrstvo, pristojno za finance. Minister, pristojen za finance, lahko pooblasti Finančno upravo Republike Slovenije za opravljanje (posameznih ali vseh) nalog v zvezi s postopki skupnega dogovora s pristojnimi organi drugih držav.«.

52. člen

268. člen se črta.

53. člen

Za četrtim odstavkom 273. člena se doda nov peti odstavek, ki se glasi:

»(5) Davčni zavezanec rezident lahko odbitek davka po mednarodni pogodbi o izogibanju dvojnega obdavčevanja, ki obvezuje Slovenijo, uveljavlja tudi v pritožbi zoper odločbo o odmeri dohodnine.«.

54. člen

Za drugim odstavkom 274. člena se doda nov tretji odstavek, ki se glasi:

»(3) Davčni zavezanec rezident lahko uveljavlja oprostitev v skladu z mednarodno pogodbo tudi v pritožbi zoper odločbo o odmeri dohodnine.«.

55. člen

V prvem odstavku 288. člena se besedilo »desetega« nadomesti s številko »15.«.

Drugi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Nerezident mora napoved za odmero akontacije dohodnine od dohodka iz zaposlitve vložiti v 15 dneh od dneva izplačila dohodka pri davčnem organu.

Tretji odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Davčni zavezanec mora za redni mesečni dohodek, prejet iz delovnega razmerja ali pokojnino, vložiti napoved za odmero akontacije dohodnine od dohodka iz zaposlitve v 15 dneh od dneva, ko je v davčnem letu prvič prejel dohodek iz delovnega razmerja ali pokojnino, pri davčnem organu.«.

V četrtem odstavku se besedilo »sedmih dneh od dneva, ko je prejel spremenjeno višino« nadomesti z besedilom »davčnem letu v 15 dneh od dneva, ko je prejel spremenjeno višino rednega mesečnega«.

Peti odstavek se črta.

56. člen

V 289. členu se prvi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(1) V primeru iz prvega odstavka 285. člena tega zakona lahko davčni zavezanec rezident uveljavlja dejanske stroške v skladu z zakonom, ki ureja dohodnino, že pri sestavi informativnega izračuna dohodnine v skladu s tretjim odstavkom 267. člena tega zakona tako, da te podatke pošlje davčnemu organu najpozneje do 5. februarja tekočega leta za preteklo leto. Minister, pristojen za finance, podrobneje predpiše vrsto, obliko in način dajanja teh podatkov.«.

Dodata se nov drugi in tretji odstavek, ki se glasita:

»(2) Davčni zavezanec iz prejšnjega odstavka lahko uveljavlja dejanske stroške v skladu z zakonom, ki ureja dohodnino, najpozneje v ugovoru zoper informativni izračun dohodnine.

(3) V primeru iz prvega odstavka 285. člena tega zakona lahko davčni zavezanec nerezident uveljavlja dejanske stroške v skladu z zakonom, ki ureja dohodnino v sedmih dneh od izplačila dohodka, pri davčnem organu. Nerezident uveljavlja dejanske stroške s pisnim zahtevkom, katerega obliko predpiše minister, pristojen za finance.«.

Drugi odstavek postane četrti odstavek.

57. člen

Četrti odstavek 291. člena se črta.

Peti odstavek postane četrti odstavek.

58. člen

V osmem odstavku 304. člena se besedilo »zahtevo za ugotavljanje davčne osnove z upoštevanjem normiranih odhodkov poda ob priglasitvi oziroma v naslednjih letih v mesecu novembru tekočega leta za naslednje leto« nadomesti z besedilom », ne glede na drugi odstavek 308. člena tega zakona opravi priglasitev v skladu s 308. členom tega zakona hkrati ob priglasitvi, opravljeni po tem členu zakona«.

Za desetim odstavkom se doda nov enajsti odstavek, ki se glasi:

»(11) Pritožba zoper odločbo iz četrtega in desetega odstavka tega člena ne zadrži izvršitve odločbe.«.

59. člen

Za 304. členom se doda nov 304.a člen, ki se glasi:

»304.a člen

(določitev načina ugotavljanja davčne osnove in določitev nosilca kmečkega gospodinjstva po uradni dolžnosti)

(1) Davčni organ po uradni dolžnosti določi način ugotavljanja davčne osnove in nosilca kmečkega gospodinjstva po uradni dolžnosti, če prigrasitev ugotavljanja davčne osnove od dohodka iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti na podlagi dejanskih prihodkov in odhodkov, ko povprečni skupni dohodek dveh zaporednih predhodnih davčnih let članov kmečkega gospodinjstva iz osnove kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti preseže znesek, določen v drugem odstavku 47. člena ZDoh-2, ni bila opravljena ali ni bil določen nosilec dejavnosti.

(2) Davčni organ določi nosilca kmečkega gospodinjstva izmed članov kmečkega gospodinjstva tako, da za nosilca določi tistega člana, ki izpolnjuje največ od naslednjih pogojev:

1. ima v uporabi največji delež kmetijskih in gozdnih zemljišč,
2. je obvezno pokojninsko in invalidsko zavarovan iz naslova kmetijske in dopolnilne dejavnosti na kmetiji,
3. je nosilec kmetije po predpisih o kmetijstvu,
4. je najstarejši član kmečkega gospodinjstva.

(3) Davčni organ z odločbo določi način ugotavljanja davčne osnove in nosilca kmečkega gospodinjstva na podlagi podatkov, s katerimi razpolaga.

(4) Pritožba zoper odločbo iz drugega odstavka tega člena ne zadrži izvršitve odločbe.«.

60. člen

312. člen se črta.

61. člen

316. člen se spremeni tako, da se glasi:

»Davčni zavezanci plačujejo akontacijo dohodnine od katastrskega dohodka in pavšalne ocene dohodka na panj v dveh obrokih. Prvi obrok se plača v višini 70 % akontacije dohodnine za preteklo davčno leto do 30. septembra tekočega leta. Drugi obrok se plača v višini razlike med akontacijo dohodnine, izračunano za leto, za katero se akontacija dohodnine odmerja, ter prvim obrokom za to leto, do 31. maja naslednjega leta.«.

62.

V 323. členu se beseda »sedmih« nadomesti s številko »15«.

63. člen

326. člen se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Napoved za odmero dohodnine iz 325. člena mora davčni zavezanec vložiti pri davčnem organu do 28. februarja tekočega leta za preteklo leto.

(2) Napovedi za odmero dohodnine iz sedmega odstavka 325. člena tega zakona ni dolžan vložiti davčni zavezanec rezident, katerega skupni znesek obresti na denarne depozite pri bankah in hranilnicah, ustanovljenih v skladu s predpisi v Republiki Sloveniji, in pri bankah drugih držav članic EU, dosežen v

davčnem letu, ne presega zneska, določenega z zakonom, ki ureja dohodnino.

(3) Davčni zavezanec mora napoved za odmero dohodnine od dobička iz kapitala iz odsvojitve nepremičnine vložiti v 15 dneh od dneva odsvojitve kapitala.

(4) Davčni zavezanec, ki je nerezident, mora napoved za odmero dohodnine od dobička iz odsvojitve vrednostnih papirjev in drugih deležev ter investicijskih kuponov vložiti v 15 dneh od dneva odsvojitve kapitala. Nerezident lahko vложи napoved do 28. februarja tekočega leta za preteklo leto, če napove vse odsvojitve vrednostnih papirjev in drugih deležev v preteklem letu.

(5) V napovedi za odmero dohodnine od dobička iz kapitala, ki jo vложи davčni zavezanec v roku iz prvega odstavka tega člena in iz zadnjega stavka četrtega odstavka tega člena, lahko davčni zavezanec uveljavlja tudi zmanjšanje pozitivne davčne osnove od dobička iz kapitala iz odsvojitve vrednostnih papirjev in drugih deležev ter investicijskih kuponov ali iz odsvojitve nepremičnin, za izgubo, doseženo z odsvojitvijo vrednostnih papirjev in drugih deležev ter investicijskih kuponov ali doseženo z odsvojitvijo nepremičnine.

(6) Davčnemu zavezancu, ki je rezident, ni treba vložiti napovedi za odmero dohodnine od dobička iz unovčitve investicijskih kuponov podsklada krovnega sklada (pri katerem lahko zavezanec v skladu z zakonom, ki ureja dohodnino, v primeru prehajanja med podskladi uveljavlja odlog ugotavljanja davčne obveznosti od dobička iz kapitala), če so bile take unovčitve investicijskih kuponov namenjene izključno poravnavi stroškov, povezanih s prehajanjem zavezanca med podskladi krovnega sklada.

(7) Davčni zavezanec mora napoved za odmero dohodnine od dobička iz odsvojitve vrednostnih papirjev in drugih deležev ter investicijskih kuponov vložiti v elektronski obliki, če je v zvezi s tovrstnim kapitalom opravil več kot deset transakcij – pridobitev v preteklih letih in obdavčljivih odsvojitve v preteklem letu. Če davčni zavezanec ne razpolaga z računalniško opremo oziroma nima dostopa do interneta, vложи napoved v elektronski obliki z uporabo računalniške opreme, ki jo zagotavlja davčni organ.«.

64. člen

V drugem odstavku 327. člena se za prvim stavkom doda nov drugi stavek, ki se glasi:

»Če davčni zavezanec obvesti banko ali hranilnico, da želi uveljavljati možnost iz prvega odstavka tega člena že ob sklenitvi pogodbe, lahko banka ali hranilnica predpisano vsebino obrazca vključi v besedilo pogodbe, kar se šteje za predložitev obvestila.«.

65. člen

V petem odstavku 328. člena se besedilo »Ne glede na prvi odstavek tega člena se« črta.

Za petim odstavkom se doda nov šesti odstavek, ki se glasi:

»(6) Davčni zavezanec rezident lahko uveljavlja odbitek davka po mednarodni pogodbi o izogibanju dvojnega obdavčevanja, ki obvezuje Slovenijo, tudi v pritožbi zoper odločbo o odmeri dohodnine od dohodka iz kapitala ali dohodka iz oddajanja premoženja v najem.«.

Šesti odstavek postane sedmi odstavek.

66. člen

Za drugim odstavkom 329. člena se doda nov tretji odstavek, ki se glasi:

»(3) Davčni zavezanec rezident lahko oprostitev po mednarodni pogodbi uveljavlja tudi v pritožbi zoper odločbo o odmeri dohodnine od dohodka iz kapitala ali dohodka iz oddajanja premoženja v najem.«.

67. člen

Prvi in drugi odstavek 330. člena se spremenita tako, da se glasita:

»(1) Na podlagi napovedi iz tretjega odstavka in prvega stavka četrtega odstavka 326. člena tega zakona davčni organ izda odločbo o višini dohodnine od dobička iz kapitala v 30 dneh od dneva vložitve napovedi.

(2) Na podlagi napovedi iz prvega odstavka in drugega stavka četrtega odstavka 326. člena tega zakona davčni organ izda odločbo o višini dohodnine od obresti, dividend, dobička iz kapitala in dohodka iz oddajanja premoženja v najem do 30. aprila tekočega leta za preteklo leto.«.

68. člen

V drugem odstavku 337. člena se za besedilom »poslovno enoto nerezidenta v Republiki Sloveniji« doda besedilo, ki se glasi »ali ima v skladu z zakonodajo, ki ureja ustanovitev in poslovanje v Republiki Sloveniji, podružnico v Republiki Sloveniji), fizična oseba v zvezi z dohodki iz zaposlitve, ki jih izplača kot delodajalec po zakonu, ki ureja delovna razmerja, če je v skladu z zakonom o obdavčenju rezident Republike Slovenije,«.

Sedmi odstavek se črta.

69. člen

Prvi odstavek 339. člena se spremeni, tako da se glasi:

»(1) Davčnemu organu morajo podatke, ki se nanašajo na pridobitve, odsvojitve, vključno z unovčitvami, vrednostnih papirjev in deležev v gospodarskih družbah, zadrugah in drugih oblikah organiziranja ter investicijskih kuponov, po posameznih vrstah poslov, in na uveljavljanje stroškov ter identifikacijo zavezanca za davek in zavezanca za dajanje podatkov, dostaviti:

- pravne osebe, ki so v skladu z zakonom o obdavčenju rezidenti Republike Slovenije ali nerezidenti Republike Slovenije s podružnico v Sloveniji, ki so opravljale prenose imetništva vrednostnih papirjev in investicijskih kuponov;
- notarji, kadar je za odsvojitve deleža potrebna pogodba, ki je izdelana v obliki notarskega zapisa;
- gospodarske družbe, zadruge in druge oblike organiziranja, katerih vrednostni papirji oziroma deleži so se prenašali, kadar se prenosi imetništva niso opravljali prek oseb iz prve alineje tega odstavka in če za odsvojitve deleža ni potrebna pogodba, ki je izdelana v obliki notarskega zapisa.«.

V drugem odstavku se za besedilom »v zvezi s smrtjo« črta vejica in besedilo »sodna odločba (sklep o sodni izvršbi)«.

70. člen

V prvem odstavku 340. člena se za besedilom »posredovati podatke« doda vejica in besedilo »vključno z enotno matično številko občana,« ter besedilo »vrsti rabe in kvaliteti« nadomesti z besedilom »dejanski rabi«.

71. člen

Za 351. členom se doda novo 11. podpoglavje in 351.a, 351.b, 351.c, 351.č, 351.d, 351.e, 351.f, 351.g, 351.h. in 351.i člen, ki se glasijo:

»11.podpoglavje
Poročanje podatkov in izvajanje postopkov dolžne skrbnosti o finančnih računih

351.a člen
(vsebina podpoglavja)

To podpoglavje ureja izvajanje pravil iz priloge I in II Direktive Sveta 2014/107/EU z dne 9. decembra 2014 o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja (Uradni list Evropske unije L 111/50 dne 15. 4.2014, str. 1) in enotnega standarda poročanja in dolžne skrbnosti o finančnih računih (v nadaljnjem besedilu: CRS) ter Večstranskega sporazuma med pristojnimi organi o avtomatični izmenjavi informacij o finančnih računih, ki so sestavni del tega zakona.

351.b člen
(opredelitev pojmov)

(1) Pojmi, uporabljeni v tem podpoglavju, imajo enak pomen, kot ga določa oddelek VIII priloge I Direktive Sveta 2014/107/EU z dne 9. decembra 2014 o spremembi Direktive Sveta 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčenja (UL L št. 359, str. 1), oddelek VIII CRS in 1. člen Večstranskega sporazuma med pristojnimi organi o avtomatični izmenjavi informacij o finančnih računih.

(2) Po tem podpoglavju se za finančno institucijo rezidentko Slovenije šteje finančna institucija, rezidentka po zakonu o obdavčenju, in v Sloveniji ustanovljena podružnica tuje finančne institucije, ter investicijski oziroma pokojninski sklad brez pravne osebnosti, ki je oblikovan v Sloveniji.

351.c člen
(obveznosti dolžne skrbnosti, zbiranja in poročanja informacij)

(1) Poročevalske finančne institucije Slovenije izvajajo postopke dolžne skrbnosti iz priloge I in II Direktive Sveta 2014/107/EU z dne 9. decembra 2014 o spremembi Direktive Sveta 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčenja (UL L št. 359, str. 1) in oddelkov II, III, IV, V, VI in VII CRS za identificiranje računov, o katerih se poroča, zbirajo informacije, za katere se zahteva poročanje po tem zakonu CRS in Večstranskem sporazumu med pristojnimi organi o avtomatični izmenjavi informacij o finančnih računih, ter jih letno sporočajo pristojnemu organu, kot je določeno v tem podpoglavju.

(2) Obveznost iz prejšnjega odstavka velja tudi za neporočevalsko finančno institucijo Slovenije, če njena obveznost poročanja v zvezi z računi, ki jih vodi, izhaja iz določb iz priloge I in II Direktive Sveta 2014/107/EU z dne 9. decembra 2014 o spremembi Direktive Sveta 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčenja (UL L št. 359, str. 1) in CRS.

(3) Ne glede na prvi odstavek tega člena za investicijske sklade brez pravne osebnosti obveznosti po tem zakonu izpolnjuje in zanje odgovarja družba za upravljanje, ki upravlja investicijski sklad, oziroma upravljavec pokojninskega sklada.

(4) Poročevalske finančne institucije Slovenije lahko postopke dolžne skrbnosti za nove račune uporabijo za že obstoječe račune, postopke dolžne skrbnosti za račune visoke vrednosti pa za račune nižje vrednosti.

(5) Obveznost pregleda, identifikacije in poročanja kot za račune, o katerih se poroča, velja za vse

račune, ki jih vodi poročevalska finančna institucija Slovenije.

(6) Ne glede na prejšnji odstavek se, razen če se poročevalska finančna institucija odloči drugače glede vseh že obstoječih računov subjekta ali posebej glede katere koli jasno identificirane skupine takšnih računov, za že obstoječi račun subjekta s skupnim stanjem ali vrednostjo, ki na dan 31. decembra 2015 ne presega 250 000 USD, ne zahteva pregled, identificiranje ali poročanje kot za račun, o katerem se poroča, dokler skupno stanje na računu ali vrednost ne preseže tega zneska na zadnji dan naslednjega koledarskega leta.

(7) Iz dokumentacije poročevalske finančne institucije Slovenije oziroma tretje osebe iz 351.e člena tega zakona, ki jo vodi v zvezi z izvajanjem postopkov dolžne skrbnosti in zbiranjem informacij iz prvega odstavka tega člena, morajo biti razvidni postopki, po katerih so bile informacije zbrane. Dokumentacija, vključno s samopotrtili in dokaznimi listinami, se hrani 10 let od poteka leta, na katero se nanaša, na način iz 32. člena tega zakona.

(8) Oseba, ki poročevalski finančni instituciji predloži samopotrtilo iz priloge I Direktive Sveta 2014/107/EU z dne 9. decembra 2014 o spremembi Direktive Sveta 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčenja (UL L št. 359, str. 1) in CRS, v potrdilu navede resnične, pravilne in popolne podatke.

351.č člen
(informacije, ki se poročajo)

(1) Poročevalska finančna institucija Slovenije pristojnemu organu v zvezi z vsakim računom, o katerem se poroča, sporoči podatke iz odstavka A oddelka I priloge I Direktive Sveta 2014/107/EU z dne 9. decembra 2014 o spremembi Direktive Sveta 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčenja (UL L št. 359, str. 1) ali odstavka A oddelka I CRS.

(2) Poročevalska finančna institucija Slovenije v sporočenih informacijah navede valuto, v kateri je izražen vsak ustrezeni znesek.

(3) Če poročevalska finančna institucija Slovenije, v koledarskem letu, za katero se poroča, ni identificirala računov, o katerih se poroča, to sporoči pristojnemu organu.

351.d člen
(ugotavljanje okoliščin v zvezi z računi)

Poročevalska finančna institucija Slovenije mora uveljaviti postopke, ki ji omogočajo ugotavljanje okoliščin v zvezi z računi in spreminjanja teh okoliščin.

351.e člen
(tretje osebe kot ponudniki storitev)

Minister, pristojen za finance, lahko določi, da se poročevalskim finančnim institucijam Slovenije dovoli uporaba storitev tretjih oseb kot ponudnikov storitev pri izpolnjevanju obveznosti iz tega podpoglavja, kot to dopuščajo ustrezni predpisi Slovenije. V navedenem primeru za izpolnjevanje obveznosti odgovarjajo poročevalske finančne institucije.

351.f člen
(sporočanje informacij pristojnemu organu)

(1) Minister, pristojen za finance, predpiše način in obliko sporočanja informacij iz prvega in tretjega odstavka 351.č člena tega zakona pristojnemu organu.

(2) Poročevalska finančna institucija Slovenije informacije iz prvega in tretjega odstavka 351.č člena tega zakona sporoči pristojnemu organu najpozneje do 31. maja leta, ki sledi koledarskemu letu, na katerega se informacije nanašajo. Prvo leto sporočanja informacij se nanaša na informacije za koledarsko leto 2016.

351.g člen

(pristojnost za izmenjavo informacij)

Pristojni organ za izvajanje nalog izmenjave informacij po Večstranskem sporazumu med pristojnimi organi o avtomatični izmenjavi informacij o finančnih računih je Finančna uprava Republike Slovenije.

351.h člen

(preprečevanje izogibanja)

Če je sklenjen dogovor, katerega glavni namen ali eden od namenov je izogibanje kakršni koli obveznosti po prilogi I in II Direktive Sveta 2014/107/EU z dne 9. decembra 2014 o spremembi Direktive Sveta 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčenja (UL L št. 359, str. 1) in CRS ter predpisih o njihovem izvajanju, se Direktiva Sveta 2014/107/EU z dne 9. decembra 2014 o spremembi Direktive Sveta 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčenja (UL L št. 359, str. 1), CRS in ti predpisi uporabljajo, kot da tak dogovor ni bil sklenjen.

351.i člen

(pooblastilo za podzakonski akt)

Minister, pristojen za finance, lahko podrobneje določi način izvajanja tega podpoglavja zakona.«.

72. člen

V 395. členu se črta 3.b točka.

73. člen

V prvem odstavku 397. člena se črtata 19. in 27. točka.

14. točka se spremeni tako, da se glasi:

»14. v nasprotju z zakonom ne zagotavlja sledljivosti plačil (prvi in drugi odstavek 36. člena);«.

V 25. točki se za besedilom »in normiranih odhodkov« doda besedilo »in ne določi nosilca« ter besedilo »ga ne priglasi« nadomesti z besedilom »ne opravi priglasitve načina ugotavljanja davčne osnove in priglasitve nosilca«.

74. člen

Prvi odstavek 398.b člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Z globo od 2.000 do 10.000 eurov se kaznuje za prekršek posameznik, z globo od 3.000 do 50.000 eurov se kaznuje za prekršek samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, z globo od 4.000 do 75.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če pa se pravna oseba po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje za srednjo ali veliko gospodarsko družbo, pa se za prekršek kaznuje z globo od 10.000 do 125.000 eurov, če:

1. ne izda računa oziroma izda račun v nasprotju s prvim odstavkom 31.a člena tega zakona,
2. ne zagotovi hrambe izvornih podatkov in vseh poznejših sprememb izvornih podatkov v vezani knjigi računov, če je do takšnih sprememb prišlo (četrti odstavek 31.a člena).«.

75. člen

Za 400.a členom se doda nov 400.b člen, ki se glasi:

»400.b člen

(davčni prekrški, ki jih storijo finančne institucije Slovenije ali drugi subjekti oziroma osebe v zvezi z izvajanjem priloge I in II Direktive Sveta 2014/107/EU z dne 9. decembra 2014 o spremembi Direktive Sveta 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčenja (UL L št. 359, str. 1) in CRS iz 11 podpoglavja I poglavja petega dela tega zakona)

(1) Z globo od 1.600 do 25.000 evrov se kaznuje za prekršek finančna institucija Slovenije, če:

1. ne izvaja postopkov dolžne skrbnosti iz priloge I in II Direktive Sveta 2014/107/EU z dne 9. decembra 2014 o spremembi Direktive Sveta 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčenja (UL L št. 359, str. 1) in CRS, ne zbira informacij, za katere se zahteva poročanje po Večstranskem sporazumu o izmenjavi informacij o davčnih računih in tem zakonu, ter jih ne sporoča pristojnemu organu (prvi in drugi odstavek 351.c člena);
2. ne vodi dokumentacije, iz katere so razvidni postopki, po katerih je zbrala informacije oziroma je ne hrani skladno z določbami tega zakona (sedmi odstavek 351.c člena);
3. pristojnemu organu ne sporoča informacij glede računov, o katerih se poroča, ali jih ne sporoča pravočasno ali v sporočilu ne navede ustrezne valute oziroma ne sporoči, da v zadevnem koledarskem letu ni identificirala računov, o katerih se poroča (prvi, drugi in tretji odstavek 351.č člena).

(2) Z globo od 400 do 4.000 evrov se za prekrške iz prvega odstavka tega člena kaznuje tudi odgovorna oseba finančne institucije Slovenije.

(3) Z globo od 1. 600 do 25.000 evrov se za prekrške iz prvega odstavka tega člena kaznuje družba za upravljanje, ki upravlja investicijski sklad brez pravne osebnosti (tretji odstavek 351.c člena).

(4) Z globo od 400 do 4.000 evrov se za prekrške iz prvega odstavka tega člena kaznuje tudi odgovorna oseba družbe za upravljanje, ki upravlja investicijski sklad brez pravne osebnosti.

(5) Z globo od 1.600 do 25.000 evrov se kaznuje subjekt, ki v predloženem samopotrdu finančni instituciji navede neresnične, nepravilne ali nepopolne podatke (osmi odstavek 351.c člena).

(6) Z globo od 400 do 4.000 evrov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje fizična oseba.«.

76. člen

402.a člen se spremeni tako, da se glasi:

»Za davčne prekrške, določene v tem zakonu, lahko prekrškovni organ v hitrem postopku o prekršku izreče globo v katerikoli višini znotraj razpona, ki je predpisan k posameznemu členu.«.

77. člen

Za 402. a členom se doda nov 402.b člen, ki se glasi:

»402.b člen

(zastaranje postopka o prekršku)

(1) Postopek o prekrških določenih v 395. členu, 397. členu v povezavi s 398. členom ter 398.a členu tega zakona, se ne more več začeti, ko potečejo tri leta od dneva, ko je bil prekršek storjen.

(2) Zastaranje pretrga vsako dejanje prekrškovnega organa, ki meri na pregon storilca prekrška. Po pretrganju začne teči zastaranje znova, vendar pa postopka o prekršku ni mogoče začeti ali nadaljevati, ko poteče šest let od dneva storitve prekrška.«.

PREHODNE DOLOČBE

78. člen (predhodna določba)

Novi 14.a, 14.b, 14.c, 14.d, 14.e.,14.f, 14.g in 14. h člen se začnejo uporabljati 1. januarja 2017.

79. člen (prenehanje veljavnosti podzakonskega predpisa)

(1) Z dnem uveljavitve tega zakona preneha veljati Pravilnik o obrazcu zahtevka za zmanjšanje davčne osnove od dohodka iz zaposlitve (iz drugega pogodbenega razmerja) zaradi uveljavljanja dejanskih stroškov (Uradni list RS, št. 168/06).

(2) Pravilnik iz prejšnjega odstavka se uporablja do izdaje novega pravilnika. Minister, pristojen za finance, izda pravilnik iz prejšnjega odstavka najkasneje do 31. 12. 2016.

80. člen

Začeti postopki v zvezi s 304. členom Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 32/12, 94/12, 101/13 – ZDavNepr, 111/13, 22/14 – odl. US, 25/14 – ZFU, 40/14 – ZIN-B in 90/14; v nadaljnjem besedilu: ZDavP-2) se končajo po določbah tega zakona.

81. člen

(1) Spremenjeni 58. člen se začne uporabljati 1. januarja 2016.

(2) Spremenjeni 288., 316., 326., 330.,337. in 339. člen zakona se začnejo uporabljati za odmero dohodnine za leto 2016.

(3) Do začetka uporabe spremenjenega 58., 288., 316., 326., 330., 337. in 339. člena tega zakona se uporabljajo določbe 288., 326., 330., 337. in 339. člena ZDavP-2 (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 32/12, 94/12, 101/13 – ZDavNepr, 111/13, 22/14 – odl. US, 25/14 – ZFU, 40/14 – ZIN-B in 90/14) .

KONČNA DOLOČBA

82. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, razen spremenjene 6. točke 243.a člena, spremenjenega 248.člena, novega 351.a, 351.b, 351.c, 351.č, 351.d, 351.e, 351.f, 351.g, 351.h., 351.i in 400.b člena zakona, ki začnejo veljati 1. januarja 2016.

III. OBRAZLOŽITEV

K 1. členu

S predlogom zakona se v slovenski pravni red prevzema vsebina Direktive Sveta 2014/107/EU z dne 9. decembra 2014 o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja, katere sestavni del sta priloga I – pravila o poročanju in dolžni skrbnosti za podatke o finančnih računih in priloga II – dopolnilna pravila o poročanju in dolžni skrbnosti za podatke o finančnih računih. Tako se s prenosom zasleduje cilj, da se zagotovi izmenjava podatkov v Evropski uniji po vzoru zakonodaje FATCA oziroma enotnega standarda poročanja, ki ga je Svet OECD-ja sprejel 15. julija 2014, jeseni pa je celoten paket enotnega standarda poročanja sprejela skupina voditeljev G20. Ključno je, da bo razširjena avtomatična izmenjava znotraj Evropske unije skladna z mednarodnim razvojem na tem področju – torej tako z zakonodajo FATCA kot z globalnim standardom, zato je slednji povzet v Direktivi Sveta 2014/107/EU z dne 9. decembra 2014 o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja.

Prav tako se prevzema vsebina enotnega standarda avtomatične izmenjave informacij o finančnih računih za namene obdavčenja, katerega glavna elementa sta enotni standard poročanja, ki ga je Svet OECD sprejel 15. julija 2014, in Večstranski sporazum med pristojnimi organi o avtomatični izmenjavi informacij o finančnih računih, ki ga je Slovenija podpisala 29. oktobra 2014.

Slovenija je ena izmed 52 držav podpisnic Večstranskega sporazuma med pristojnimi organi o avtomatični izmenjavi informacij o finančnih računih, ki se je podpisom zavezala k sprejemu novega globalnega standarda avtomatične izmenjave informacij za davčne namene. Seznam jurisdikcij, ki so se zavezale k implementaciji novega globalnega standarda, je objavljen na spletni strani: <http://www.oecd.org/tax/transparency/AEOI-commitments.pdf>.

S predlogom zakona se poročanje razširja še na poročanje informacij o računih, ki so identificirani kot računi, o katerih se poroča, skladno z Direktivo Sveta 2014/107/EU z dne 9. decembra 2014 o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja in Večstranskim sporazumom o avtomatični izmenjavi informacij o finančnih računih za namene obdavčenja.

K 2. členu

Kmetijski usmerjevalni in jamstveni sklad se je preoblikoval v Evropski kmetijski in jamstveni sklad in je opredeljen v splošnih določbah 3. člena Uredbe EU št. 1306/2013. Področje uporabe nadzora nad ukrepi skupne kmetijske politike, ki ga v skladu s svojimi pooblastili izvaja FURS, je določen v 79. členu Uredbe EU št. 1306/2013 in se nanaša na sredstva, povezana s sistemom financiranja Evropskega kmetijskega in jamstvenega sklada.

K 3. členu

Predlog določa, da se navodila in pojasnila, ki jih izda minister, pristojen za finance ali predstojnik Finančne uprave RS za zagotovitev enotne uporabe predpisov z delovnega področja davčnega organa, javno objavijo na spletni strani izdajatelja. Z javno objavo se zavezanec za davek o izdanih navodilih in pojasnilih seznani oziroma informira.

Veljavni 13. člen ZDavP-2 ureja institut pravice do informiranja, s katerim je zavezanec za davek obveščen s spremembami zakonov o obdavčenju. Davčni organ na podlagi te pravice zavezancem za davek daje informacije o načinu izvajanja posameznih določb

predpisov o obdavčenju in podatkov o stanju njegovih davčnih obveznosti. Za zagotovitev enotne uporabe predpisov z delovnega področja davčnega organa pa minister za finance ali generalni direktor Finančne uprave Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: FURS) izdaja navodila, ki so zavezujoča za ravnanje davčnega organa v davčnem postopku. Tretji odstavek 13. člena ZDavP-2 določa, da mora biti sistem informiranja vzpostavljen na način, da omogoča vsem zavezancem za davek čim lažji, enoten in sodoben dostop do informacij in zagotavlja enotno izvajanje zakonov o obdavčenju in tega zakona.

Osnovni namen in cilj, ki ga ZDavP-2 zasleduje, je pravilno, pravočasno in učinkovito pobiranje davkov. Davčni organ mora v davčnem postopku zavarovati zakonite pravice in interese zavezanca za davek in omogočiti njihovo uveljavljanje, skrbeti, da zavezanci za davek ne uveljavljajo svojih pravic v škodo pravic drugih oseb ter zavarovati javne koristi, določene z zakonom ali drugim predpisom. V ta namen davčni organ daje zavezancem za davek navodila, pojasnila, obvestila in druge informacije.

Temeljno načelo, ki ga mora upoštevati davčni organ pri odločanju v vseh davčnih zadevah, je načelo zakonitosti. Davčni organ odloča v okviru in na podlagi mednarodnih pogodb, ki obvezujejo Republiko Slovenijo, zakonov in splošnih aktov po Zakonu o davčnem postopku, zakonu, ki ureja finančno upravo ali zakonu o obdavčenju. Vežanost na načelo zakonitosti zahteva od davčnega organa, da ves čas postopka spoštuje tudi z zakonom določena procesna dejanja. To načelo tako zavezuje davčni organ pri vseh njegovih dejanjih.

V ZDavP-2 je poudarjena dolžnost davčnega organa, da nepristransko obravnava davčnega zavezanca. S tem je prepovedana arbitrarna uporaba davčnih predpisov. Prav tako ni dovoljena arbitrarnost pri odločanju po prostem preudarku, ker mora davčni organ odločiti v skladu z namenom, zaradi katerega je prosti preudarek dan, in obsegom prostega preudarka, kot ga določa zakon. Načelo sorazmernosti pa v primeru nejasne ali nedoločene davčne norme nalaga davčnemu organu, da med več možnimi razlagami davčno normo razlaga v korist stranke.

Navodila in pojasnila ministra ali davčnega organa so lahko samo v okviru in na podlagi zakona ali podzakonskega predpisa.

Zakon o finančni upravi (v nadaljnjem besedilu: ZFU) ureja načela delovanja, organizacijo, naloge in pooblastila finančne uprave, pravice ter posebnosti delovnopравниh razmerij uslužbencev finančne uprave in druga vprašanja, povezana z delovanjem finančne uprave. ZFU, ki je bil sprejet v letu 2014, v 11. členu določa naloge finančne uprave. Drugi odstavek tega člena, določa, da predstojnik finančne uprave daje za zagotovitev enotne uporabe predpisov in enotnega opravljanja nalog uprave finančnim uradom navodila za delo z delovnega področja finančne uprave. S tem se zasleduje tudi enaka obravnava zavezancev za davek.

Predlog določa, da se navodila in pojasnila, ki jih izda minister za finance ali predstojnik finančne uprave v zvezi z izvajanjem davčnih predpisov, objavijo na spletnih straneh FURS. Vsebina navodil in pojasnil, ki jih izda minister za finance ali predstojnik FURS v zvezi z izvajanjem davčnih predpisov, morajo biti v skladu s predpisi (zakonom, podzakonskimi akti). Upoštevajoč načelo delitve oblasti, navodila in pojasnila ne smejo razširjati, dopolnjevati ali spreminjati predpisa.

Namen objave navodil in pojasnil je, da so zavezanci za davek seznanjeni z navodili in pojasnili, ki jih izda minister ali predstojnik FURS v zvezi z izvajanjem davčnih predpisov. Navodila in pojasnila, ki jih izda minister za finance ali predstojnik FURS, so pripomoček

davčnemu organu za razlago predpisa. Na predlagan način se konkretizira 6. člen ZFU, ki določa, da je delovanje finančne uprave pregledno in predvidljivo. Predvidljivost se zagotavlja z jasno določenim in enotnim ravnanje finančne uprave. S predlogom se uresničuje tudi načelo gotovosti, seznanjenosti in pomoči, urejeno v 7. členu ZDavP-2, s katerim se zagotavlja varstvo pravic zavezancev za davek in varstvo javne koristi.

Določitev obveznosti ravnanja uslužbencev davčnega organa v predpisu, ki ureja davčni postopek, ni potrebno, saj to določajo že drugi predpisi, na primer Zakon o javnih uslužbencih (v nadaljnjem besedilu: ZJU). ZJU ureja skupna načela in druga skupna vprašanja sistema javnih uslužbencev, sistem javnih uslužbencev v državnih organih in upravah lokalnih skupnosti ter posebnosti delovnih razmerij javnih uslužbencev v državnih organih in upravah lokalnih skupnosti. V 93. členu ZJU določa, da mora javni uslužbenec opravljati delo v skladu s predpisi, kolektivno pogodbo, pogodbo o zaposlitvi, splošnimi akti organa in kodeksom etike. Pravila, ki jih vsebujejo splošni akti organa, morajo biti takšna, da se z njimi zagotavlja opravljanje dela v skladu s predpisi in kolektivno pogodbo, ter ne smejo vsebovati določb, ki bi presegle ta okvir. Določbe splošnih aktov organa, ki niso v skladu s predpisi in kolektivno pogodbo, so nične. ZJU v 94. členu določa opravljanje dela po navodilih in odredbah. Če davčni organ ne ravna v skladu z navodili, gre za kršitev delovnih obveznosti. Upoštevajoč te določbe ZJU, ni potrebe, da se v ZDavP-2 določa, da morajo davčni organi ravnati po navodilih in odredbah predstojnika (to so tudi navodila, ki jih izda predstojnik za zagotovitev enotne uporabe predpisov in enotnega opravljanja nalog).

K 4. členu

K 14.a členu

Člen uvaja nov institut vnaprejšnjega cenovnega sporazuma (angl. Advance Pricing Agreement). Sporazum je dogovor, s katerim se še pred izvajanjem povezanih transakcij določijo primerna merila (na primer metoda, primerljivke in primerne prilagoditve zanje, pomembne predpostavke za prihodnje dogodke) za določanje transferne cene za te transakcije v določenem obdobju. Sporazum se sklene v dobi veri in ob upoštevanju načel tega zakona oziroma pravic in obveznosti, ki jih imata davčni organ iz davčni zavezanec po tem zakonu. Davčni zavezanec lahko davčni organ zaprosi za izdajo enostranskega, dvostranskega ali večstranskega sporazuma. Enostranski sporazum je sporazum med davčnim organom in davčnim zavezancem. Dvostranski ali večstranski sporazum je dogovor med pristojnima organoma dveh držav, sklenjen v postopku skupnega dogovarjanja. Tako dosežen dogovor se udejani v enostranskem sporazumu. Tretji odstavek 25. člena Vzorce davčne konvencije OECD določa, da se lahko pristojna organa med seboj posvetujeta o odpravi dvojnega obdavčevanja v primerih, ki jih konvencija ne predvideva. Z omenjeno določbo so tako lahko zajeti tudi vnaprejšnji dvo ali večstranski cenovni sporazumi, ker so med drugim namenjeni odpravi dvojnega obdavčevanja. S predlaganim členom se nadalje določa, da se za davčnega zavezanca štejejo rezidenti in nerezidenti, kot so opredeljeni po Zakonu o davku od dohodkov pravnih oseb. To pomeni, da za sklenitev sporazuma lahko zaprosijo tudi nerezidenti, ki opravljajo svojo dejavnost na območju Slovenije. Za povezano osebo davčnega zavezanca, ki zaprosi za sporazum se štejejo zavezanci iz 16. člena ZDDPO-2. To pomeni, da se za povezano osebo lahko šteje tudi poslovna enota rezidenta v tujini. Sporazum se sklene samo, če gre za čezmejno transakcijo ob upoštevanju določb glede določanja transferne cene.

K 14.b členu

Člen določa pogoje, ki morajo biti izpolnjeni, da se sporazum sklene, kot tudi vsebino sporazuma. Pogoji so alternativni. Pogoji se nanašajo na to, da mora davčni zavezanec z davčnim organom v dogovarjanju vseskozi aktivno sodelovati, kar pomeni, da mora dati

vse potrebne informacije in zahtevano dokumentacijo. Davčni organ ni dolžan skleniti sporazuma, če tekom postopka ugotovi, da davčni zavezanec samo 'testira' davčni organ in se transakcija dejansko ne bo izvedla. Sporazum se tudi ne sklene, če zavezanec ne soglaša z davčnim organom glede vsebine oziroma meril sporazuma (predvsem glede metodologije) ali če ni zagotovljeno primerno trajanje oziroma primerna gotovost obravnavane transakcije - gre za transakcijo, ki se bo iztekla. Člen nadalje določa najmanjšo vsebino sporazuma in sicer metodologijo, kritične predpostavke, časovno obdobje ter druge elemente, ki vplivajo na določitev transferne cene ter način izvedbe sporazuma. Nadalje je določeno, kaj se šteje za kritične predpostavke. Gre za tiste predpostavke, ki vplivajo na določitev transferne cene transakcije, opredeljene v sporazumu in katerih sprememba v času izvedbe transakcije bi se razlikovala od predvidene, da bi bila izničena možnost zanesljivega prikaza vrednotenja predmetne transakcije. Davčni organ v primeru, da ne bo sklenil sporazuma o tem seznanjeni davčnega zavezanca.

K 14.c členu

Člen določa, da davčni zavezanec, ki je sklenil sporazum za vsako leto trajanja sporazuma davčnemu organu poroča, kako je izpolnjeval merila določena v sporazumu, to je, da se kritične predpostavke niso spremenile oziroma, če so se, ali so prilagoditve še vedno v okviru določenim s sporazumom.

K 14.č členu

Člen določa, da se sporazum spremeni, če se spremenijo pogoji tako, da bistveno vplivajo na primernost in način izbrane metodologije za določitev transferne cene. To pomeni, da se davčni organ in zavezanec v sporazumu dogovorita o višini še sprejemljivih prilagoditvah transferne cene, da ta še zadosti neodvisnemu tržnemu načelu. V primeru, ko se pogoji spremenijo tako, da z merili, določenimi v sporazumu ni mogoče več zadostiti neodvisnemu tržnemu načelu se, pod pogoji iz 14. b člena, sklene nov sporazum, sicer sporazum preneha veljati.

K 14.d členu

Člen določa, kdaj sporazum preneha veljati. Člen določa, da sporazum preneha veljati po preteku časovnega obdobja za katerega je bil sporazum sklenjen. Dodatno člen določa, da sporazum preneha veljati, če davčni zavezanec ne poroča o izvajanju sporazuma za vsako leto skozi celotno obdobje za katerega je bil sporazum sklenjen ali če sporazum temelji na neresničnih, nepravilnih ali nepopolnih podatkih davčnega zavezanca. V primeru, če je bil z zavezancem sklenjen enostranski vnaprejšnji cenovni sporazum pa se naknadno za isto transakcijo sklene dvostranski ali večstranski cenovni sporazum potem se v sporazumu določi, da prvotno sklenjen sporazum preneha veljati ter od kdaj naprej.

K 14.e členu

Člen določa, kdaj je sporazum ničen in sicer, če temelji na neresničnih, nepravilnih ali nepopolnih podatkih davčnega zavezanca.

K 14.f členu

Člen določa da stroške za sklenitev enostranskega sporazuma nosi zavezanec.

K 14.g členu

Sklenitev sporazuma ne omejuje pravic finančne uprave pri izvrševanju njenih pooblastil tudi o ne vpliva na pravico davčnega organa do uvedbe postopka davčnega nadzora.

K 14.h členu

Člen določa, da podrobnejši način izvajanja tega poglavja in višino stroškov določi minister, pristojen za finance.

K 5. členu

Veljavni 36. člen ureja obveznost nakazovanja plačil in prejemkov na transakcijske račune. Pravne in druge osebe, samostojni podjetniki posamezniki, posamezniki, ki samostojno opravljajo dejavnost, upravni in drugi državni organi in organi samoupravnih lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil morajo plačila za dobavljeno blago in opravljene storitve ter druga plačila prejemnikom nakazovati na njihove transakcijske račune (v nadaljnjem besedilu: TRR), odprte pri ponudnikih plačilnih storitev. Zakon določa tudi izjeme za nakazovanje na TRR, in sicer če gre za plačila v manjših zneskih ali če je drugače zagotovljena evidenca o teh plačilih. Minister za finance ima pooblastilo, da določi primere, v katerih se plačila za dobavljeno blago in opravljene storitve ter druga plačila ne nakazujejo na TRR. Ti primeri so določeni v 23.a členu Pravilnika o izvajanju Zakona o davčnem postopku.

Predlog ne spreminja vsebine veljavne ureditve, ki ureja omejevanje gotovinskega poslovanja in katere namen je preprečevanje izogibanja izpolnjevanja davčnih obveznosti ter učinkovito opravljanje davčnega nadzora in davčne izvršbe. Izraz »transakcijski račun« (v nadaljevanjem besedilu: TRR) se nadomesti z izrazom »plačilni račun«, izrazom, opredeljenim v Zakonu o plačilnih storitvah in sistemih. TRR je po navedenem zakonu plačilni račun, odprt v Republiki Sloveniji. Z davčnopravnega vidika mora imeti poslovni subjekt plačilni račun in prek njega poslovati (sicer stori davčni prekršek), vendar ne nujno pri banki v Republiki Sloveniji, saj ne davčna, ne statusnopravna ali registrska zakonodaja za ustanovitev in poslovanje družbe ne predpisujejo obveznosti odprtja plačilnega računa v Sloveniji. Poslovni subjekt ali fizična oseba, pa morajo številke računov, odprte v tujini, sporočiti davčnemu organu. Za kršitev te obveznosti je v Zakonu o finančni upravi predpisana globa.

K 6. členu

ZDavP-2 v tem členu določa obveznost ponudnikov plačilnih storitev ter subjektov vpisa v poslovni register, in sicer določa obveznost odpiranja TRR, zahteve v zvezi z odpiranjem TRR, način izvrševanja plačilnih nalogov, zagotavljanje podatkov o TRR in prilivih, potrebnih za pobiranja davkov. Na tej podlagi se zagotavljajo podatki v zvezi s plačevanjem davka in s tem tudi učinkovito opravljanje nalog pobiranja davkov, še zlasti davčnega nadzora.

Izraz »transakcijski račun« (v nadaljevanjem besedilu: TRR) se v predlogu zakona nadomesti z izrazom »plačilni račun«, izrazom, opredeljenim v Zakonu o plačilnih storitvah in sistemih.

ZDavP-2 za davčne namene v zvezi z obveznostjo odprtja TRR v veljavnem tretjem odstavku 37. členu določa, da morajo imeti subjekti vpisa v Poslovni register RS pri ponudniku plačilnih storitev odprt transakcijski račun (v nadaljnjem besedilu: TRR). Samostojni podjetniki posamezniki in posamezniki, ki samostojno opravljajo dejavnost, morajo imeti za namene v zvezi z opravljanjem dejavnosti ločen TRR. Ne glede na to, da ZDavP-2 pojma »transakcijski račun« ne definira, iz navedenega izhaja, da obstaja zgolj obveznost imetništva TRR (s katerim je mišljen plačilni račun za izvršitev plačilnih transakcij), in sicer neodvisno od tega, ali je TRR odprt pri ponudniku plačilnih storitev v RS ali v tujini.

Določitev obveznosti – odprtega TRR posredno izhaja že iz veljavnega 36. člena ZDavP-2, ki določa, da morajo pravne in druge osebe, samostojni podjetniki posamezniki, posamezniki, ki samostojno opravljajo dejavnost, upravni in drugi državni organi in organi samoupravnih lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil plačila za dobavljeno blago in opravljene storitve ter druga plačila prejemnikom nakazovati na njihove TRR, odprte pri

ponudnikih plačilnih storitev. Plačila za dobavljeno blago in opravljene storitve ter druga plačila se ne nakazujejo na transakcijske račune, če gre za plačila v manjših zneskih ali če je drugače zagotovljena evidenca o teh plačilih. Ti primeri - izjeme, v katerih se plačila ne nakazujejo na TRR, so določeni v 23. a členu Pravilnika o izvajanju Zakona o davčnem postopku. Kršitev te obveznosti je določena kot prekršek, za katerega je predpisana globa (14. točka prvega odstavka 397. člena ZDavP-2), in sicer v višini od 800 do 10.000 evrov, če za prekršek stori samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, 1.200 do 15.000, če stori prekršek pravna oseba, če pa se pravna oseba po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje za srednjo ali veliko gospodarsko družbo, pa znaša globa 3.200 do 30.000 evrov. Iz tega člena izhaja, da morajo pravne osebe plačila za dobavljeno blago in opravljene storitve ter druga plačila prejemnikom nakazovati na transakcijske račune. Določitev obveznosti nakazovanja na TRR velja za vse prejemnike, pravne osebe kot tudi fizične osebe. S spremembo 36. člena, ki zagotavlja sledljivost plačil, se obveznost nakazovanja na plačilne račune, za prejemnike plačil, torej za pravne osebe kot tudi fizične osebe, ne bo spremenila.

Veljavni tretji odstavek 37. člena ZDavP-2 kot tudi predlog, ki spreminja ta člen, je vsebinsko povezan z obveznostjo nakazovanja plačil, določene v 36. členu ZDavP-2. Namen teh členov je treba razumeti v smislu zagotavljanja transparentnosti in sledljivosti pri plačilih ter omejevanja gotovinskega poslovanja.

Zakon o plačilnih storitvah in sistemih obveznosti ločenega TRR samostojnemu podjetniku posamezniku in posamezniku, ki samostojno opravlja dejavnost, za poslovno dejavnost ne določa (do uveljavitve Zakona o plačilnih storitvah in sistemih, torej po Zakonu o plačilnem prometu), je moral imeti zasebnik za namene v zvezi z opravljanjem dejavnosti ločen TRR).

Samostojni podjetniki posamezniki in posamezniki, ki samostojno opravljajo dejavnost, iz statusno pravnega vidika odgovarja za obveznosti iz naslova opravljanja dejavnosti z vsem svojim premoženjem.

Upoštevajoč navedeno, tudi z vidika vodenja davčnih postopkov, predvsem davčnega nadzora, ni potrebe tem subjektom nalagati dodatne stroške vodenja ločenega TRR, ki jih imajo pri ponudnikih plačilnih storitev.

Register transakcijskih računov (RTR) je enotna informatizirana baza podatkov o transakcijskih računih in o imetnikih teh računov.

AJPES registriranim uporabnikom spletnega portala zagotavlja brezplačne vpoglede v javne podatke o transakcijskih računih poslovnih subjektov prek aplikacije eRTR. Uporabniki na podlagi vnosa iskalnih pogojev lahko pridobijo podatke o transakcijskih računih posameznega poslovnega subjekta. Na enak način uporabniki lahko pridobijo tudi podatke iz arhiva RTR.

V RTR se obdelujejo podatki o transakcijskih računih in o imetnikih transakcijskih računov z namenom, da se zagotovi centraliziran dostop do podatkov o transakcijskih računih posameznega imetnika za tekoče opravljanje dejanj v postopkih izvršbe ali zavarovanja ter v drugih postopkih zaradi prisilne izvršitve terjatev zoper imetnike transakcijskih računov, ki so fizične osebe.

S spremembo prvega stavka tretjega odstavka 37. člena se jasneje določa, da morajo vse osebe, ki so za davčne namene dolžne voditi kakršne koli poslovne knjige in evidence v skladu z 31. členom ZDavP-2, torej ne samo osebe, ki so vpisane v poslovni register, kot

je določeno v veljavni ureditvi, imeti pri ponudniku plačilnih storitev odprt plačilni račun. S tem se za namene evidentiranja in nadzora transakcij za vse osebe, ki opravljajo dejavnost, izenačuje ta obveznost.

Predlog določa, da če samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, za namene v zvezi z opravljanjem dejavnosti uporablja samo en račun (osebni ali poslovni, dva osebna računa), se ta račun objavi v Registru transakcijskih računov.

K 7. členu

Veljavna ureditev določa znesek, do katerega se davek ne odmeri. Če se davek ugotavlja z odločbo o odmeri davka, se davek ne odmeri, če davek ne bi presegel 10 evrov, razen če ni z zakonom o obdavčenju ali s tem zakonom drugače določeno. O tem se zavezanca za davek obvesti. Navedena ureditev pa ne velja v primerih, ko je davek izključno prihodek proračuna samoupravne lokalne skupnosti.

Davki, ki so izključno prihodek lokalnih skupnosti so nadomestilo za uporabo stavbnega zemljišča, davek od premoženja, davek na promet nepremičnin, davek na vodna plovila, pristojbina za gozdne ceste in turistične takse. Pogosto gre pri teh dajatvah za zelo nizke zneske odmere, še predvsem v primerih davka na vodna plovila in pristojbine za gozdne ceste.

Tako stroški davčnega zavezanca v zvezi s plačilom te dajatve - provizija bank pogosto presegajo višino dajatve. Prav tako pa tudi stroški davčnega organa (tiskanja odločb, kuvertiranja, vročanja) presegajo višino dajatve. Zaradi navedenega, predvsem zaradi številnih pritožb davčnih zavezancev, se tudi za dajatve, ki so prihodek proračuna samoupravne lokalne skupnosti določi znesek, do katerega se le-te ne odmerijo.

Po drugi strani pa je treba upoštevati, da stroški davčnega organa, ki jih ima z odmero predvsem nizkih dajatev, presegajo višino dajatve, ki je prihodek proračuna samoupravne lokalne skupnosti.

Iz navedenih razlogov se predlaga, da v primerih, ko je davek izključno prihodek proračuna samoupravne lokalne skupnosti, se davek ne odmeri, če bi ta ne presegel 5 evrov.

K 8. členu

S predlagano dopolnitvijo v prvem odstavku 58. člena se za plačnika davka določijo tudi nerezidenti, ki imajo v Sloveniji registrirano podružnico v skladu z zakonodajo, ki ureja ustanovitev in poslovanje subjektov v Sloveniji (npr. v skladu z Zakonom o gospodarskih družbah, Zakonom o društvih), tudi kadar se taka podružnica ne šteje za poslovno enoto nerezidenta po zakonu, ki ureja davek od dohodkov pravnih oseb, ali zakonu, ki ureja dohodnino.

Z novim dvanajstim odstavkom se kot plačnik davka določa tudi fizična oseba rezident Slovenije, ki izplačuje dohodke iz zaposlitve in se po zakonu, ki ureja delovna razmeja, šteje za delodajalca, pri čemer se za plačnika šteje samo pri izplačilu dohodkov, izplačnih na podlagi pravnega razmerja, po katerem se šteje za delodajalca (delovnega razmerja). Z navedenim se pobiranje davka od teh dohodkov in prispevkov za socialno varnost združi v en postopek, in sicer davek in prispevke za socialno varnost obračuna in plača delodajalec (fizična oseba) v obračunu davčnega odtegljaja. Po sedanji ureditvi pa se davek in prispevki za socialno varnost obračunavajo in plačujejo v dveh ločenih postopkih, in sicer delojemalec mora sam vložiti napoved za odmero akontacije dohodnine od teh dohodkov in jo davčni organ odmeri z odločbo (ker fizična oseba delodajalec ni plačnik davka), fizična oseba delodajalec pa je zavezanec za obračun in plačilo prispevkov za socialno varnost. Predlagana združitve postopkov v teh primerih je

smiselna, saj so ti delodajalci po zakonu, ki ureja delovna razmerja, z vidika obveznosti delodajalca obravnavani enako kot delodajalci v drugih statusnih oblikah. Skladno z zakonom, ki ureja delovna razmerja, mora delodajalec delavcu ob vsakem izplačilu plače ter do 31. januarja novega koledarskega leta izdati pisni obračun plače in nadomestila plače za plačilno obdobje oziroma za koledarsko leto, iz katerega sta razvidna tudi obračun in plačilo davkov in prispevkov za socialno varnost.

Ker se fizično osebo, ki je po zakonu, ki ureja delovna razmerja, delodajalec, opredeli za plačnika davka ob izplačilu določenih dohodkov, je treba dopolniti tudi 6. točko prvega odstavka 58. člena. Z dopolnitvijo se določi, da plačnik davka ne postane oseba, ki za tuj račun prejme dohodek, če je oseba, ki jo dohodek bremeni, delodajalec fizična oseba in je hkrati tudi plačnik davka po novem dvanajstem odstavku 58. člena.

K 9. členu

Predlog določa, da davčni organ v primerih, ko opravlja nadzor obračuna davka in nadzor posameznega področja poslovanja, izda odločbo v 30 dneh od dneva prejema pripomb na zapisnik oziroma od dneva, ko je iztekel rok za pripombe. Predlog je povezan s spremembo 130. člena ZDavP-2.

K 10. členu

Veljavni osmi odstavek tega člena, ki ureja elektronsko vročanje prek portala eDavki, določa, da se ta člen ne uporablja za elektronsko vročanje, določeno z zakonom, ki ureja davek na dodano vrednost.

S predlogom določamo, da se ta člen ne uporablja, če zakon o obdavčenju določa drugače.

V določenih primerih zakoni s področja obdavčenja urejajo specialne ureditve elektronskega vročanja prek posebnih elektronskih aplikacij (ne prek portala eDavki), zato za te primere ureditev 85. a člena ZDavP-2 ne velja.

Na to ureditev tako ne vpliva ureditev e-vročanja, urejena v ZDDV, ker gre za specialno določbo. Prav tako ne velja za carinske zadeve. Vlaganje carinskih deklaracij je v celoti elektronsko podprto v okviru »Carinskega informacijskega sistema – SICIS«. Nov Carinski zakonik, ki se bo začel uporabljati 1. 5. 2016, uvaja popolno elektronsko poslovanje carinskih organov. To poslovanje mora biti skladno s carinskimi predpisi in z zahtevami, ki izhajajo iz specifikacij, ki se za posamezne e-sisteme pripravljajo na nivoju EU.

K 11. členu

Nov člen določa, da lahko davčni organ ne glede na ureditev vročanja v ZDavP-2, vroča tudi prek uradne osebe. Tako bo lahko uradna oseba vročila dokument tudi pravnim osebam, samostojnim podjetnikom posameznikom in posameznikom, ki samostojno opravljajo dejavnost, za katerega je predpisano obvezno vročanje prek portala eDavki, neposredno naslovniku na kraju samem (v prostorih davčnega organa, na kraju ogleda, delovnem mestu naslovnika, ipd.)

Vročitev se bo lahko opravila tudi pri organu ali na drugem mestu, če je zavezanec za davek pripravljen document sprejeti. Bistveno je, da organ ne vabi davčnega zavezanca zato, da bi mu vročil dokument, temveč mu ga vroči, ko je zavezanec že pri organu oziroma se opravlja uradno dejanje, pri katerem je davčni zavezanec že navzoč. Tako bo lahko vročal naslednje dokumente:

zapisnik o ogledu, odločbo o odmeri davka na darila, davek na promet nepremičnin, davek na motorna vozila ter potrdila in druge listine o dejstvih, o katerih vodi uradno evidence itd..

Ureditev zasleduje poenostavitev vročanja predvsem v primerih, ko zavezanci za davek prinesejo vlogo, npr. napoved za odmero davka neposredno k davčnemu organu (npr. napovedi za odmero davka na promet nepremičnin, davka na motorna vozila), in je v interesu zavezanca za davek, da se mu odmerna odločba (ali drug dokument) takoj izda in vroči. Gre za primere, ko davčni zavezanec potrebuje odločbo davčnega organa tudi za druge namene, povezane s prenosom lastninske pravice predmeta obdavčitve. Za zavezance za davek je neekonomično, če dokumenta ne more prevzeti neposredno pri samem davčnem organu.

Številni so tudi primeri, ko davčni organ izdaja potrdila, o dejstvih, o katerih vodi uradno evidenco. ZUP določa, da se potrdila in druge listine, o katerih se vodi uradna evidenca, izdajo stranki na ustno zahtevo praviloma istega dne, ko je stranka potrdilo oziroma drugo listino zahtevala, najpozneje pa v 15 dneh, če ni v predpisu, s katerim je bila vzpostavljena uradna evidenca, drugače določeno.

K 12. členu

V tem členu je urejen vrstni red plačila davka in pripadajočih dajatev. Veljavni peti odstavek določa, da se preplačilo na račun posamezne vrste prispevka lahko upošteva le za poplačilo istovrstne obveznosti.

97. člen ZDavP-2 ureja vračilo davka. Davčni organ vrne preveč plačan davek, zmanjšan za znesek davkov, ki jim je potekel rok plačila pri davčnem organu, pri čemer mora upoštevati omejitve iz petega odstavka 93. člena.

Če ima zavezanec preplačilo iz naslova prispevkov (na primer PIZ), se mu lahko izvede pobot le za druge prispevke (PIZ), ne more se izvesti pobot za druge vrste obveznosti. Davčni organ mora v tem primeru vrniti preplačani prispevek (za npr. PIZ), čeprav ima zavezanec na drugi strani obveznost iz naslova katerega drugega prispevka ali davka. Upoštevajoč navedeno, lahko davčni organ v primerih, ko ima dolжник preplačilo iz naslova prispevkov, izvede pobot le za istovrstne prispevke, za poplačilo drugih neporavnanih obveznosti dolžnika pa mora izdati sklep o izvršbi na dolžnikove denarne terjatve do FURS. Takšna ureditev ni v skladu z načelom ekonomičnosti, saj davčnemu organu povzroča dodatno administriranje, davčnemu zavezancu kot dolžniku pa dodatne stroške v zvezi z izdajo sklepa o izvršbi.

Črtanje petega odstavka bo davčnemu organu omogočilo učinkovitejše poplačilo vseh terjatev do dolžnika. S predlagano spremembo se doseže, da se preplačila iz naslova prispevkov lahko pobotajo z drugimi obveznostmi, pri tem pa je potrebno upoštevati, da se prvenstveno pobota istovrstna obveznost, šele v drugi vrsti se preplačilo prispevkov pobota z neplačanimi drugimi prispevki, nato z neplačanimi davki in nazadnje z neplačanimi globami, stroški postopka in drugimi denarnimi nedavčnimi obveznostmi.

Preplačilo prispevkov, davkov ali drugih denarnih nedavčnih obveznosti se upošteva za plačilo neplačanih obveznosti po vrstnem redu, določenem v tem členu (najprej se poplača najstarejši oziroma najmanj zavarovan dolg).

K 13. členu

95. člen zakona ureja obračunavanje obresti v postopku davčnega nadzora. Prvi odstavek določa, da se davčnemu zavezancu zaračunajo obresti po evropski medbančni obrestni meri za ročnost enega leta, v višini, ki je veljala na dan poteka roka za plačilo davka, če davčni organ ugotovi v postopku davčnega nadzora davčno obveznost. S predlogom se

določi, da davčni zavezanec plača evribor obresti še za primer neupravičeno vrnjenega davka.

K 14. členu

Veljavni prvi odstavek 96. člena določa, da se od davkov, ki jih zavezanec za davek ni plačal v predpisanem roku, plačajo zamudne obresti po 0,0274 odstotni dnevni obrestni meri. Veljavna ureditev drugega odstavka določa možnost, da vlada spremeni višino obrestne mere, ki je določena v prvem odstavku, če se spremenijo gospodarske razmere v državi.

Spremembe obrestne mere, določene na podlagi sklepa vlade, se pri ažuriranju čistopisa oziroma v uradnem prečiščenem besedilu zakona ne upoštevajo, kar zavezancem v praksi povzroča težave, posebej ob dejstvu, ker sta trenutno veljavna obrestna mera po sklepu vlade (0,0247 %) in prvotno predpisana dnevna obrestna mera (0,0274 %) zelo podobni.

Namen predlagane spremembe je povečati pravno varnost zavezancev, kot tudi drugih subjektov, ki so pri svojem poslovanju dolžni upoštevati stopnjo obrestne mere zamudnih obresti, in sicer na način, da se obrestna mera zamudnih obresti lahko spreminja zgolj z zakonom.

K 15. členu

Davčni organ na podlagi veljavnega šestega odstavka 97. člena vrne preveč plačani davek, zmanjšan za davek, ki jim je potekel rok plačila (pobot), pri tem (pobotu) pa mora upoštevati omejitve iz petega odstavka 93. člena zakona, ki določa, da se preplačilo na račun posamezne vrste prispevka lahko upošteva le za poplačilo istovrstnih obveznosti. To pomeni, da davčni organ ne more pobotati preveč plačanega prispevka z drugimi neplačanimi prispevki ali davki. Predlog, ki sledi načelu ekonomičnosti (v povezavi s predlogom za črtanje petega odstavka 93. člena), omogoča davčnemu organu pobot preveč plačanih prispevkov z drugimi neplačanimi prispevki ali davki. Morebitno preplačilo davka, vključno s prispevki, pa bo davčni organ vrnil.

Veljavni osmi odstavek določa posebno pravilo glede vračila in pobota preveč plačanega davka z globami in stroški postopka o prekršku, ki jim je potekel rok plačil, če je davčni organ pristojen za izvršbo. Na podlagi te določbe lahko davčni organ izvaja pobote le za globe in stroške postopka, ki jih je izrekel davčni organ in za globe in stroške postopka, ki so jih izrekli oziroma naložili drugi organi v prekrškovnem postopku, če te niso bile pravočasno plačane. Davčni organ izterjuje številne druge nedavčne obveznosti, poleg glob, ki so jih izrekli drugi prekrškovni organi tudi sodne takse v skladu z Zakonom o sodnih taksah, denarne kazni v skladu z Zakonom o pravnem postopku, denarne kazni in stroške postopka v skladu z Zakonom o kazenskem postopku, upravne takse v skladu z Zakonom o upravnih taksah, denarne terjatve, ki se obračunajo v skladu z Zakonom o splošnem upravnem postopku, stroške postopka in neupravičeno prejeta brezplačno pravno pomoč v skladu z Zakonom o brezplačni pravni pomoči itd.

Za vse te obveznosti, razen glob in stroškov v prekrškovnem postopku, pobot po veljavni ureditvi ni mogoč, zato mora davčni organ v teh primerih, ko je dolжник hkrati upravičenec za vračilo davka, zavezancu za davek vrniti preveč plačan davek, iz naslova druge denarne terjatve pa mu izdati sklep o davčni izvršbi.

Po predlogu bo davčni organ lahko pobotal druge neplačane denarne nedavčne obveznosti s preveč plačanim davkom. S tem načinom se zagotavlja večja ekonomičnost davčnega organa in prihranek stroškov izvršbe za davčnega zavezanca.

ZDavP-2 je v petem odstavku določal, da lahko davčni organ na podlagi izjave zavezanca za davek, ki je upravičen do vračila davka, ta davek vrne tretji osebi, ki jo v izjavi navede zavezanec za davek, pod pogojem, da ni možnosti za oškodovanje morebitnih upnikov zavezanca za davek. Ta določba je bila z novelo ZDavP-2F (Uradni list RS, št. 94/12) črtana zaradi težav davčnega organa v zvezi z izvajanjem.

Ne glede na črtanje te določbe pa zavezanci za davek od davčnega organa pogosto zahtevajo, da opravi prenos terjatve iz naslova preveč plačanega davka na drugega davčnega zavezanca (na primer zaradi sklenjene cesije, odstopa terjatve).

Vrhovno sodišče RS je v sklepu II Ips 322/2008) navedlo, da je prenos terjatve dopusten, kljub temu, da ZDavP le tega izrecno ne dopušča. Tako je zavzelo stališče, da z zakonom prenos terjatve za vračilo preplačila obresti od preveč odmerjenega in plačanega davka ni prepovedan, po presoji revizijskega sodišča pa tudi narava te terjatve ne nasprotuje prenosu na drugega. Namen terjatve ni strogo določen (kot je na primer pri denarni socialni pomoči, otroškem dodatku, pomoči ob rojstvu otroka, dodatku za pomoč in postrežbo). Bistvo, vsebina terjatve se z odstopom ne spremeni. Zato je po presoji revizijskega sodišča tudi ta terjatev, upoštevajoč določila Obligacijskega zakonika, lahko predmet odstopa. Tudi sodišče prve stopnje, ki je zahtevku ugodilo, je zavzelo stališče, da z zakonom ni prepovedana cesija terjatev iz naslova preveč plačanih davčnih obveznosti oziroma obresti od davčnih obveznosti. Terjatev je po svoji naravi obligacijska, v kateri država nastopa kot prirejeni subjekt. Tudi narava te terjatve ne nasprotuje prenosu na drugega. Toženka je vedela za cesijo, preden je terjatev izpolnila družbi. Presodilo je, da ni pomembno, ali je imela družba blokiran račun niti v kakšnem finančnem stanju je bila. Nepomembne so navedbe toženke, da je bil del sredstev nakazan sodišču za plačilo obveznosti v izvršilnem postopku. Nepomembno je tudi, ali je bila pogodba sklenjena zgolj z namenom preprečiti plačilo upnika v tej izvršilni zadevi. Treba je upoštevati veljavno pogodbo (o cesiji).

Davčni organ ima v zvezi z izvajanjem vračil tretjim osebam težave, ker so pogosti primeri, ko je davčna terjatev predmet rubeža, kjer se davčni organ pojavi kot dolžnikov dolžnik v postopku civilne izvršbe. Enako velja, ko so davčne terjatve predmet različnih civilnih pogodb. Najpogostejša so na primer obvestila o odstopu vseh bodočih davčnih terjatev v zavarovanje. Davčni organ težko izvaja vračila, ker zneski vračil v obvestilih in pogodbah, ki so podlaga za izvršitev vračil, niso jasno opredeljeni (na primer: »vsa nadaljnja vračila DDV do zneska XX.XXX, naj se nakažejo cesionarju.«). To pomeni, da mora uslužbenec neprestano spremljati kdaj bo tak znesek iz naslova vračila DDV dosežen (vmes prihaja do pobotov, vračil preplačila davka iz drugih naslovov, kar še dodatno otežuje situacijo). Nadalje se pojavljajo tudi primeri, ko je davčna terjatev predmet pogodbe o zastavi terjatev. V tem primeru davčni organ prejme pogodbo, ki se glasi: »vsa nadaljnja vračila DDV so predmet te zastavne pogodbe in naj se zato do nadaljnjega ne vrnejo prvotnemu upniku (torej davčnemu zavezancu, ki je upravičen do vračila), temveč naj se ob nastopu določenega pogoja vrnejo upniku XY«. Vse to za davčni organ predstavlja precejšnje breme, saj mora slediti načinu poplčila, ki sledi iz posamezne pogodbe.

Davčna terjatev pa je vse pogostejše tudi predmet rubeža v civilni izvršbi. Ti sklepi predstavljajo oviro za nemoteno delovanje davčnega organa, saj gre pri sistemu vračil za avtomatizirane procese, zato predstavljajo take pogodbe in sklepi breme in dodatno delo za davčni organ, saj v praksi povzročajo številne dileme in zahtevajo precej koordinacije med generalnim finančnim uradom, finančnim uradom in Upravo za javne prihodke, pa tudi sicer so pogodbe pogosto nejasne in zahtevajo dodatno tolmačenje in pozivanje

zavezancev, kar je protislovno, saj ravnanje v skladu s pogodbenimi obveznostmi, v katere davčni organ ne vstopa prostovoljno, ni del nalog davčnega organa.

Upoštevajoč težave, ki jih ima davčni organ v zvezi z izvajanjem vračil tretjim osebam ter dejstva, da je temeljna naloga davčnega organa pobiranje davkov, se v zakonu jasno opredeli, da za takšna razpolaganja davčnega organa ni pravne podlage.

K 16. členu

Veljavni 99. člen določa, da zavezancu za davek, ki sam izračuna in plača davek, od razlike med letom plačane akontacije in davkom po davčnem obračunu, ne pripadajo obresti v skladu s prvim odstavkom tega člena. Prvi odstavek določa, da zavezancu za davek pripadajo od neupravičeno odmerjenega in plačanega, preveč odmerjenega in plačanega ali neupravičeno nevrnjenega davka, zamudne obresti. Zavezancu za davek pripadajo v primeru neupravičeno odmerjenega oziroma preveč odmerjenega in plačanega davka obresti od dneva plačila davka, v primeru neupravičene zavrnjene zahteve za vračilo davka pa od poteka 30 dnevne roka po vročitvi odločbe, s katero je bila zavezancu za davek neupravičeno zavrnjena zahteva za vračilo davka.

Predlog ne spreminja veljavne ureditve, temveč jasneje in splošneje določa, da v vseh primerih, ko zavezanec za davek sam izračuna in plača davek, ne pripadajo obresti. Predlagana ureditev zajema vse primere, v katerih zavezanec za davek sam izračuna in plača davek, npr. tiste, v katerih zavezanec sam plača razliko med letom plačane akontacije in davkom po davčnem obračunu oziroma odločbi o odmeri davka ali plača davek na podlagi carinske deklaracije.

K 17. členu

Veljavni 102. člen ZDavP-2 omogoča davčnim zavezancem – pravnim osebam, samostojnim podjetnikom posameznikom, posameznikom, ki samostojno opravljajo dejavnost in združenju oseb, vključno z družbo civilnega prava po tujem pravu, odlog ali obročno plačilo davkov, če se ti soočajo z možnostjo za nastanek hujše gospodarske škode ali kadar je davčna obveznost zavarovana tako, da zagotavlja zanesljivo poplačilo davčnega dolga.

Na podlagi 102. člena ZDavP-2 davčni organ na podlagi vloge davčnega zavezanca v primerih hujše gospodarske škode lahko dovoli odlog plačila davka za čas do dveh let oziroma dovoli plačilo davka v največ 24 mesečnih obrokih v obdobju 24 mesecev, če so kumulativno izpolnjeni naslednji pogoji:

- davčni zavezanec – poslovni subjekt je trajneje nelikviden ali je izgubil sposobnost pridobivanja prihodkov iz razlogov, na katere sam ni mogel vplivati
- davčnemu zavezancu grozi hujša gospodarska škoda,
- odlog plačila davka oziroma obročno plačevanje davka bi davčnemu zavezancu – poslovnemu subjektu omogočilo preprečitev hujše gospodarske škode.

Davčni organ ne more dovoliti odloga in obročnega plačila po tej določbi za akontacije davka ali davčni odtegljaj.

Pravilnik o izvajanju Zakona o davčnem postopku določa podrobnejše kriterije in način ugotavljanja hujše gospodarske škode, na podlagi katerih mora davčni zavezanec dokazati

1. da je trajneje nelikviden ali je izgubil sposobnost pridobivanja prihodkov

Šteje se, da je davčni zavezanec trajneje nelikviden, če ni sposoben pravočasno izpolnjevati zapadlih obveznosti, vendar še ne izpolnjuje pogojev za začetek enega od insolvenčnih postopkov. Davčnemu zavezancu se dovoli odlog ali obročno plačilo davka

tudi, če ne izpolnjuje teh pogojev – torej, če še ni trajneje nelikviden, pa bi tako stanje nastopilo, če bi davek, za katerega želi odlog ali obročno plačilo, že zapadel v plačilo.

2. da je izgubil sposobnost pridobivanja prihodkov iz razlogov, na katere ni mogel vplivati

na primer zaradi:

- začetih stečajnih postopkov ali postopkov prisilne poravnave pri njegovih ključnih poslovnih partnerjih;
- ukrepov tuje države, na trgu katere davčni zavezanec ustvarja prihodke, zaradi katerih bi prišlo do trajnejše nelikvidnosti;
- neizpolnjevanja pogodbenih obveznosti oziroma odpovedi pogodbe ključnih pogodbenih partnerjev, če izkaže, da po sodni poti uveljavlja terjatve do pogodbenih partnerjev, oziroma če so taka dejanja posledica domnevnih kaznivih dejanj pogodbenih partnerjev, za katere je podan obtožni predlog v kazenskem postopku;
- izrednih in nepredvidenih dogodkov na trgih, kjer ustvarja večino prihodkov;
- naravnih in drugih nepredvidenih nesreč.

Davčni zavezanec mora dokazati izpolnjevanje pogojev po točki 1. ali po točki 2 (ne kumulativno).

3. da mu grozi hujša gospodarska škoda

Šteje se, da davčnemu zavezancu grozi hujša gospodarska škoda, če je trajneje nelikviden ali je izgubil sposobnost pridobivanja prihodkov iz razlogov, na katere ni mogel vplivati. Dejstvo, da bo odlog oziroma obročno plačevanje davka omogočilo preprečitev hujše gospodarske škode, mora davčni zavezanec izkazati s pojasnili, poslovnimi strategijami in plani, sprejetimi poslovnimi odločitvami, predvidenimi finančnimi tokovi, pričakovanimi prilivi, pogodbami s poslovnimi partnerji, kreditnimi pogodbami ter drugimi dokazili, katerih izvedba in finančni učinki se bodo pokazali v kasnejših obdobjih.

4. da bi mu odlog plačila davka oziroma obročno plačevanje davka omogočilo preprečitev hujše gospodarske škode

V letu 2014 je bila sprejeta dopolnitev Pravilnika o izvajanju Zakona o davčnem postopku, na podlagi katere se davčnemu zavezancu, ki ima možnost za uspešno finančno prestrukturiranje in s tem kratkoročno in dolgoročno plačilno sposobnost, omogoči odlog oziroma obročno plačilo, če razpolaga s pravnomočnim sklepom, s katerim sodišče na podlagi zakona, ki ureja finančno poslovanje pravnih oseb, postopke zaradi insolventnosti nad pravnimi in fizičnimi osebami ter postopke prisilnega prenehanja pravnih oseb, potrdi sporazum o finančnem prestrukturiranju.

Zakon o finančnem poslovanju, postopkih zaradi insolventnosti in prisilnem prenehanju (v nadaljnjem besedilu: ZFPPIPP), ki ureja finančno poslovanje pravnih oseb, postopke zaradi insolventnosti nad pravnimi in fizičnimi osebami ter postopke prisilnega prenehanja pravnih oseb, za gospodarske družbe ureja obveznosti v zvezi s finančnim poslovanjem, to je zagotavljanjem finančnih sredstev, upravljanjem finančnih sredstev in njihovih virov ter razporejanje virov finančnih sredstev zaradi zagotavljanja pogojev za opravljanje gospodarske dejavnosti ali drugih poslov. Ta zakon ureja tudi ukrepe za zagotovitev kratkoročne in dolgoročne plačilne sposobnosti družbe. ZFPPIPP v 15. členu določa, da je finančno prestrukturiranje celota ukrepov, ki se izvedejo, da bi dolжник postal kratkoročno in dolgoročno plačilno sposoben (v nadaljnjem besedilu: ukrep finančnega prestrukturiranja), in lahko vključujejo zmanjšanje in odložitev zapadlosti dolžnikovih obveznosti, pri kapitalski družbi izvedbo povečanja osnovnega kapitala z novimi stvarnimi

vložki, katerih predmet so terjatve upnikov do dolžnika, ali z novimi denarnimi vložki in druge ukrepe, katerih izvedba v skladu s pravili poslovno finančne stroke omogoča odpravo vzrokov dolžnikove insolventnosti in zagotavlja, da dolžnik postane kratkoročno in dolgoročno plačilno sposoben.

Predlog zakona določa, da lahko davčni organ v primerih preventivnega finančnega prestrukturiranja dovoli obročno plačilo v največ 60 mesečnih obrokih.

S tem bodo davčnemu zavezancu dane dodatne možnosti za lažje izpolnjevanje davčnih obveznosti v zvezi s plačevanjem davka.

K 18. členu

Veljavni 103. člen ZDavP-2 določa posebne primere odloga in obročnega plačevanja davka. Če davčni zavezanec predloži instrument zavarovanja iz 117. člena tega zakona ali dovoli vknjižbo zastavne pravice v ustrezen register, mu davčni organ dovoli odlog plačila za največ 12 mesecev ali dovoli plačilo davka v največ 12 mesečnih obrokih. Način odobritve odloga ali obročnega plačila je poenostavljen, brez dokazovanj. Na tej zakonski podlagi pa davčni organ ne more dovoliti odloga in obročnega plačila akontacije davkov in davčni odtegljaj.

Predlog zakona dopolnjuje veljavno ureditev tako, da se možnost odloga iz 12 mesecev podaljša na 24 mesecev in možnost obročnega plačila se iz 12 mesečnih obrokov podaljša na 24 mesečnih obrokov. S tem bodo davčnemu zavezancu dane dodatne možnosti za lažje izpolnjevanje davčnih obveznosti v zvezi s plačevanjem davka.

K 19. členu

Veljavni prvi odstavek 105. člena določa, da se v plačilo dospeli davek, po posamezni vrsti davka, ki na dan 31. decembra ne preseže 1 evro, odpiše po uradni dolžnosti. Z odpisom davka preneha davčna obveznost.

Drugi odstavek 105. člena, ki določa, da se odpis opravi na dan 15. februarja za preteklo leto, se črta, ker je tako določen datum za odpis z vidika priprave zaključnega računa za davčni organ prepozen.

K 20. členu

Veljavni prvi odstavek 109. člena določa, da davčni organ pogojno izterljiv davek prenese v okviru svojih evidenc, ki izkazujejo terjatve do posameznega zavezanca za davek, v evidenco pogojno izterljivega davka. Ta določba ne določa postopkovnih pravil, temveč ureja knjigovodstvo. Določba ureja prenos pogojno izterljivih terjatev v posebno evidenco, kar je neprimerno, ker se morajo terjatve, tudi če so pogojno neizterljive, voditi skupaj. Ne glede na črtanje te določbe, pa mora davčni organ evidence voditi tako, da zagotavljajo ustrezne podatke za analiziranje davčnega dolga, vključno s podatki o pogojno izterljivem davku. Predpisovanje načina za zagotavljanje teh podatkov v postopkovnem predpisu ni potrebno.

Veljavna tretja točka drugega odstavka tega člena določa, da se davek šteje za pogojno izterljivega, če ni bil plačan v petih letih po poteku koledarskega leta, ko je nastala davčna obveznost oziroma v petih letih po poteku koledarskega leta, do katerega je bilo plačilo davka odloženo oziroma je bilo dovoljeno obročno plačilo ali je bil zadržan začet postopek davčne izvršbe, ali je bil odločen začetek davčne izvršbe, pod pogojem, da ni nastopilo zastaranje. Določitev teh primerov za pogojno izterljiv davek ni ustrezna, zato se ta točka črta.

K 21. členu

Veljavni prvi odstavek 110. člena določa, da se 101., 102. in 103. člen tega zakona, ki ureja odpis, odlog ali obročno plačilo davkov, ne uporablja za prispevke za zdravstveno zavarovanje, za prispevke za pokojninsko in invalidsko zavarovanje in za obveznosti, za katere davčni organ opravlja samo izvršbo in ne vodi knjigovodskih evidenc o odmeri teh obveznosti.

Določbe, ki ne dovoljujejo odlog oziroma obročno plačilo prispevkov so urejene v materialnih predpisih ZPIZ (prispevek za obvezno pokojninsko in invalidsko zavarovanje) in ZZZS (prispevek za obvezno zdravstveno zavarovanje), zato ni primerno, da je ista vsebina urejena v zakonu, ki ureja davčni postopek.

Omejitev uporabe 101., 102. in 103. člena za prispevke za starševsko varstvo in prispevke za zaposlovanje v ZDavP-2, v postopkovnem predpisu ni primerna. Ustavna odločba: V opombi k stavku : "Navedenih ciljev država zato ne more (ne sme) zagotavljati z odobravanjem neplačila prispevkov za pokojninsko in invalidsko zavarovanje gospodarskim subjektom, ki so v težavah." in »Navedeno velja tudi za neplačilo drugih prispevkov za obvezna zavarovanja, ne nazadnje tudi za neplačilo plač zaposlenim.«

Jasneje se določi, da se določbe o odpisu, odlogu, obročnem plačilu, ki so urejene v ZDavP-2, ne uporabljajo za globe in stroške postopka o prekršku, ne glede na to, kateri organ izreče globe oziroma naloži stroške postopka (davčni organ ali drug organ). Prav tako te določbe ne veljajo za druge nedavčne denarne terjatve (npr. sodne in upravne takse, sodne stroške itd.), za katere davčni organ opravlja davčno izvršbo, razen če predpisi določajo drugače.

S predlogom se tudi določa, da postopkov po 101. in 102. členu tega zakona ni mogoče voditi za obveznosti, za katere je bil zavezancu že odobren odlog ali obročno plačilo na podlagi 101. in 102. člena tega zakona. Namen predlagane spremembe je onemogočiti veriženje zahtevkov za odobritev plačilnih ugodnosti (odloga, obročnega plačila) oziroma preprečiti ponovno odločanje o zadevi, o kateri je že bilo pravnomočno odločeno, v skladu z načelom ne bis in idem. Osnovni namen določb 101. in 102. člena je v tem, da se zavezancem z odobritvijo odloga ali obročnega plačila olajša plačilo davka zaradi trenutnih likvidnostnih težav oziroma ogroženosti preživljanja.

Omejitev ponovnega odločanja ne bo veljala za odobritev odloga oziroma obročnega plačila po 103. členu, ki se odobri davčnemu zavezancu, če predloži ustrezen instrument zavarovanja. V teh primerih davčnemu zavezancu ni treba izpolnjevati drugih pogojev, povezanih z izkazovanjem socialne ali gospodarske ogroženosti.

K 22. členu

Na podlagi ZDavP-2 davčni organ zahteva zavarovanje izpolnitve davčne obveznosti pred izdajo odločbe ali potekom roka za predložitev obračuna (zavarovanje izpolnitve davčne obveznosti) oziroma zavarovanje plačila v primeru odloga ali obročnega plačila davčne obveznosti (zavarovanje plačila davčne obveznosti), če je tako določeno z zakonom o obdavčenju, ali če na podlagi podatkov iz uradnih evidenc oziroma drugih podatkov, ki jih davčni organ pridobi o zavezancu za davek, utemeljeno pričakuje, da bo izpolnitev oziroma plačilo davčne obveznosti onemogočeno ali precej oteženo (prvi odstavek 111. člena). Davčni organ zavaruje izpolnitev davčne obveznosti pred izdajo odločbe ali po poteku roka za predložitev obračuna davka, če obračun davka ni bil predložen, kadar pričakovana davčne obveznost presega 50.000 evrov (drugi odstavek 111. člena).

Na podlagi veljavnega tretjega odstavka davčni organ zahteva zavarovanje izpolnitve davčne obveznosti oziroma zavarovanja plačila davčne obveznosti s sklepom, v katerem tudi določi vrsto zavarovanja.

Davčnemu organu po predlogu ne bo več treba izdajati sklepa, s katerim bo zahteval zavarovanje plačila davčne obveznosti (torej v primeru, ko davčni zavezanec vloži vlogo za odlog ali obročno plačilo davčnega dolga), v katerem določi vrsto zavarovanja. Postopek o odlogu ali obročnem plačilu teče na zahtevo davčnega zavezanca, zato je le-ta zainteresiran, da davčni organ čim hitreje odloči o njegovi zahtevi. Z zasledovanjem tega namena bo davčni zavezanec predložil vse dokaze kot tudi morebitna zavarovanja za ugodno rešitev vloge. Davčni organ ugotavlja, da v praksi prihaja do primerov, ko davčni zavezanec ne more pridobiti bančne garancije, ki jo je zahteval davčni organ s sklepom, zato mora davčnemu organu predlagati novo zavarovanje, kar podaljšuje postopek o odlogu oziroma obročnem plačilu davka. Ker v praksi pogosto davčni zavezanec že na ustni obravnavi ponudi zavarovanje, sklep in poziv za dopolnitev vloge nista potrebni. Če davčni zavezanec na podlagi poziva ne bo predložil ustreznega zavarovanja, davčni organ ne bo ugodil njegovi vlogi, davčni zavezanec pa bo imel možnost vložiti pritožbo zoper odločitev davčnega organa.

Predlog zakona tako zasleduje pospešitev in ekonomičnost postopka o odlogu in obročnem plačilu, ki je v interesu davčnega zavezanca, in zato ne poslabšuje njegovega položaja.

K 23. členu

V tem členu je urejena vsebina obsega davčnega nadzora. Po predlagani ureditvi drugega odstavka 127. člena ZDavP-2 bo davčni nadzor obsegal davčni nadzor davčnih obračunov, davčni nadzor posameznega področja poslovanja in davčni inšpekcijski nadzor.

K 24. členu

Veljavni člen ureja nadzor obračunov davka pri davčnem organu. S predlogom se določi, da se nadzor lahko opravlja pri davčnem organu kot tudi izven poslovnih prostorov davčnega organa.

Predlog spremembe sedmega odstavka določa, da v primeru, če iz ugotovitev nadzora obračunov davka izhaja, da je treba dejansko stanje dodatno raziskati, lahko davčni organ opravi tako kot je že po veljavni ureditvi mogoče, davčni inšpekcijski nadzor, po novem pa tudi davčni nadzor posameznega področja poslovanja.

K 25. členu

Veljavni 130. člen ZDavP-2 ureja nadzor in kontrolo v skladu z zakonom, ki ureja carinsko službo. Zaradi prenehanja veljavnosti Zakona o carinski službi, povezano z združitvijo Carinske uprave RS in Davčne uprave RS v Finančno upravo RS, je treba to določbo spremeniti.

Prvi odstavek opredeljuje vsebino davčnega nadzora posameznega področja poslovanja. Davčni organ bo v okviru tega nadzora preverjal posamezna dejanja zavezanca za davek za določeno področje poslovanja. Navedeno pomeni, da se bo v okviru tega nadzora še naprej lahko opravljal nadzor na področju trošarinskih, okoljskih in carinskih dajatev, poleg tega pa se bo po predlagani določbi lahko izvajal nadzor tudi v drugih primerih kot je npr. nadzor nad posameznimi transakcijami, dejanji ali področji, ki predstavljajo del dejavnosti ali posamezno postavko v obračunu davka oziroma le del postavke posameznega davčnega obračuna, pa dejstva v zvezi s tem ni mogoče ugotoviti ali dovolj raziskati v okviru nadzora obračunov davka.

Primeroma bo v okviru tega nadzora lahko opravljen nadzor v zvezi z blagajniškim poslovanjem zavezanca za davek, pravilnost izkazovanja zaloga na določen dan, ugotavljanje pravilnosti uveljavljanja pravice do odbitka vstopnega DDV iz naslova nabave enega opredmetenega osnovnega sredstva, ali nadzor nad opravljeno transakcijo v davčno ugodnejša območja, ki jo je zavezanec za davek morebiti vključil v obračun davka od dohodka pravnih oseb kot odhodek v smislu 29. člena ZDDPO-2. V nadzoru se ne bo ugotavljala pravilnost izkazovanja več postavk posameznega obračuna ali več vrst davkov kot posledica različnih poslovnih transakcij.

Na področju trošarin in okoljskih dajatev se nadzor na določenem področju poslovanja opravi v primerih, kadar gre npr. za nadzor nad pravilnostjo prijave trošarinskega zavezanca v evidenco trošarinskih zavezancev ali zavezancev za okoljsko dajatev, naknadno preverjanje zahtevka za vračilo trošarine potem, ko je bila že izdana odločba o vračilu, preverjanje zahtevka za odpust plačila trošarine, preverjanje izpolnjevanja določenih obveznosti iz dovoljenj s področja trošarinskih predpisov, nadzor nad porabo trošarinskih izdelkov za namene, za katere se ne plačuje trošarina (oproščeni uporabniki), preverjanje popisov trošarinskih izdelkov, vodenja evidenc in dostavljanja podatkov ter preverjanje konkretne pošiljke trošarinskih izdelkov pri gibanju v režimu odloga plačila trošarine med državami članicami ali pri gibanju s plačano trošarino, nadzor nad izvajanjem naloženih nadzornih ukrepov pri gibanju trošarinskih izdelkov, nadzor nad namensko porabo energentov vključno z jemanjem vzorcev, vodenje evidenc zavezancev, ki so podlaga za obračun okoljske dajatve, in naknadno preverjanje zahtevkov za vračila okoljskih dajatev, preverjanje pravilnosti prijavljenih podatkov okoljskih dajatev v zvezi z iznosom električne in elektronske opreme v druge države članice ter preverjanje podatkov iz obrazcev »pregled prometa« zlasti glede namena porabe in upravičenosti oseb do oprostitve plačila posamezne vrste okoljske dajatve.

Na področju izvajanja carinskih predpisov se zaradi načela primarnosti prava EU primarno ne uporablja ZDavP-2, ampak carinski predpisi Unije kot sta npr. Carinski zakonik in njegova izvedbena uredba. Carinski nadzor in carinska kontrola sta urejena in definirana v Carinskem zakoniku. Dalje preverjanje sprejete carinske deklaracije ureja 39. člen Zakona o izvajanju carinskih predpisov Evropske skupnosti (ZICPES), ki v primeru, kadar carinski organ pri preverjanju carinske deklaracije ugotovi večje nepravilnosti, napotuje na postopek v skladu z določbami ZDavP-a, kar pomeni spoštovanje določb v zvezi z zapisnikom, pripombami na zapisnik ipd. Določba 78. člena Carinskega zakonika se uporablja pri naknadnem nadzoru nad izvajanjem carinskih predpisov. Navedena določba daje pooblastilo carinskemu organu, da lahko po uradni dolžnosti ali na zahtevo deklaranta po odobritvi prepustitve blaga, deklaracijo ponovno pregledajo, prav tako lahko preverijo poslovne dokumente in podatke, ki se nanašajo na operacije v zvezi z zadevnim blagom... Sama oblika in postopek izvajanja naknadnega nadzora je prepuščena nacionalni ureditvi držav članic. Primeri področij, ki se preverjajo v teh nadzorih so npr. pravilnost izvajanja postopka aktivnega in pasivnega oplemenitenja, pravilnost izvajanja carinskega postopka 42, pravilna uporaba preferencialnega porekla blaga, pravilna uporaba izjave dobavitelja na računu, izogibanje protidampinškim ukrepom, nepravilno uvrščanje v kombinirano nomenklaturo tarifne oznake, neupravičeno uveljavljanje dodatnih taric kod, nepravilna carinska vrednost, neprijava vseh stroškov v carinsko vrednost in davčno osnovo pri uvozu, neprijava celotne količine blaga, pravilno obračunan DDV pri uvozu, pravilnost uveljavljanja oprostitve plačila carinskih dajatev, pravilnost obračunane trošarinske dajatve pri uvozu, naknadno preverjanje pogojev za izdajo dovoljenj (poenostavitve, pooblaščen gospodarski subjekt, ekonomski učinki...). Glede na to, da se določba 130. člena ZDavP-2 v teh primerih subsidiarno uporablja in da se na podlagi carinske zakonodaje Unije med gospodarskimi subjekti in carinskimi organi

izmenjujejo informacije (npr. deklaracije, zahtevki ali odločbe) tudi z uporabo tehnik elektronske obdelave podatkov. se določba 130. člena ZDavP-2 v tem delu smiselno uporablja.

Na podlagi tega člena bo davčni organ opravljal nadzor tudi v primeru, če opravlja nadzor nad drugimi – nedavčnimi predpisi: Zakon o gozdovih, Zakon o preprečevanju zamud pri plačilih, Zakon o prevozih v cestnem prometu, Zakon o delu in zaposlovanju na črno, itd.

V primeru, da ni ugotovljenih nepravilnosti, davčni organ zavezanca za davek o tem obvesti.

Če iz ugotovitev nadzora po tem členu izhaja, da je treba poslovanje zavezanca za davek dodatno raziskati na več področjih poslovanja zavezanca za davek oz. na področju enega ali več davkov za eno ali več obdobj, davčni organ zavezanca za davek o tem obvesti in uvede davčni inšpekcijski nadzor.

K 26. členu

Veljavni člen določa obseg davčnega inšpekcijskega nadzora, ki je lahko celostni ali delni. Celostni davčni inšpekcijski nadzor obsega vsa področja poslovanja oziroma vse vrste davkov za eno ali več davčnih obdobj. Delni davčni inšpekcijski nadzor pa obsega posamezna področja poslovanja oziroma je omejen na enega ali več davkov oziroma eno ali več davčnih obdobj.

Po predlagani ureditvi bo davčni inšpekcijski nadzor obsegal nadzor nad več področji poslovanja oziroma nadzor enega ali več davkov za eno ali več obdobj. Predlagana ureditev vsebinsko ne spreminja samega obsega davčnega inšpekcijskega nadzora, temveč olajšuje postopek davčnemu organu.

Spremembe ne poslabšujejo pravne varnosti davčnega zavezanca.

K 27. členu

Obstoječa določba 136. člena ZDavP-2 določa, da se mora pooblaščen oseba pred začetkom davčnega inšpekcijskega nadzora izkazati s službeno izkaznico. Glede na to, da je dolžnost pooblaščen uradne osebe Finančne uprave RS urejena že v 41. členu Zakona o finančni upravi, se določba 136. člena ZDavP-2 črta.

K 28. členu

Predlagana ureditev ne spreminja veljavne ureditve, ki ureja sodelovanje zavezanca za davek v davčnem inšpekcijskem nadzoru in pristojnosti pooblaščen oseb.

Pooblastila uradnih oseb finančne uprave so določena od 14. do 44. člena Zakona o finančni upravi, zato se te vsebine v ZDavP-2 črtajo.

K 29. členu

V drugem odstavku, ki določa, da je pri izvajanju davčne izvršbe davčni organ dolžan upoštevati dostojanstvo zavezanca za davek, ki dolguje davek, in poskrbeti, da je izvršba za dolžnika čim manj neugodna, se izraz »izvajanje« nadomesti z izrazom »opravljanje«, primernejšim izrazom. Takšen izraz se uporablja tudi v ZUP in ZIZ.

K 30. členu

Redakcijski popravek, ki določa, da če davek ni plačan v zakonskih rokih, davčni organ začne davčno izvršbo. Roki predpisani z zakonom so tako roki, določeni z ZDavP-2 ali zakonom o obdavčenju.

K 31. členu

V prvem odstavku, ki določa da se davčna izvršba izvede na podlagi izvršilnega naslova, se izraz »izvede« nadomesti z »opravi«.

Kot izvršilni naslov, na podlagi katerega se opravi davčna izvršba, se doda izvršljiv notarski zapis, s katerim je davčni organ pridobil zastavno pravico na premoženju.

Davčni organ za zavarovanje izpolnitve in plačila davka v skladu z določbami 111., 114. in 117. člena ZDavP-2 z davčnim zavezancem lahko sklene tudi sporazum o ustanovitvi neposredne zastavne pravice na premoženjih v obliki neposredno izvršljivega notarskega zapisa, kot to določa 171. člen Stvarnopravnega zakonika. V primeru neplačila zavarovane obveznosti je notarski zapis izvršilni naslov, na podlagi katerega se izvede postopek izvršbe oziroma prodaje premoženja, ki je predmet zavarovanja.

Veljavni 145. člen ZDavP-2 med taksativno naštetimi izvršilnimi naslovi ne našteva izvršljivega notarskega zapisa, s katerim je bila ustanovljena zastavna pravica na premoženjih zastavitelja. Nasprotno pa ZIZ v 17. členu med izvršilnimi naslovi posebej navaja tudi izvršljiv notarski zapis.

V izogib dvomov o stvarni pristojnosti za izvršitev notarskega zapisa, s katerim je davčni organ pridobil zastavno pravico na premoženju (ki ima učinek rubeža premoženja), se kot veljaven izvršilni naslov, na podlagi katerega davčni organ lahko opravi davčno izvršbo - prodajo zavarovanih premoženj, v 145. členu ZDavP-2 doda tudi izvršljiv notarski zapis, s katerim je bila v zavarovanje plačila davčne obveznosti ustanovljena zastavna pravica na premoženju.

K 32. členu

V prvem odstavku tega člena, ki določa, da sme davčni organ zaradi izvedbe davčne izvršbe zahtevati, da davčni dolжник predloži seznam svojega premoženja skupaj z dokazili o lastninskih in drugih stvarnih pravicah na tem premoženju, se izraz »izvedbe« nadomesti z izrazom »oprave«.

K 33. členu

V primeru, ko kmečko gospodinjstvo ugotavlja dohodek iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske, druge kmetijske dejavnosti in iz dopolnilne dejavnosti v skladu z drugim odstavkom 47. člena ZDoh-2 (na podlagi dejanskih prihodkov in dejanskih odhodkov ali dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov), se kot zavezanca za celotno dejavnost določi eno osebo (kot nosilca), ki se ji pripiše dohodek vseh dejavnosti, povezanih s kmetijstvom v okviru kmečkega gospodinjstva. Dejansko pa k doseganju dohodka prispevajo vsi člani kmečkega gospodinjstva, ki opravljajo dela, vezana na te dejavnosti. Zaradi neurejenega organizacijskega statusa kmetije po predpisih o kmetijstvu se za davčne namene kmetija oblikuje kot kmečko gospodinjstvo z vsemi člani, kot osebe, ki opravljajo dejavnost pa v primeru, ko se dohodek iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti določi na podlagi pavšalne ocene (katastrskega dohodka oziroma pavšalne ocene dohodka na panj) šteje člane, ki so lastniki ali uporabniki kmetijskih in gozdnih zemljišč ali čebeljih panjev ali pa uveljavljajo plačila iz naslova ukrepov kmetijske politike. Ko kmečko gospodinjstvo (prostovoljno ali obvezno) preide na sistem ugotavljanja dohodka na podlagi knjigovodstva, pa kmečkega gospodinjstva skladno z veljavno statusno organiziranostjo opravljanja dejavnosti fizičnih oseb, ki posledično nalaga tem osebam tudi druge administrativne obveznosti, ni mogoče obravnavati drugače kot dejavnosti posameznika. Zato se v takem primeru za kmečko gospodinjstvo določi eno osebo, ki se ji naloži vse obveznosti zavezanca. Vendar se smiselno skozi določbo, na podlagi katere se za dohodek takega subjekta davčna stopnja dohodnine določi kot povprečna stopnja ob predpostavki, da dohodek dosegajo vsi člani kmečkega gospodinjstva, ki so pokojninsko in invalidsko zavarovane iz naslova kmetijske dejavnosti,

posredno priznava dejstvo, da dohodek dejansko pridobiva več oseb. Zato je smiselno, da se tudi za namene izterjave neplačanih davčnih obveznosti iz tega naslova določi, da je mogoče to poplačati tudi od drugih članov kmečkega gospodinjstva in ne samo od nosilca dejavnosti za davčne namene. In sicer se predlaga, da je davek (razen poročuna dohodnine) mogoče izterjati tudi od članov, za katere se šteje, da opravljajo osnovno kmetijsko in osnovno gozdarsko dejavnost (imajo v lasti ali uporabi zemljišča ali uveljavljajo plačila za ukrepe kmetijske politike) ali so lastniki osnovnih sredstev, ki se uporabljajo za opravljanje dejavnosti kmečkega gospodinjstva.

K 34. členu

Veljavni člen določa znesek, do katerega se davčna izvršba ne začne, pri čemer ureja dva primera. Na podlagi prvega odstavka se davčna izvršba ne začne, če znesek davka po enem izvršilnem naslovu, razen v primeru, ko je davčni organ pristojen za izterjavo drugih obveznosti, na dan zapadlosti ne presega 10 evrov. Na podlagi drugega odstavka pa se davčna izvršba začne, če skupni znesek dolga enega dolžnika po posameznih izvršilnih naslovih presega 20 evrov.

Predlagana ureditev zasleduje načelo ekonomičnosti postopka ter znižanje stroškov davčnim zavezancem in davčnemu organu.

K 35. členu

S predlagano spremembo 10. točke 159. člena se med prejemke, ki so izvzeti iz izvršbe, dodaja enkratne prejemke ob prvi namestitvi otroka v rejniško družino, ki so bili uvedeni z zadnjo novelo Zakona o izvajanju rejniške dejavnosti. Ta določa, da se rejniku dodeli enkratni prejemek v višini enkratnega prejemka za opremo novorojenca, določenega s posebnim predpisom, ki ureja družinske prejemke, če center za socialno delo oceni, da je ob prvi namestitvi potreben dodaten nakup oblačil, obutve, potrebščin in opreme za otroka. V skladu z 68. členom ZSVarPre znaša višina tega prejemka 280 evrov. Upošteva dejstvo, da lahko namestitev otroka v rejniško družino za rejnika predstavlja precejšnje finančno obremenitev ter glede na to, da je tovrsten enkratni prejemek namenjen izključno nakupu opreme za otroka, otroci pa že po Ustavi RS uživajo posebno varstvo, se predlaga dopolnitev 10. točke 159. člena, s katero se navedeni prejemek izvzema iz izvršbe.

S predlagano spremembo 13. točke 159. člena se skladno z veljavno zakonodajo popravlja sklic na ustrezen zakon, ki ureja denarna sredstva, prejeta iz naslova aktivne politike zaposlovanja, saj je Zakon o zaposlovanju in zavarovanju za primer brezposelnosti nadomestil Zakon o urejanju trga dela. Hkrati se s predlagano spremembo med prejemke, izvzete iz izvršbe, na predlog Ministrstva za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti vključujejo še denarna sredstva brezposelnih oseb in ostalih iskalcev zaposlitve iz naslova vključevanja v storitve za trg dela in zaradi iskanja zaposlitve, ki jih prav tako ureja Zakon o urejanju trga dela, saj ni razlogov za ločevanje med navedenimi prejemki ter prejemki iz naslova aktivne politike zaposlovanja, ki so iz izvršbe izvzeti že po veljavnem ZDavP-2.

S predlagano novo 15. točko 159. člena se med prejemke, ki so izvzeti iz davčne izvršbe, vključuje prejemke iz naslova veteranskega dodatka po zakonu, ki ureja varstvo vojnih veteranov. Pravica do veteranskega dodatka je ena izmed pravic vojnih veteranov, do katere so ti upravičeni pod pogoji, določenimi v Zakonu o vojnih veteranih. Vojni veteran ima tako pravico do veteranskega dodatka, ko dopolni 55 let starosti ali je pri njem nastala trajna popolna izguba delovne zmožnosti, hkrati pa delež prejemkov na družinskega člana ne dosega osnove za veteranski dodatek. Mesečni znesek veteranskega dodatka se določi v odstotku od razlike med osnovo in deležem prejemkov na družinskega člana in znaša od 100 % do 60 % razlike za različne kategorije vojnih

veteranov in ne more znašati manj kot 10 % osnove (10. člen). Glede na namen in vsebino veteranskega dodatka gre za socialnovarstveni prejemek, namenjen tistim vojnim veteranom, ki imajo nižji premoženjski status, zato se veteranski dodatek s predlagano dopolnitvijo 159. člena izvzema iz izvršbe.

K 36. členu

V 160. členu so določene omejitve davčne izvršbe na dolžnikove denarne prejemke. Veljavni prvi odstavek določa, da je na dolžnikove denarne prejemke, ki se v skladu z zakonom, ki ureja dohodnino, štejejo za dohodek iz delovnega razmerja, z davčno izvršbo mogoče seči največ do višine dveh tretjin, vendar tako, da dolžniku ostane najmanj znesek v višini 70 % minimalne plače po zakonu, ki ureja minimalno plačo. S predlagano spremembo prvega odstavka se minimalni znesek, ki mora dolžniku ostati pri izvršbi, dviga s 70 % na 76 % minimalne (bruto) plače. Predlagana sprememba izhaja iz zaveze iz Socialnega sporazuma za obdobje 2015 – 2016, po kateri je izvršbo potrebno urediti tako, da z izvršilnim sredstvom ni možno poseči pod minimalno plačo, zmanjšano za davke in prispevke. Znesek minimalne plače je določen v skladu z Zakonom o minimalni plači in od 1. januarja 2015 dalje znaša 790,73 evrov. To pomeni, da minimalni varovani znesek, na katerega se z izvršbo ne sme poseči oziroma mora dolžniku ostati, skladno z veljavno ureditvijo trenutno znaša 70 % navedenega zneska, tj. 553,51 evrov.

Različni davčni ukrepi, ki so bili sprejeti na področju dohodnine (npr. spremembe davčne lestvice, uvedba dodatne splošne olajšave za najnižje dohodke), so vplivali na znižanje obremenitve z dohodnino in prispevki za socialno varnost v minimalni plači, tako da se je ta delež skozi leta postopno zmanjševal in glede na veljavno lestvico in olajšave za leto 2015 po opravljenih izračunih znaša okoli 24 %. Glede na navedeno je moč zaključiti, da se lahko ob veljavni ureditvi z izvršbo poseže na minimalno neto plačo, kar pa je v nasprotju z zgoraj navedeno zavezo iz Socialnega sporazuma za obdobje 2015 – 2016, zaradi česar je potrebno obstoječo ureditev spremeniti tako, da to ne bo mogoče. Iz navedenega razloga se minimalni znesek, ki mora dolžniku pri izvršbi ostati, zvišuje iz 70 % na 76 % minimalne plače.

Predlagani nov tretji odstavek določa, da se na dolžnikove denarne prejemke lahko poseže upoštevaje omejitve za tekoči mesec, hkrati pa določa tudi dolžnost izvrševalca sklepa, da mora v primeru, če dolžnik v tekočem mesecu prejme prejemke za več preteklih mesecev hkrati, upoštevati omejitve za vsak posamezen mesec, če je iz nakazila razvidno, da gre za prejemke za več preteklih mesecev hkrati. Upravičenci namreč večkrat prejmejo prilive za več mesecev skupaj iz razlogov, ki niso na njihovi strani (npr. prejmejo plačo z zakasnitvijo zaradi slabe solventnosti delodajalca). Veljavna ureditev ne ureja izjem v teh primerih, zato se pri izvršbi upošteva samo omejitev, ki velja za en mesec.

S predlagano spremembo se dolžnikom omogoča, da s prejemki, ki so jih sicer prejeli v enem mesecu, vendar za več preteklih mesecev hkrati, prosto razpolagajo v okviru omejitev, ki veljajo za vsak posamezen mesec, in sicer za vsako obdobje z zneskom, s katerim bi lahko razpolagali, če bi ga prejeli v mesecu, v katerem so bili upravičeni do njegovega prejema.

Predlagana ureditev glede omejitev izvršbe sledi ureditvi ZIZ (ki je v zakonodajnem postopku). Z uskladitvami omejitev v teh dveh predpisih se poenostavijo tudi postopki za banke ali hranilnice, ki opravljajo davčno in civilno izvršbo.

K 37. členu

Po predlagani ureditvi, ki zasleduje ustavno načelo socialne države, se v novem 160.a členu ureja dolžnost izvrševalca sklepa o izvršbi, da v primeru, ko dolžniku zaračunava posebno nadomestilo za izvajanje dejanj na podlagi sklepa o izvršbi ali zavarovanju, letega ne sme poravnati iz prejemkov, ki so po 159. členu tega zakona iz izvršbe izvzeti, v primeru izvršbe na prejemke, na katere je po 160. členu tega zakona izvršba omejena, pa ne iz zneska, ki ne presega višine 76 % minimalne plače. S predlagano dopolnitvijo se zasleduje cilj, da izvršba na plačo in druge prejemke dolžnika ne sme prizadeti v takšni meri, da bi bil ogrožen njegov eksistenčni minimum, kar je v obrazložitvi ene izmed svojih odločb (št. U-I-339/98 z dne 14. 10. 1998) poudarilo tudi Ustavno sodišče.

Banke in drugi izvrševalci sklepov o izvršbi si za vsako obdelavo sklepa o izvršbi zaračunajo določeno nadomestilo, za kar imajo podlago v pogodbenem razmerju s komitentom. S sklenitvijo pogodbe komitent sprejme splošne pogoje poslovanja banke, slednji pa ponavadi vsebujejo tudi določilo, na podlagi katerega je banka za opravljene storitve upravičena zaračunati nadomestilo, določeno v veljavni tarifi banke. Višina nadomestila se med bankami sicer razlikuje, je pa omejena z določbo 142. člena ZPlaSS, ki določa, da morajo biti nadomestila primerna in v skladu z dejanskimi stroški, ki nastanejo ponudniku plačilnih storitev v zvezi z izvrševanjem sklepa o izvršbi ali zavarovanju.

Glede na obstoječo ureditev ni ovire za to, da izvrševalec sklepa o izvršbi na podlagi pogodbenega razmerja z dolžnikom za poplačilo stroškov obdelave sklepa o izvršbi oziroma drugih stroškov, ki jih ima v zvezi z izvršbo, poseže tudi na prejemke, ki so na podlagi 159. člena iz izvršbe izvzeti. Tako lahko banka za poplačilo stroškov, ki jih ima v zvezi z izvršbo, poseže tudi na tista sredstva, ki so iz izvršbe sicer izvzeta in na katera ne more poseči upnik, ki razpolaga z izvršilnim naslovom. Takšna ureditev je z vidika varstva ustavnega načela socialne države neustrezna, saj bi moral biti socialni položaj dolžnika v postopku davčne izvršbe varovan tako v razmerju do upnika v izvršilnem postopku, prav tako pa tudi v razmerju do izvrševalca sklepa o izvršbi. Ob tem je potrebno dodati, da si v primeru, ko je sklep o izvršbi poslan v izvršitev več različnim bankam, vsaka izmed njih zaračuna nadomestilo za obdelavo sklepa, kar pomeni, da lahko dolžnik posledično ostane tudi brez vseh sredstev, ki jih je prejel iz naslova socialnih pomoči oziroma ostalih prejemkov, ki so iz izvršbe izvzeti. Ti prejemki so namenjeni zadovoljevanju minimalnih življenjskih potreb in zagotavljanju eksistenčnega minimuma dolžnika, zato nanje ne bi smel poseči ne upnik ne izvrševalec sklepa o izvršbi.

Iz istih razlogov je nesprejemljivo, da izvrševalec sklepa za poplačilo nadomestila za izvajanje dejanj na podlagi sklepa o izvršbi ali zavarovanju poseže na minimalni varovani znesek, ki ga določa 160. člen ZDavP-2, zaradi česar se s predlagano dopolnitvijo tudi določa, da se v primeru izvršbe na prejemke, na katere je po 160. členu tega zakona izvršba omejena, izvrševalec sklepa ne sme poplačati iz zneska, ki ne presega višine 76 % minimalne plače.

K 38. členu

S predlogom se jasno določi obveznost bank oziroma hranilnic, ki morajo davčni organ takoj po prejemu sklepa obvestiti tudi o obstoju morebitnega depozita ter o višini in zapadlosti sredstev dolžnika iz tega naslova. Od tega podatka je odvisno nadaljnje postopanje davčnega organa v zvezi s poplačilom davka. Davčni organ mora na podlagi veljavne ureditve te podatke pridobivati na posamezno zahtevo (po 39. členu ZDavP-2), kar podaljšuje postopke davčnemu organu in s tem stroške. Po drugi strani pa vpliva tudi na uspešnost davčne izvršbe.

S predlagano ureditvijo bo davčni organ lahko takoj ugotovil, koliko znaša višina vezanih sredstev oziroma ali le-ta po sprostitvi zadoščajo za poplačilo davka. Davčni organ mora nadaljevati davčno izvršbo na druga sredstva (premičnine, denarne terjatve, nepremičnine, vrednostne papirje itd.), če vezana sredstva ne zadoščajo za poplačilo davka ali če bi davčna izvršba po sprostitvi teh sredstev že zastarala.

K 39. členu

Po veljavni ureditvi banka oziroma hranilnica lahko zoper sklep o izvršbi ugovarja v osmih dneh po njegovem prejemu pri davčnem organu, ki je izdal sklep. V svojem ugovoru banka ali hranilnica lahko ugovarja, da dolžnik pri njej nima odprtega računa.

Po predlogu bo banka ali hranilnica lahko ugovarjala tudi v primeru, če dolžnik pri njej nima denarnih sredstev, s katerimi ne more razpolagati, torej če pri njej dolžnik nima vezanih sredstev.

K 40. členu

Po veljavni ureditvi, ki sledi ureditvi v Zakonu o izvršbi in zavarovanju, lahko davčni organ zarubi tudi terjatev, za katero dolžnik izjavi, da je last tretje osebe, vendar za to nima dokazov. V tem primeru davčni organ opozori tretjo osebo, da lahko v osmih dneh predloži dokaze o lastništvu oziroma drugi pravici na zarubljeni premičnini. Če davčni organ predloženi dokaz ne šteje za verodostojnega ali zadostnega, napoti tretjo osebo na pravdo (na ugotovitev lastninske pravice). V primeru, da tretja oseba v postavljenem roku ne vložijo tožbe, davčni organ nadaljuje davčno izvršbo. Davčni organ zadrži prodajo spornih zarubljenih stvari do zaključka postopka pred sodiščem, če je tožba pravočasno vložena. Sodišče mora o tej tožbi prednostno odločati.

Zaradi dolgotrajnosti sodnih postopkov se vrednost spornih zarubljenih premičnin znatno zniža, kar je v škodo davčnemu dolžniku kot tudi davčnemu organu, ker je poplačan nižji delež dolga. Tako na primer znaša vrednost vozil, ki so bila zarubljena v letu 2010 in so še vedno v hrambi pri davčnem organu, le še desetino vrednosti, ki so jo imela ob rubežu.

Predlagana ureditev varuje davčnega dolžnika, tretjo osebo, ki zatrjuje lastništvo sporne zarubljene premičnine kot tudi davčni organ. Po predlogu bo davčni organ lahko kljub vloženi tožbi za ugotovitev lastninske pravice prodal sporne premičnine, če gre za hitro pokvarljivo blago, če je hramba povezana z nesorazmernimi stroški ali se vrednost premičnine zmanjšuje. Davčni organ bo moral vrniti lastniku – tretji osebi kupnino z zamudnimi obrestmi, po pravilih zakona, ki ureja obligacijska razmerja, o nepravilni pridobitvi, če bo s pravnomočno sodno odločbo ugotovljena lastninska pravica tretje osebe.

Ureditev vračila sledi ureditvi v Zakonu o odvzemu premoženja nezakonitega izvora.

K 41. členu

Veljavni člen ureja hrambo zarubljenih premičnin, ki se lahko hranijo pri dolžniku. Dolžnik lahko uporablja zarubljene premičnine, če mu davčni organ dovoli. Na podlagi utemeljenega suma, da bo dolžnik zarubljene premičnine odtujil ali jih poškodoval, pa davčni organ lahko odloči, da se le-te dolžniku odvzamejo. V tem primeru jih davčni organ sam hrani ali pa jih da v hrambo pooblaščenim osebam. Stroške prevoza in hrambe nosi dolžnik.

Do prenehanja veljavnosti rubeža motornega ali priklopnega vozila, se ta brez dovoljenja ne sme uporabljati, registrirati oziroma podaljšati prometno dovoljenje.

Če davčni organ motorno ali priklopno vozilo pusti v hrambi pri dolžniku, pošlje sklep o davčni izvršbi z rubežnim zapisnikom organu, pri katerem je motorno oziroma priklopno vozilo vpisano v evidenco, registriranih vozil, z zahtevo, da v to evidenco vpiše rubež. S črtanjem te določbe (drugega stavka tretjega odstavka tega člena) in novim četrtem odstavkom 188. člena, ki določa, da organ, pristojen za vodenje registra, po uradni dolžnosti pošlje podatke o rubežu in prepovedi razpolaganja organom, ki vodijo uradne evidence, v katerih je premičnina vpisana, da jih vpišejo v evidence in v listine, s katerimi se dokazuje lastništvo premičnine, se poenostavi postopek rubeža in zniža stroške rubeža.

K 42. členu

Veljavni člen ureja pridobitev zastavne pravice na zarubljenih premičninah. Zastavna pravica se pridobi z rubežem. Če pa se zarubi premičnina, ki je vpisana v register neposestnih zastavnih pravic in zarubljenih premičnin, pa se pridobi šele z vpisom zastavne pravice v ta register.

Novi četrty odstavek določa, da organ, pristojen za vodenje registra, po uradni dolžnosti pošlje podatke o rubežu in prepovedi razpolaganja organom, ki vodijo uradne evidence, v katerih je premičnina vpisana, da jih vpišejo v evidence in v listine, s katerimi se dokazuje lastništvo premičnine. S tem se poenostavi postopek rubeža in zniža stroške rubeža. S predlaganim načinom se poenostavi pošiljanje podatkov pristojnim organom za namene rubeža in prilagodi tehnični ureditvi Registra neposestnih zastavnih pravic in zarubljenih premičnin, ki ga vodi AJPES. Ta je povezan z bazami organov, ki vodijo uradne evidence, v katerih so te premičnine vpisane. Davčnemu organu ne bo več treba pošiljati AJPES sklepa o izvršbi z rubežnim zapisnikom. Predlagana ureditev sledi ureditvi v ZIZ (81. člen).

K 43. členu

192. člen ureja rubežni in cenilni zapisnik. V zapisnik se vpišejo določeni podatki, med katerimi je po veljavni ureditvi tudi navedba, da bo sklep o izvršbi poslan organu, pristojnemu za vodenje evidence registriranih vozil. To določilo se zaradi uskladitve predlogov, povezanih s 186. in 188. členom, črta.

K 44. členu

197. člen ureja potek javne dražbe. Zarubljene premičnine se dajo na javno dražbo z začetno izklicno ceno, ki je enaka ocenjeni vrednosti po rubežnem zapisniku. Prva dražba se opravi tudi v primeru, če se je udeleži en ponudnik. Javna dražba uspe tudi, če vsaj en ponudnik ponudi ceno, ki je enaka izklicni ceni, zarubljene premičnine pa se prodajo tistemu dražitelju, ki ponudi najvišjo ceno.

Pri drugi javni dražbi se lahko izklicna cena s prve dražbe – to je ki je enaka ocenjeni vrednosti po rubežnem zapisniku, zniža največ do polovice ocenjene vrednosti po rubežnem zapisniku. Po neuspešni drugi javni dražbi, se zarubljeni predmeti prodajo na drug način, to je s prodajo po dolžniku, z zbiranjem ponudb, z neposredno pogodbo ali s komisijsko pogodbo.

Predlog določa, da se zarubljene premičnine prodajo udeležencu javne dražbe, ki je na javni dražbi ponudil najvišjo ceno. Če ta v roku iz 199. člena ZDavP-2 (takoj po končani javni dražbi, če ni vložen ugovor oziroma takoj, ko davčni organ odloči o ugovoru) ne plača kupnine, se premičnina lahko proda naslednjemu najboljšemu ponudniku, ki v to privoli.

S predlogom se zasleduje prodaja zarubljene premičnine že na prvi javni dražbi in preprečitev zlorab dražiteljev. Ti ponudijo nesorazmerno visoko ceno, nato pa ne plačajo

kupnine, kljub temu, da se plačana varščina ne vrne kupcu, ki ni plačal kupnine. Predlog bo izboljšal tudi položaj davčnega dolžnika.

K 45. členu

Veljavni 199. člen ureja plačilo kupnine, druge pogoje za prevzem blaga, za vračilo varščine ter vnovčitev instrumenta zavarovanja.

S predlagano spremembo prvega odstavka se podaljšuje rok za položitev zneska kupnine za kupljene premičnine, ki bo omogočila izvedbo plačila višjih vrednosti. V praksi so pogosti primeri prodaje premičnin večjih vrednosti, za katere je zelo težko izvesti plačilo takoj po zaključku javne dražbe.

V četrtem odstavku gre samo za redakcijske spremembe – uporabo primernejših izrazov.

Na javni dražbi lahko sodelujejo samo tisti ponudniki, ki so plačali varščino ali predložili ustrezen instrument zavarovanja plačila varščine. Varščina znaša 10 % izklicne cene zarubljenih premičnin, vendar ne manj kot 40 evrov. Vplačana varščina se odšteje od kupnine. Udeležencem javne dražbe, ki niso uspeli, se varščina vrne, predloženi instrument zavarovanja pa sprost najkasneje v petih dneh po zaključku javne dražbe. Za zagotavljanje resnosti udeležencev javne dražbe, veljavni peti odstavek tega člena določa, da se udeležencu javne dražbe, ki jo zapusti pred zaključkom ali kupcu, ki ni plačal kupnine, se varščina ne vrne, instrument zavarovanja pa sprost. S spremembo petega odstavka se doda dodatni razlog za nevrčilo varščine oziroma nesprostitve instrumenta zavarovanja, to je če udeleženec javne dražbe ni pripravljen ponuditi niti izklicne cene. Z zaostritvijo razlogov za vračilo varščine se zasleduje povišanje deleža uspešnosti prvih javnih dražb, pospešitev in povečanje učinkovitosti davčne izvršbe, preprečitev izigravanja pravil o poteku javne dražbe, kot tudi interes davčnega dolžnika. Pogosto se udeleženci javne dražbe dogovorijo, da na prvi dražbi ne bo nihče ponudil niti izklicne cene, zato da se ta cena na drugi dražbi zniža. S predlogom se želi k javni dražbi vabiti le zainteresirane ponudnike, ki so pripravljeni plačati vsaj izklicno ceno.

Udeleženci javne dražbe imajo možnost ogleda stvari že pred javno dražbo in pred rokom za položitev varščine, zato se s takšno ureditvijo kupca ne prisiljuje k nakupu premičnine.

K 46. členu

Veljavni člen ureja prodajo zarubljene premičnine z zbiranjem ponudb. Davčni organ izbere ta način prodaje zarubljene premičnine, če presodi, da jo bo lahko prodal najhitreje in z najmanjšimi stroški. Vabilo k dajanju ponudb, ki mora vsebovati opis premičnine, ki se prodaja, ocenjeno vrednost in podatke o postopku zbiranja ponudb, mora biti na primeren način objavljeno. Pred oddajo ponudbe mora ponudnik vplačati varščino ali predložiti ustrezen instrument za zavarovanje plačila varščine, ki znaša 10 % ocenjene vrednosti zarubljenih premičnin, vendar ne manj kot 40 evrov. Davčni organ obvesti ponudnike o izidu zbiranja ponudb, in sicer v roku, ki je določen v vabilu o zbiranju ponudb.

Davčni organ upošteva ponudbe ponudnikov, ki so plačali varščino ali predložili ustrezen instrument za zavarovanje plačila varščine. S predlogom se določi dodatni pogoj za upoštevanje ponudb, in sicer če ponudba dosega vsaj polovico ocenjene vrednosti premičnine. Davčni organ ugotavlja, da so dane ponudbe tudi samo v višini 10 % vrednosti premičnine. S predlogom se želi preprečiti prodajo zarubljenih premičnin po ceni, ki je nižja od izklicne cene na drugi javni dražbi.

Drugi predlog – novi deveti odstavek, ki določa, da če je ponudba nižja od polovice ocenjene vrednosti, se vplačana varščina ne vrne oziroma predloženi instrument

zavarovanja ne sprost, zasleduje resnost ponudb, kar je tudi v interesu davčnega dolžnika.

K 47. členu

Davčnemu zavezancu ne bo več treba podajati zahteve za vračilo davka, ki je prihodek občinskega proračuna, če občina ne zagotovi vračila.

Veljavni člen določa davčno izvršbo na sredstva občin. Prvi odstavek tega člena določa, da v primeru, če davčni organ ugotovi, da je zavezanec za davek v skladu s tem zakonom ali zakonom o obdavčenju upravičen do vračila davka, ki je prihodek občinskega proračuna, pa občina kot prejemnik sredstev ne zagotovi vračila, davčni organ na podlagi zahteve zavezanca za davek po preteku roka za vračilo preveč plačani davek izterja od občine. Za izterjavo se smiselno uporabljajo določbe tretjega dela tega zakona, če ni s tem členom drugače določeno.

Predlog določa, da bo davčni organ v primeru, ko občina ne bo prostovoljno zagotovila sredstva za vračilo, po uradni dolžnosti ta sredstva izterjal od občine. Predlog s tem odpravlja administrativno oviro, ker za vračilo davka ne bo več potrebna zahteva zavezanca za davek, upravičenca za vračilo. Predlagan način tudi skrajšuje postopek izterjave zoper občino kot tudi čas vračila zavezancu za davek.

K 48. členu

V 243.a členu je opredeljen pomen izrazov, ki so uporabljeni v II. poglavju četrtega dela ZDavP-2, ki ureja mednarodno sodelovanje v davčnih zadevah. S predlagano spremembo šeste točke 243.a člena se določa, da je avtomatična izmenjava podatkov sistematično pošiljanje vnaprej opredeljenih podatkov o rezidentih drugih držav članic brez njenega predhodnega zaprosila v vnaprej določenih rednih časovnih presledkih.

K 49. členu

S predlagano dopolnitvijo 248. člena se avtomatična izmenjava podatkov o rezidentih drugih držav članic od 1. januarja 2016 razširja na nove kategorije finančnih podatkov, s čimer je zagotovljen usklajen, dosleden in celovit pristop k avtomatični izmenjavi podatkov na notranjem trgu na ravni EU. Finančni podatki, ki jih je treba v skladu s tretjim odstavkom 248. člena sporočiti in izmenjati, vključujejo dohodek (obresti, dividende in podobne vrste dohodkov), stanje na računu in iztržke od prodaje finančnih sredstev. V ta namen morajo države članice od svojih finančnih institucij zahtevati izvajanje pravil o poročanju in dolžni skrbnosti iz priloge I in II direktive, v celoti skladnih s tistimi iz enotnega standarda poročanja, ki ga je izdelala OECD, ter zagotoviti uspešno izvajanje in spoštovanje takšnih pravil v skladu z oddelkom IX priloge I. Na podlagi veljavnih pravil o poročanju in dolžni skrbnosti iz priloge I in II pristojni organ vsake države članice v okviru avtomatične izmenjave pristojnemu organu katere koli druge države članice sporoči podatke v zvezi z davčnimi obdobji od 1. januarja 2016 dalje, ki se nanašajo na račun, o katerem se poroča. Sporočanje podatkov poteka vsako leto, in sicer v devetih mesecih po koncu koledarskega leta ali drugega ustreznega poročevalnega obdobja, na katerega se podatki nanašajo.

S predlagano dopolnitvijo 248. člena se med podatke, o katerih se poroča, vključuje vse podatke, ki jih vsebuje vzorčni sporazum med pristojnimi organi in enotni standard poročanja, ki ju je izdelala OECD. Razpoložljivi podatki se nanašajo na podatke iz dokumentacije, ki je pri davčnem organu države članice, ki sporoča podatke, in so dostopni v skladu s postopki za zbiranje in obdelavo podatkov v tej državi članici.

K 50. členu

Določba veljavnega 256. člena ureja postopek skupnega dogovora na zahtevo davčnega zavezanca. Davčni zavezanec lahko predlaga ministrstvu, pristojnemu za finance, da začne postopek skupnega dogovora s pristojnim organom druge države. Gre za postopek, ki je določen v mednarodnih pogodbah o izogibanju dvojnega obdavčevanja.

Predlaga se, da se splošno določi organ, pri katerem davčni zavezanec vloži vlogo za začetek postopka skupnega dogovora, in sicer tako, da se besedilo »ministrstvu, pristojnemu za finance« nadomesti z besedilom »pristojnemu organu Republike Slovenije«. V zakonu o ratifikaciji mednarodnih pogodb o izogibanju dvojnega obdavčevanja je kot pristojni organ za izvajanje konkretne mednarodne pogodbe sicer določeno Ministrstvo za finance, vendar pa lahko Ministrstvo za finance za izvajanje posameznih nalog po mednarodnih pogodbah pooblasti tudi Finančno upravo.

K 51. členu

V 265. členu se dodaja nov drugi odstavek, ki določa, da je pristojni organ Republike Slovenije za postopke skupnega dogovora s pristojnimi organi drugih držav po mednarodnih pogodbah o izogibanju dvojnega obdavčevanja, ki obvezujejo Slovenijo, ministrstvo, pristojno za finance. Minister, pristojen za finance, lahko pooblasti Finančno upravo Republike Slovenije za opravljanje (posameznih ali vseh) nalog v zvezi s postopki skupnega dogovora s pristojnimi organi drugih držav.

K 52. členu

Davčni organ po veljavnem 268. členu ne sestavi informativnega izračuna dohodnine za davčnega zavezanca rezidenta oziroma davčni zavezanec rezident ni dolžan vložiti napovedi, če dohodki davčnega zavezanca v davčnem letu ne presegajo zneska splošne olajšave po prvem odstavku 111. člena Zakona o dohodnini (v nadaljnjem besedilu: ZDoh-2) ali dohodki davčnega zavezanca v davčnem letu poleg pokojnine, od katere v skladu z zakonom ni bila odtegnjena ali plačana akontacija dohodnine in davčni zavezanec pri akontaciji dohodnine ni uveljavil posebne olajšave za vzdrževane družinske člane, ne presegajo 80 evrov. Drugi odstavek tega člena določa, da se zaradi znižanja posebne osebne olajšave za dohodke od študentskega dela na 75 % zneska splošne olajšave po prvem odstavku 111. člena ZDoh-2, (ne glede na splošno določbo, da se informativni izračun dohodnine ne sestavi, če dohodki zavezanca v davčnem letu ne presegajo znesek splošne olajšave) davčnemu zavezancu sestavi informativni izračun dohodnine oziroma je le-ta dolžan vložiti napoved, če izpolnjuje pogoje za priznanje študentske olajšave (iz tretjega odstavka 113. člena ZDoh-2) in njegovi dohodki za študentsko delo presegajo 75 % zneska splošne olajšave po prvem odstavku 111. člena ZDoh-2.

Veljavna ureditev pomeni za davčnega zavezanca administrativno breme, ker mora vlagati napoved za odmero dohodnino, če želi uveljaviti vračilo preveč plačanega davka.

Na podlagi predlagane ureditve bo davčni organ vsem davčnim zavezancem sestavil informativni izračun dohodnine. Takšna ureditev zasleduje načelo enakosti, saj bodo vsi davčni zavezanci prejeli davčni informativni izračun. Davčnim zavezancem, ki do sedaj niso prejeli informativnega izračuna, ne bo več treba vlagati napovedi za odmero dohodnine. Predlagana ureditev je tudi pravičnejša, ker bodo vsi davčni zavezanci enako davčno obremenjeni, ne glede na to ali je nastala obveznost izdaje informativnega izračuna dohodnine oziroma obveznost vložitve napovedi.

K 53. členu

Davčni zavezanci imajo v skladu z določbami mednarodnih pogodb o izogibanju dvojnega obdavčevanja, ki obvezujejo Slovenijo, pravico do odprave dvojne obdavčitve in sicer po

metodi odbitka davka oziroma metodi oprostitve. Metoda odbitka davka je podrobneje razdelana v zakonu o dohodnini; metoda velja tudi v primeru, ko Slovenija z drugo državo nima sklenjene mednarodne pogodbe o izogibanju dvojnega obdavčevanja. Postopki in roki za uveljavljanje odbitka davka oziroma oprostitve po mednarodni pogodbi o izogibanju dvojnega obdavčevanja ter uveljavljanje odbitka davka po Zakonu o dohodnini v primeru, ko z drugo državo Slovenija nima sklenjene mednarodne pogodbe o izogibanju dvojnega obdavčevanja, so podrobneje urejeni v Zakonu o davčnem postopku.

Določba prvega odstavka 273. člena določa način uveljavljanja odbitka davka, plačanega v tujini, od dohodkov, ki so vključeni v osnovo za dohodnino v Sloveniji. Za dohodke, ki se všttevajo v letno davčno osnovo (dohodek iz zaposlitve, dohodek iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, dohodek iz prenosa premoženjskih pravic in drugi dohodki), se lahko davek, plačan v tujini, med letom uveljavlja v napovedih za odmero akontacije dohodnine. Ne glede na to, ali je davčni zavezanec uveljavljal v tujini plačan davek že v napovedi za odmero akontacije dohodnine, mora ta davek na letni ravni uveljavljati tudi v ugovoru zoper informativni izračun dohodnine ali v napovedi za odmero dohodnine.

Ne glede na določbo prvega odstavka 273. člena je treba upoštevati tudi določbe o odpravi dvojne obdavčitve, ki so vključene v posamezno mednarodno pogodbo o izogibanju dvojnega obdavčevanja. Po teh določbah imajo davčni zavezanci, za katere se uporablja mednarodna pogodba, pravico do odprave dvojne obdavčitve. Določbe o odpravi dvojne obdavčitve v mednarodni pogodbi določajo metodo odprave dvojne obdavčitve; ta metoda na splošno zavezuje Slovenijo kot državo rezidentstva. Posledično to pomeni, da lahko davčni zavezanec v skladu z določbami veljavne mednarodne pogodbe uveljavlja odbitek davka ne samo v ugovoru zoper informativni izračun dohodnine oziroma v napovedi za odmero dohodnine, temveč tudi v drugih postopkih odmere dohodnine. Namreč, dohodnina se lahko odmeri z odločbo tudi na podlagi napovedi, ki jo je davčni zavezanec vložil po roku za vložitev napovedi (to je po 31.7. tekočega leta), z odločbo v postopku obnove odmere dohodnine (po uradni dolžnosti ali na podlagi napovedi davčnega zavezanca) ali z odločbo odmeri dohodnino po uradni dolžnosti (npr. na podlagi podatkov, ki jih je davčni organ prejel z mednarodno izmenjavo informacij).

Namen nove določbe petega odstavka je pojasnjevalne narave. Ker imajo davčni zavezanci pravico do odprave dvojne obdavčitve po mednarodni pogodbi o izogibanju dvojnega obdavčevanja, in to pravico lahko uveljavljajo do poteka roka za zastaranje pravice do odmere davka, se predlaga, da se tuj davek lahko uveljavlja tudi v postopku pritožbe zoper odločbo o odmeri dohodnine, ki je izdana v postopkih odmere dohodnine (na podlagi napovedi za odmero dohodnine, v postopku obnove odmere dohodnine, po uradni dolžnosti,...).

Zgoraj navedeno tudi pomeni, da je treba v primerih, ko Slovenija z drugo državo nima sklenjene mednarodne pogodbe o izogibanju dvojnega obdavčevanja, v celoti upoštevati določbe zakona o dohodnini in določbo prvega odstavka 273. člena Zakona o davčnem postopku, na podlagi katere, se v tujini plačan davek na letni ravni uveljavlja samo v ugovoru zoper informativni izračun dohodnine ali v napovedi za odmero dohodnine.

K 54. členu

Davčni zavezanci imajo v skladu z določbami mednarodnih pogodb, ki jih je sklenila Slovenija, pravico uveljavljati oprostitve plačila davka od posameznih dohodkov. Določba 274. člena določa način uveljavljanja te oprostitve in sicer v ugovoru zoper informativni izračun dohodnine ali v napovedi za odmero dohodnine.

Ne glede na določbo 274. člena je treba upoštevati tudi določbe posamezne mednarodne pogodbe. Po teh določbah imajo davčni zavezanci, za katere se uporablja mednarodna pogodba, pravico da se dohodki ne obdavčijo v Sloveniji. Posledično to pomeni, da lahko davčni zavezanec v skladu z določbami veljavne mednarodne pogodbe uveljavlja oprostitev ne samo v ugovoru zoper informativni izračun dohodnine oziroma v napovedi za odmero dohodnine, temveč tudi v drugih postopkih odmere dohodnine. Namreč, dohodnina se lahko odmeri z odločbo tudi na podlagi napovedi, ki jo je davčni zavezanec vložil po roku za vložitev napovedi (to je po 31.7. tekočega leta), z odločbo v postopku obnove odmere dohodnine (po uradni dolžnosti ali na podlagi napovedi davčnega zavezanca) ali z odločbo odmeri dohodnino po uradni dolžnosti (npr. na podlagi podatkov, ki jih je davčni organ prejel z mednarodno izmenjavo informacij).

Namen nove določbe tretjega odstavka je pojasnjevalne narave. Ker imajo davčni zavezanci pravico uveljavljati oprostitev po mednarodni pogodbi, in to pravico lahko uveljavljajo do poteka roka za zastaranje pravice do odmere davka, se predlaga, da se oprostitev lahko uveljavlja tudi v postopku pritožbe zoper odločbo o odmeri dohodnine, ki je izdana v postopkih odmere dohodnine (na podlagi napovedi za odmero dohodnine, v postopku obnove odmere dohodnine, po uradni dolžnosti,...).

K 55.členu

Veljavni 288. člen določa način in rok vložitve napovedi za dohodke iz zaposlitve (dohodke iz delovnega razmerja, dohodke iz drugih pogodbenih razmerij in pokojnine, kadar te dohodke ne izplača plačnik davka) za odmero akontacije dohodnine od dohodka iz zaposlitve. Zakon določa različne roke za vložitev napovedi, glede na to ali gre za redne ali občasne dohodke, ali je davčni zavezanec rezident ali nerezident itd.

Napovedi za odmero akontacije veljajo praviloma za celo davčno leto, če spremembe višine dohodka iz delovnega razmerja ali pokojnine ali drugi pogoji, ki vplivajo na višino akontacije dohodnine od dohodka iz zaposlitve, ne vplivajo na spremembo akontacije dohodnine za več kot 10 %. V tem primeru mora davčni zavezanec ponovno vložiti napoved za odmero akontacije dohodnine.

Davčni zavezanec, ki prejema redne dohodke (dohodke iz zaposlitve ali pokojnino, predvsem za pokojnine iz tujine), ki se praviloma med letom ne spreminjajo, lahko dohodke napove že decembra tekočega leta za naslednje leto.

S spremembo tega člena se določijo enotni roki za vložitev napovedi v navedenih primerih (za dohodke iz delovnega razmerja, dohodke iz drugih pogodbenih razmerij in pokojnin, če dohodek ne izplača plačnik davka). Enotna, poenostavljena in sistematična določitev obveznosti za različne dejanske okoliščine zagotavljajo lažje izpolnjevanje davčnih obveznosti in s tem pravno varnost davčnih zavezancev. Davčne obveznosti davčnih zavezancev v zvezi z napovedjo so na predlagan način bolj predvidljive, kar ustvarja pogoje za stabilnost in zanesljivost njihovega ravnanja.

Splošno pravilo glede roka za vložitev napovedi za odmero akontacije dohodnine od dohodkov iz zaposlitve se spreminja tako, da se mora napoved vložiti do petnajstega (prej desetega) dne v mesecu za pretekli mesec. Izjema od tega pravila velja za nerezidente, ki morajo napoved za odmero akontacije dohodnine vložiti v petnajstih dneh (prej sedmih) dneh od dneva izplačila dohodka.

Z novim tretjim odstavkom se predlaga, da mora davčni zavezanec za redni mesečni dohodek, prejet iz delovnega razmerja, ali pokojnino, vložiti napoved za odmero

akontacije dohodnine od dohodka iz zaposlitve v petnajstih dneh od dneva, ko je v davčnem letu prvič prejel dohodek iz delovnega razmerja ali pokojnino, pri davčnem organu. To pomeni, da mora davčni zavezanec, ko prvič prejme dohodek iz delovnega razmerja ali pokojnino v posameznem davčnem letu, vložiti napoved za odmero akontacije dohodnine od dohodka iz zaposlitve. Davčni zavezanec mora tekom davčnega leta vložiti novo napoved za odmero akontacije dohodnine od dohodka iz zaposlitve v petnajstih dneh od dneva, ko je prejel spremenjeno višino rednega mesečnega dohodka iz delovnega razmerja ali pokojnine, ali ko se spremenijo drugi pogoji, ki vplivajo na višino akontacije dohodnine od dohodka iz zaposlitve, če ta sprememba znaša več kot 10 %. Navedeno pomeni, da se mora napoved za redne mesečne dohodke iz zaposlitve ali iz naslova pokojnine vložiti najmanj enkrat za posamezno koledarsko leto. Predlagane spremembe tretjega in četrtega odstavka se torej nanašajo na redne mesečne dohodke iz delovnega razmerja ali pokojnine, kar pomeni, da se za neredne dohodke, kot so regres, božičnica, trinajsta plača in podobno, uporabi prvi odstavek tega člena.

Ker nov tretji odstavek določa letno obveznost vlaganja napovedi za odmero akontacije dohodnine od dohodka iz zaposlitve, peti odstavek tega člena, ki sedaj samo omogoča možnost vsako letnega vlaganja napovedi, ni več potreben, zato se predlaga njegovo črtanje.

K 56. členu

Davčni zavezanci rezidenti lahko v skladu z Zakonom o dohodnini za zmanjšanje davčne osnove od dohodka iz zaposlitve uveljavljajo dejanske stroške. Po veljavni določbi 289. člena lahko davčni zavezanec rezident uveljavlja dejanske stroške v ugovoru zoper informativni izračun dohodnine ali v napovedi za odmero akontacije dohodnine, če je dohodek izplačala oseba, ki ni plačnik davka. V praksi to pomeni, da davčni zavezanec, ki prejme dohodek od plačnika davka (akontacija dohodnine se izračuna in plača v obračunu davčnega odtegljaja), ki ob izplačilu dohodka ne upošteva dejanskih stroškov, te uveljavlja v ugovoru zoper informativni izračun dohodnine. Davčni organ na podlagi ugovora, upošteva dejanske stroške, izračuna davčno osnovo od dohodkov iz zaposlitve in davčnemu zavezancu izda odločbo o odmeri dohodnine najkasneje do 31. oktobra za preteklo leto. Z namenom, da davčni organ že pri sestavi informativnega izračuna upošteva davčno osnovo od dohodka iz zaposlitve z upoštevanjem dejanskih stroškov, če jih davčni zavezanec uveljavlja, se predlaga sprememba 289. člena, na podlagi katere bo davčni zavezanec davčnemu organu podatke glede uveljavljanja dejanskih stroškov poslal najpozneje do 5. februarja tekočega leta za preteklo leto. Davčni zavezanec bo imel možnost uveljavljati dejanske stroške od dohodka iz zaposlitve tudi še najpozneje v ugovoru zoper informativni izračun. Ta rok za uveljavljanje dejanskih stroškov se šteje za prekluzivni rok.

Predlagan tretji odstavek je redakcijske narave zaradi spremembe uveljavljanja dejanskih stroškov davčnih zavezancev rezidentov. Vsebina določbe glede uveljavljanja dejanskih stroškov nerezidnetov se ne spreminja in je prenesena v nov tretji odstavek.

K 57. členu

V četrtem odstavku 291. člena je določeno, da davčni organ na podlagi napovedi iz petega odstavka 288. člena izda odločbo o višini akontacije dohodnine za naslednje davčno leto. Zaradi črtanja petega odstavka 288. člena se predlaga tudi črtanje četrtega odstavka 291. člena, ker določba ni več potrebna.

K 58. členu

S predlagano spremembo osmega odstavka 304. člena se jasneje uredi postopek uveljavljanja pravice zavezanca, da ob prvi priglasitvi izbere način ugotavljanja davčne osnove z upoštevanjem dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov.

Z novim enajstim odstavkom se za primere, ko se sicer opravi priglasitev, pa kasneje zaradi neuskklajenosti priglasitvi oporekajo, zaradi tekočega izvajanja davčnih predpisov določi, da pritožba zoper odločbo o določitvi nosilca in načina ugotavljanja davčne osnove za tekoče davčno leto ter pritožba zoper odločbo o prenehanju te obveznosti, ne zadržita njene izvršitve.

K 59. členu

Po določbi 304. člena ZDavP-2 morajo kmečka gospodinjstva priglasiti ugotavljanje davčne osnove od dohodka iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti na podlagi dejanskih prihodkov in dejanskih oziroma normiranih odhodkov in določiti nosilca dejavnosti do 31. oktobra po letu, v katerem so presegli prag 7.500 evrov povprečnega skupnega dohodka dveh predhodnih let. ZDoh-2 v 47. členu določa, da morajo člani kmečkega gospodinjstva sami določiti nosilca kmečkega gospodinjstva za celotno kmetijsko in gozdarsko dejavnost v okviru enega kmečkega gospodinjstva. V primeru, da obvezne priglasitve ne opravijo kot tudi, če ne določijo nosilca dejavnosti, ni urejene pravne podlage, na podlagi katere bi bilo mogoče obveznost kmečkemu gospodinjstvu določiti po uradni dolžnosti. Da se omogoči izvajanje določbe, ki ureja obvezno priglasitev, se predlaga, da bi davčni organ po uradni dolžnosti določil način ugotavljanja davčne osnove in nosilca kmečkega gospodinjstva. Predlaga se, da se v teh primerih nosilca določi izmed enega od članov kmečkega gospodinjstva, ki izpolnjuje največ od pogojev: če ima v uporabi največji delež kmetijskih in gozdnih zemljišč; da je obvezno pokojninsko in invalidsko zavarovan iz naslova kmetijske in dopolnilne dejavnosti na kmetiji; je nosilec kmetije po predpisih o kmetijstvu in je najstarejši član kmečkega gospodinjstva. Davčni organ na podlagi podatkov s katerimi razpolaga, odloči o nosilcu z odločbo, zoper katero je možna pritožba, ki pa ne zadrži njene izvršitve.

K 60. členu

Za vinograde in oljčnike se od 1.1.2014 ne izračunava več katastrski dohodek ločeno za zemljišče in ločeno za vino oz. oljčno olje, ker Geodetska uprava skladno z veljavno zakonodajo (Zakon o evidentiranju nepremičnin in Zakon o ugotavljanju katastrskega dohodka) od 1.1.2014 dalje ne vodi in tudi ne izkazuje podatkov o vrstah rabe, katastrskih kulturah in katastrskih razredih, temveč namesto teh podatkov, ki se že od leta 2008 dalje evidentirajo v zemljiškem katastru, uporablja podatke o dejanski rabi zemljišč in o boniteti zemljišč, ki po vsebini nadomeščajo podatke o vrstah rabe, katastrskih kulturah in katastrskih razredih. Posledično določba 312. člena ni več predmetna in je celotni člen potrebno črtati.

K 61. členu

Veljavni predpis določa plačevanje v treh obrokih in sicer plačilo:

1. prvega obroka, v višini 30 % akontacije dohodnine (preteklega davčnega leta), do 31. 5. tekočega leta,
2. drugega obroka, v višini 60 % akontacije dohodnine (preteklega davčnega leta), do 31. 10. tekočega leta in
3. tretjega obroka, oz. poročuna med akontacijo dohodnine za odmerno leto ter 1. in 2. obrokom, do 30.4. naslednjega leta.

Predvsem poročun za preteklo leto in prvi obrok za tekoče leto sta časovno blizu in glede tega predstavljata davčnemu zavezancu obveznost dveh plačil v praktično enem mesecu. Obe plačili skupno predstavljata 40 % akontacije dohodnine, medtem ko drugi obrok obsega 60% te akontacije.

Predlaga se spremembo 316. člena ZDavP-2 in sicer tako, da se določi plačilo akontacije dohodnine od pavšalnega dohodka (katastrskega dohodka in pavšalne ocene dohodka na panj) v dveh obrokih, in sicer plačilo:

1. prvega obroka v višini 70 % akontacije dohodnine (za preteklo davčno leto) do 30. 9. tekočega leta in
2. drugega obroka oz. poračuna med akontacijo dohodnine za odmerno leto ter prvim obrokom, do 31. 5. naslednjega leta.

S predlagano spremembo bi se obveznost davčnih zavezancev znižala iz treh plačil na dve plačili, kar pomeni tudi manjše stroške provizije, ki jo mora plačati zavezanec. Glede na povprečno nizke zneske akontacije dohodnine od pavšalne davčne osnove (povprečje za leto 2014 je 48,14 evra) sprememba za zavezance tudi ne bi pomenila bistveno spremenjene višine obveznosti za posamezni obrok. Predlagana sprememba torej ne bi bistveno vplivala na zmožnost plačila davčnih zavezancev, bi pa pomenila pomemben prispevek k ekonomičnosti odmerne postopka.

K 62. členu

Veljavni 323. člen ureja način in rok vložitve napovedi za odmero akontacije od drugega dohodka.

Sprememba roka iz sedmih na petnajst dni sledi predlogu ureditve rokov za dohodke iz delovnega razmerja, če dohodek ne izplača plačnik davka, za dohodke iz drugih pogodbenih razmerij in pokojnin (288. člen) in s tem enotnejši in bolj sistemski ureditvi rokov.

K 63. členu

S prvim odstavkom se spreminja rok za oddajo napovedi za odmero dohodnine od obresti, dividend in dohodka iz oddajanja premoženja v najem, in s tem posledično posredno rok za plačilo dohodnine od tovrstnih dohodkov v primeru, ko dohodnino izračuna davčni organ v odločbi, izdani na podlagi napovedi zavezanca. Po novem se morajo te napovedi na splošno vložiti pri davčnem organu do 28. februarja tekočega leta za preteklo leto – ne glede na to kdaj v letu je dohodek dosežen in ne glede na to, ali napoved vlaga rezident ali nerezident Slovenije (izjeme so določene v tretjem in četrtem odstavku tega člena). Napovedi se torej po novem na splošno oddajajo enkrat letno. Navedeno velja tudi v primeru napovedi za odmero dohodnine od dobička iz kapitala, z izjemama, določenima v tretjem in četrtem odstavku.

Skladno z drugim odstavkom napovedi za odmero dohodnine od obresti iz sedmega odstavka 325. člena tega zakona ni dolžan vložiti davčni zavezanec rezident, katerega skupni znesek obresti na denarne depozite pri bankah in hranilnicah, ustanovljenih v skladu s predpisi v Republiki Sloveniji, in pri bankah drugih držav članic EU, dosežen v davčnem letu, ne presega zneska, oproščenega dohodnine po 133. členu Zakona o dohodnini.

V tretjem odstavku in četrtem odstavku sta določeni izjemi glede roka za oddajo napovedi iz prvega odstavka tega člena. V tretjem odstavku je tako določeno, da mora davčni zavezanec napoved za odmero dohodnine od dobička iz kapitala iz odsvojitve nepremičnine vložiti pri davčnem organu v 15 dneh od dneva odsvojitve nepremičnine. V četrtem odstavku je določeno, da mora davčni zavezanec nerezident napoved za odmero dohodnine od dobička iz odsvojitve vrednostnih papirjev in drugih deležev ter investicijskih kuponov vložiti v 15 dneh od dneva odsvojitve tovrstnega kapitala. Ne glede na navedeno pa lahko nerezident vложи napoved do 28. februarja tekočega leta za preteklo leto, če napove vse odsvojitve vrednostnih papirjev in drugih deležev v preteklem letu.

Skladno s petim odstavkom lahko davčni zavezanec v napovedi za odmero dohodnine od dobička iz kapitala, ki jo vloži v roku iz prvega odstavka in iz zadnjega stavka četrtega odstavka, uveljavlja tudi zmanjšanje pozitivne davčne osnove od dobička iz kapitala iz odsvojitve vrednostnih papirjev in drugih deležev ter investicijskih kuponov ali iz odsvojitve nepremičnin, za izgubo, doseženo z odsvojitvijo vrednostnih papirjev in drugih deležev ter investicijskih kuponov ali doseženo z odsvojitvijo nepremičnine.

Po šestem odstavku davčnemu zavezancu rezidentu ni potrebno vložiti napovedi za odmero dohodnine od dobička iz unovčitve investicijskih kuponov podsklada krovnega sklada (pri katerem lahko zavezanec v skladu z zakonom, ki ureja dohodnino, v primeru prehajanja med podskladi uveljavlja odlog ugotavljanja davčne obveznosti od dobička iz kapitala), če so bile take unovčitve investicijskih kuponov namenjene izključno poravnavi stroškov, povezanih s prehajanjem zavezanca med podskladi krovnega sklada.

Po sedmem odstavku mora davčni zavezanec napoved za odmero dohodnine od dobička iz odsvojitve vrednostnih papirjev in drugih deležev ter investicijskih kuponov vložiti v elektronski obliki, če je v zvezi s tovrstnim kapitalom opravil več kot deset transakcij – pridobitev v preteklih letih in obdavčljivih odsvojitvev v preteklem letu. Če davčni zavezanec ne razpolaga z računalniško opremo oziroma nima dostopa do interneta, vloži napoved v elektronski obliki z uporabo računalniške opreme, ki jo zagotavlja Finančna uprava Republike Slovenije na finančnih uradih.

K 64. členu

Z dopolnitvijo drugega odstavka 327. člena se določa administrativna poenostavitev postopka uveljavljanja možnosti, ki jo ima davčni zavezanec po zakonu, ki ureja dohodnino, da se v davčno osnovo vštevajo obresti, obračunane za obdobje davčnega leta.

K 65. členu

Davčni zavezanci imajo v skladu z določbami mednarodnih pogodb o izogibanju dvojnega obdavčevanja, ki obvezujejo Slovenijo, pravico do odprave dvojne obdavčitve in sicer po metodi odbitka davka oziroma metodi oprostitve. Metoda odbitka davka je podrobneje razdelana v zakonu o dohodnini; metoda velja tudi v primeru, ko Slovenija z drugo državo nima sklenjene mednarodne pogodbe o izogibanju dvojnega obdavčevanja. Postopki in roki za uveljavljanje odbitka davka oziroma oprostitve po mednarodni pogodbi o izogibanju dvojnega obdavčevanja ter uveljavljanje odbitka davka po Zakonu o dohodnini v primeru, ko z drugo državo Slovenija nima sklenjene mednarodne pogodbe o izogibanju dvojnega obdavčevanja, so podrobneje urejeni v Zakonu o davčnem postopku.

Določba prvega odstavka 328. člena določa način uveljavljanja odbitka davka, plačanega v tujini, od dohodkov iz kapitala in dohodka iz oddajanja premoženja v najem, ki so obdavčeni v Sloveniji. Za te dohodke se lahko davek, plačan v tujini, uveljavlja v napovedih za odmero dohodnine.

Ne glede na določbo prvega odstavka 328. člena je treba upoštevati tudi določbe o odpravi dvojne obdavčitve, ki so vključene v posamezno mednarodno pogodbo o izogibanju dvojnega obdavčevanja. Po teh določbah imajo davčni zavezanci, za katere se uporablja mednarodna pogodba, pravico do odprave dvojne obdavčitve. Določbe o odpravi dvojne obdavčitve v mednarodni pogodbi določajo metodo odprave dvojne obdavčitve; ta metoda na splošno zavezuje Slovenijo kot državo rezidentstva. Posledično to pomeni, da lahko davčni zavezanec v skladu z določbami veljavne mednarodne pogodbe uveljavlja odbitek davka ne samo v napovedi za odmero dohodnine, temveč tudi

v drugih postopkih odmere dohodnine. Namreč, dohodnina se lahko odmeri z odločbo tudi na podlagi napovedi, ki jo je davčni zavezanec vložil po roku za vložitev napovedi, ki je določen v 326. členu ali z odločbo odmeri dohodnino po uradni dolžnosti (npr. na podlagi podatkov, ki jih je davčni organ prejel z mednarodno izmenjavo informacij).

Namen nove določbe šestega odstavka je pojasnjevalne narave. Ker imajo davčni zavezanci pravico do odprave dvojne obdavčitve po mednarodni pogodbi o izogibanju dvojnega obdavčevanja, in to pravico lahko uveljavljajo do poteka roka za zastaranje pravice do odmere davka, se predlaga, da se tuj davek lahko uveljavlja tudi v postopku pritožbe zoper odločbo o odmeri dohodnine, ki je izdana v postopkih odmere dohodnine (na podlagi napovedi za odmero dohodnine, po uradni dolžnosti,...).

Zgoraj navedeno tudi pomeni, da je treba v primerih, ko Slovenija z drugo državo nima sklenjene mednarodne pogodbe o izogibanju dvojnega obdavčevanja, v celoti upoštevati določbe zakona o dohodnini in določbo prvega odstavka 328. člena Zakona o davčnem postopku, na podlagi katere, se v tujini plačan davek na letni ravni uveljavlja samo v napovedi za odmero dohodnine.

K 66. členu

Davčni zavezanci imajo v skladu z določbami mednarodnih pogodb, ki jih je sklenila Slovenija, pravico uveljavljati oprostitev plačila davka od dohodka iz kapitala ali dohodka iz oddajanja premoženja v najem. Določba 329. člena določa način uveljavljanja te oprostitve in sicer v napovedi za odmero dohodnine.

Ne glede na določbo 329. člena je treba upoštevati tudi določbe posamezne mednarodne pogodbe. Po teh določbah imajo davčni zavezanci, za katere se uporablja mednarodna pogodba, pravico da se ti dohodki ne obdavčijo v Sloveniji. Posledično to pomeni, da lahko davčni zavezanec v skladu z določbami veljavne mednarodne pogodbe uveljavlja oprostitev ne samo v napovedi za odmero dohodnine, temveč tudi v drugih postopkih odmere dohodnine. Namreč, dohodnina se lahko odmeri z odločbo tudi na podlagi napovedi, ki jo je davčni zavezanec vložil po roku za vložitev napovedi ali z odločbo odmeri dohodnino po uradni dolžnosti (npr. na podlagi podatkov, ki jih je davčni organ prejel z mednarodno izmenjavo informacij).

Namen nove določbe tretjega odstavka je pojasnjevalne narave. Ker imajo davčni zavezanci pravico uveljavljati oprostitev po mednarodni pogodbi, in to pravico lahko uveljavljajo do poteka roka za zastaranje pravice do odmere davka, se predlaga, da se oprostitev lahko uveljavlja tudi v postopku pritožbe zoper odločbo o odmeri dohodnine, ki je izdana v postopkih odmere dohodnine (na podlagi napovedi za odmero dohodnine, po uradni dolžnosti,...).

K 67. členu

Z novim prvim odstavkom 330. člena je določeno, da davčni organ v 30 dneh od dneva vložitve napovedi iz tretjega odstavka in prvega stavka četrtega odstavka novega 326. člena Zakona o davčnem postopku, izda odločbo o višini dohodnine od dobička z kapitala. Z novim drugim odstavkom je določeno, da davčni organ na podlagi napovedi iz prvega odstavka in drugega stavka četrtega odstavka novega 326. člena Zakona o davčnem postopku izda odločbo o višini dohodnine od obrsti, dividend, dobička iz kapitala ali dohodka iz oddajanja premoženja v najem do 30. aprila tekočega leta za preteklo leto.

K 68. členu S predlagano dopolnitevijo drugega odstavka 337. člena se določa obveznost dostavljanja podatkov tudi za nerezidente, ki imajo v skladu z zakonodajo, ki ureja ustanovitev in poslovanje v Republiki Sloveniji, podružnico v Republiki Sloveniji in za fizično osebo v zvezi z dohodki iz zaposlitve, ki jih izplača kot delodajalec po zakonu, ki

ureja delovna razmerja, če je v skladu z zakonom o obdavčenju rezident Republike Slovenije. Dopolnitev je potrebna zaradi predlagane dopolnitve 58. člena.

Skladno s prvim odstavkom novega 326. člena Zakona o davčnem postopku mora davčni zavezanec napoved za odmero dohodnine od obresti iz osmega odstavka 325. člena in dohodka iz devetega odstavka 325. člena Zakona o davčnem postopku vložiti do 28. februarja tekočega leta za preteklo leto. S črtanjem sedmega odstavka 337. člena Zakona o davčnem postopku se tako določa, da morajo osebe, ki so zavezane za dajanje podatkov, davčnemu zavezancu dostaviti podatke kot je določeno v četrtem odstavku 337. člena Zakona o davčnem postopku (tj. do 31. januarja tekočega davčnega leta za preteklo davčno leto).

K 69. členu

Po novem prvem odstavku 339. člena morajo podatke, ki se nanašajo na pridobitve, odsvojitve, vključno z unovčitvami vrednostnih papirjev in deležev v gospodarskih družbah, zadrugah in drugih oblikah organiziranja ter investicijskih kuponov, davčnemu organu dostaviti:

- pravne osebe, ki so v skladu z zakonom o obdavčenju rezidenti Republike Slovenije ali nerezidenti Republike Slovenije s podružnico v Republiki Sloveniji, ki so opravljale prenose imetništva vrednostnih papirjev in investicijskih kuponov (kot so npr. družbe za upravljanje oziroma upravljalci investicijskih skladov, borznoposredniške družbe, investicijska podjetja, banke);
- notarji, kadar je za odsvojitve deleža potrebna pogodba, ki je izdelana v obliki notarskega zapisa (kot npr. po drugem odstavku 481. člena ZGD-1);
- gospodarske družbe, zadruge in druge oblike organiziranja, katerih vrednostni papirji oziroma deleži so se prenašali, kadar se prenosi imetništva niso opravljali prek oseb iz prve alineje zgoraj in če za odsvojitve deleža ni potrebna pogodba, ki je izdelana v obliki notarskega zapisa.

Sedanji drugi odstavek 339. člena ZDavP-2 določa, da se podatkov v zvezi s pridobitvijo in odsvojitvijo vrednostnih papirjev, drugih deležev in investicijskih kuponov davčnemu organu ne daje v primerih odsvojitve, pri katerih je pravni temelj sklep o dedovanju, drugi pravni posel v zvezi s smrtjo, sodna odločba (sklep o sodni izvršbi) ali upravna izvršba (sklep o prisilni izterjavi).

Glede na trenutne gospodarske razmere se ugotavlja, da v vse večji meri prihaja do izvršb na vrednostnih papirjih, ki pa se po Zakonu o dohodnini ne šteje kot neobdavčljiva odsvojitve kapitala. Davčni organ tako ne dobi celovitih podatkov o vseh odsvojitvah kapitala. Zakon o dohodnini sicer v 11. točki 95. člena določa, da se za neobdavčljivo odsvojitve kapitala šteje prenos kapitala v postopkih prisilne izterjave obveznih dajatev v skladu z zakoni, kar pa ne zajema vseh ostalih izvršb, do katerih lahko pride v praksi in ko pravzaprav gre za odsvojitve kapitala (izplačilo), ki pa je predmet obdavčitve, čeprav prejeti denar ni izplačan imetniku kapitala. V skladu s 163.c členom Zakona o izvršbi in zavarovanju (ZIZ) sodišče na podlagi pravnomočnega sklepa o izvršbi pooblasti pooblaščenega udeleženca trga vrednostnih papirjev (borznoposredniško družbo, banko), da opravi prodajo vrednostnih papirjev, ki so predmet izvršbe. Borznoposredniška družba ali banka opravi prodajo teh vrednostnih papirjev, ki se za njihovega imetnika po ZDoh-2 šteje kot obdavčljiva odsvojitve kapitala, obenem pa tudi razpolaga z vsemi podatki, ki so predmet poročanja po 339. členu ZDavP-2.

K 70. členu

S predlagano spremembo se ureja pravna podlaga za pridobivanje EMŠO v okviru avtomatičnega dajanja podatkov s strani GURS. V 119. členu Zakona o evidentiranju nepremičnin – ZEN (Uradni list RS št. 47/06, 65/07- Odl. US, 106/10 ZDoh-2H) je namreč

določeno, da lahko med drugimi tudi državni organi pridobijo podatek o EMŠO le, če tako določa zakon. S strani GURS smo bili opozorjeni, da nimamo podlage za pridobivanje podatkov o EMŠO. Če GURS v postopku pridobivanja podatkov ne bo dobil podatka o EMŠO (kot enoličnega povezovalnega znaka), ne bo mogel nedvoumno identificirati davčnih zavezancev in posledično pravilno izvesti postopka odmere davka.

V tem odstavku je treba spremeniti tudi besedno zvezo: »podatke o vrsti rabe in kvaliteti teh zemljišč«, ker se po spremembi zakona, ki ureja ugotavljanje katastrskega dohodka v GURS evidencah ti podatki ne vodijo, temveč se vodi podatek o dejanski rabi in katastrskem dohodku.

K 71. členu

K 351.a členu

V peti del Zakona o davčnem postopku se dodaja novo 11. podpoglavje, ki ureja izvajanje pravil o poročanju in dolžni skrbnosti za podatke o finančnih računih iz priloge I in II Direktive Sveta 2014/107/EU o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja. Direktiva je začela veljati 6.1.2015 in je bila objavljena v Uradnem listu Evropske unije L 359/1 dne 16. 12.2014.

V prilogi I Direktive Sveta 2014/107/EU o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja so določena pravila o poročanju in dolžni skrbnosti za podatke o finančnih računih, ki jih morajo uporabljati poročevalske finančne institucije Slovenije, da bi pristojnemu organu omogočile sporočanje podatkov iz tretjega odstavka 248. člena v okviru avtomatične izmenjave podatkov. V tej prilogi so prav tako opisana pravila in upravni postopki, ki jih uvedejo države članice, da bi zagotovile učinkovito izvajanje in spoštovanje postopkov poročanja in dolžne skrbnosti.

V prilogi II Direktive Sveta 2014/107/EU o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja so določena dopolnilna pravila o poročanju in dolžni skrbnosti za podatke o finančnih računih glede: spremembe okoliščin, samopotrdila za nove račune subjekta, rezidentstva finančne institucije, vodenja računa, skrbniških skladov, ki so pasivni neporočevalski finančni subjekt in naslova sedeža subjekta.

Informacije se bodo med Slovenijo in državami članicami izmenjevale avtomatično, v skladu z določbami 248. člena tega zakona.

Prav tako je s tem podpoglavjem urejeno izvajanje enotnega standarda poročanja in dolžne skrbnosti o finančnih računih (v nadaljnjem besedilu: CRS) ter Večstranskega sporazuma med pristojnimi organi o avtomatični izmenjavi informacij o finančnih računih.

Z določbo prvega odstavka 2. člena Večstranskega sporazuma med pristojnimi organi o avtomatični izmenjavi informacij o finančnih računih je namreč določeno, da bo v skladu s 6. in 22. členom konvencije in veljavnimi pravili poročanja in dolžne skrbnosti na podlagi enotnega standarda poročanja vsak od pristojnih organov enkrat na leto samodejno izmenjal informacije z drugimi pristojnimi organi.

Ob podpisu izjave k Sporazumu med pristojnimi organi o avtomatični izmenjavi informacij o finančnih računih je Slovenija deponirala prilogo F, iz katere je razvidno, da se je Slovenija zavezala, da bo prve informacije o novih računih, to je finančnih računih, ki jih vodi poročevalska finančna institucija Slovenije in so odprti na dan 1. januarja 2016 ali po tem datumu, izmenjala septembra 2017. Prve informacije o že obstoječih računih, to je finančnih

računih, ki jih vodi poročevalska finančna institucija Slovenije na dan 31. 12. 2015, bo za račune visoke vrednosti posameznikov izmenjala septembra 2017. Za račune nižje vrednosti posameznikov bo informacije izmenjala septembra 2017 ali septembra 2018, odvisno od tega, kdaj bodo računi identificirani kot računi, o katerih se poroča. Za račune subjektov pa bo informacije izmenjala septembra 2017 ali septembra 2018, odvisno od tega, kdaj bodo računi identificirani kot računi, o katerih se poroča.

K 351.b členu:

Prvi odstavek:

V tem odstavku je določeno, da imajo pojmi, uporabljeni v tem podpoglavju zakona, enak pomen kot ga določa oddelek VIII priloge I Direktive Sveta 2014/107/EU o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja, oddelek VIII CRS in 1. člen Večstranskega sporazuma med pristojnimi organi o avtomatični izmenjavi informacij o finančnih računih.

Drugi odstavek:

V prilogi I Direktive Sveta 2014/107/EU o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja in CRS je opredeljen izraz 'finančna institucija'. Ta izraz med drugim pomeni katero koli finančno institucijo rezidentko države članice ali jurisdikcije, ne pa njene podružnice, ki je zunaj Slovenije. Pravila za določanje rezidentstva finančnih institucij Slovenije, ki so pravne osebe, so določena v Zakonu o davku od dohodkov pravnih oseb (ZDDPO-2). Pravil za določanje rezidentstva finančnih institucij, na katere se priloga I direktive in CRS nanaša, tj. opredelitev finančnih institucij kot subjektov, subjektov pa kot pravnih oseb ali pravnih dogovorov in tudi tistih, ki niso pravne osebe (na primer investicijski skladi po veljavnih predpisih), v slovenskih davčnih predpisih ni, ker niso samostojni zavezanci za davek od dohodka. Zato se za namene izvajanja priloge I Direktive Sveta 2014/107/EU o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja in CRS, v tem podpoglavju zakona določa rezidentstvo finančnih institucij, ki niso pravne osebe, in sicer se za rezidenta šteje investicijski oziroma pokojninski sklad brez pravne osebnosti, ki je oblikovan v Sloveniji.

K 351.c členu:

Prvi odstavek:

Z navedenim odstavkom se predpisuje obveznost finančnih institucij Slovenije, da izpolnjujejo svoje obveznosti. V skladu z odstavki C do E priloge I Direktive Sveta 2014/107/EU o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja in odstavki C do F CRS ter smiselno glede na namen in vsebino direktive, CRS in sporazuma, je treba predpisati obveznost poročevalskih finančnih institucij Slovenije, da uporabljajo postopke dolžne skrbnosti iz priloge I in II Direktive Sveta 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčenja (UL L št. 359, str. 1) za identificiranje računov, o katerih se poroča, ter da zbirajo informacije in jih letno sporočajo pristojnemu davčnemu organu. Del omenjenega je tudi pravočasno dokončanje pregleda že obstoječih računov posameznikov in subjektov, kot je določeno v prilogi I CRS (npr. odstavek C (6) oddelka III in odstavek E oddelka VI priloge I in CRS).

Drugi odstavek:

Določene finančne institucije se po oddelku VIII B(1) priloge I Direktive Sveta 2014/107/EU o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja in oddelku VIII B(1) CRS štejejo za neporočevalske finančne institucije Slovenije, vendar pa status finančne institucije kot neporočevalske finančne institucije ne sme biti v nasprotju z nameni te direktive in CRS. V ta namen se določi, da obveznost iz prvega odstavka velja tudi za neporočevalsko finančno institucijo

Slovenije, če njena obveznost poročanja v zvezi z računi, ki jih vodi, izhaja iz določb iz priloge I in priloge II direktive in CRS.

Tretji odstavek:

. Določi se, da ne glede na prvi odstavek za investicijske sklade brez pravne osebnosti, obveznosti po tem zakonu izpolnjuje in zanje odgovarja družba za upravljanje, ki upravlja investicijski sklad, oziroma upravljalec pokojninskega sklada.

Četrty odstavek:

Z navedeno določbo se zagotavlja, da lahko poročevalska finančna institucija postopke dolžne skrbnosti za nove račune uporabi za že obstoječe račune, postopke dolžne skrbnosti za račune visoke vrednosti pa za račune nižje vrednosti. Če poročevalska finančna institucija Slovenije postopke dolžne skrbnosti za nove račune uporabi za že obstoječe račune, še naprej veljajo pravila, ki se sicer uporabljajo za že obstoječe račune.

Peti odstavek:

Izraz ‚račun, o katerem se poroča‘, pomeni finančni račun, ki ga vodi poročevalska finančna institucija in ga ima ena ali več oseb, o katerih se poroča, ali pasivni NFS z eno ali več obvladujočimi osebami, ki so osebe, o katerih se poroča, če je bil kot tak opredeljen v skladu s postopki dolžne skrbnosti iz oddelkov II do VII priloge I Direktive Sveta 2014/107/EU o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja in oddelkov II do VII CRS.

Račun se obravnava kot račun, o katerem se poroča, od datuma, ko je identificiran kot tak v skladu s postopki dolžne skrbnosti iz oddelkov II do VII Direktive Sveta 2014/107/EU o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja in oddelkov II do VII CRS, podatke v zvezi z računom, o katerem se poroča, pa je treba, razen če ni določeno drugače, sporočiti vsako leto v koledarskem letu po letu, na katerega se podatki nanašajo. Prvo poročanje je tako predvideno v letu 2017 za koledarsko leto 2016.

Šesti odstavek:

Določi se, da se ne glede na prejšnji odstavek, razen če se poročevalska finančna institucija odloči drugače glede vseh že obstoječih računov subjekta ali posebej glede katere koli jasno identificirane skupine takšnih računov, za že obstoječi račun subjekta s skupnim stanjem ali vrednostjo, ki na dan 31. decembra 2015 ne presega 250 000 USD, ne zahteva pregled, identificiranje ali poročanje kot za račun, o katerem se poroča, dokler skupno stanje na računu ali vrednost ne preseže tega zneska na zadnji dan naslednjega koledarskega leta. Navedena določba izhaja iz odstavka A oddelka V priloge I Direktive Sveta 2014/107/EU o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja in odstavka A oddelka V CRS. V nadaljevanju so v odstavku B opredeljeni računi subjektov, ki se pregledujejo, to so že obstoječi račun subjekta s skupnim stanjem ali vrednostjo, ki na dan 31. decembra 2015 presega 250.000 USD, in že obstoječi račun subjekta, ki na dan 31. decembra 2015 ne presega tega zneska, vendar njegovo skupno stanje ali vrednost preseže 250.000 USD na zadnji dan katerega koli naslednjega koledarskega leta, morata biti pregledana v skladu s postopki iz odstavka D oddelka V.

Sedmi odstavek

Določa se, da mora biti iz dokumentacije poročevalske finančne institucije oziroma tretje osebe iz 351.e člena tega zakona (če bi uporabo storitev tretjih oseb dovolil minister, pristojen za finance) pri izvajanju postopkov dolžne skrbnosti in zbiranju informacij razvidno, kako je zbirala informacije. Del dokumentacije so npr. samopotrdila in dokazne listine. Dokazne listine so opredeljene v odstavku E oddelka VII priloge Direktive Sveta

2014/107/EU o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja in v odstavku E oddelka VII CRS. Evidenca se hrani 10 let od poteka leta, na katero se nanaša, na način iz 32. člena zakona.

Osmi odstavek:

Z navedeno določbo se zagotavlja, da za navajanje neresničnih, nepravilnih in nepopolnih podatkov v samopotrdilih, predloženih poročevalskim finančnim institucijam, odgovarjajo osebe, ki jih predlagajo (torej posamezniki ali subjekti). V tej določbi je tako določena obveznost osebe, ki mora v odnosu do finančne institucije navajati resnične, pravilne in popolne podatke. Ugotovljene nepravilnosti lahko pristojni organ sankcionira, ne glede na to, ali finančna institucija le-te tudi sama zazna. Po prilogi I Direktive Sveta 2014/107/EU o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja in CRS se poročevalske finančne institucije namreč ne morejo zanašati na samopotrdilo ali dokazne listine, če spoznajo ali utemeljeno domnevajo, da so samopotrdilo ali dokazne listine nepravilni ali nezanesljivi (odstavek A oddelka VII priloge I Direktive Sveta 2014/107/EU o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja in odstavek A oddelka VII CRS).

K 351.č členu

Prvi odstavek:

Določba prvega odstavka se glede nabora informacij, ki jih je treba sporočiti, navezuje na prilogo I Direktive Sveta 2014/107/EU o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja in CRS. Poročevalska finančna institucija mora pristojnemu organu v Sloveniji sporočiti informacije, ki jih mora ta skladno s tretjim odstavkom 248. člena tega zakona in prvim odstavkom 2. člena Večstranskega sporazuma med pristojnimi organi o avtomatični izmenjavi informacij o finančnih računih, sporočiti pristojnim organom držav članic EU ali pristojnemu organu jurisdikcije, kjer je Večstranski sporazum med pristojnimi organi o avtomatični izmenjavi informacij o finančnih računih v veljavi.

Drugi odstavek:

V drugem odstavku 3. člena Večstranskega sporazuma med pristojnimi organi o avtomatični izmenjavi informacij o finančnih računih je določeno, da se v izmenjanih informacijah določi valuta, v kateri je izražen vsak ustrezen znesek. Skladno z navedenim se določi obveznost poročevalske finančne institucije Slovenije, da v sporočenih informacijah navede valuto, v kateri je izražen vsak ustrezeni znesek. S CRS je tudi določeno, da se vse dolarske zneske razume, da so ameriški dolarji in da vključujejo enakovredne zneske v drugih valutah v skladu z nacionalnim pravom. V C(3) oddelka VII priloge I Direktive Sveta 2014/107/EU o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja je prav tako določeno, da se za vse v domači valuti posamezne države članice izražene zneske razume, da vključujejo enakovredne zneske v drugih valutah v skladu z notranjim pravom.

Tretji odstavek:

Podatek o tem, da poročevalska finančna institucija v koledarskem letu, za katero se poroča, ni vodila računov, o katerih se poroča, se sporoči v splošnem roku za poročanje iz 351.f člena tega zakona.

K 351.d členu

Po navedeni določbi mora poročevalska finančna institucija uveljaviti postopke, ki ji omogočajo ugotavljanje okoliščin v zvezi z računi in spremembe teh okoliščin.

Navedena določba sledi oddelku III priloge I Direktive Sveta 2014/107/EU o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja in oddelku III CRS, kjer je določeno, da mora poročevalska finančna institucija uveljaviti postopke, ki omogočajo, da uslužbenec za poslovanje s strankami ugotovi katero koli spremembo okoliščin v zvezi z računom. Če je na primer uslužbenec za poslovanje s strankami obveščen o novem poštnem naslovu imetnika računa v drugi državi članici ali jurisdikciji, mora poročevalska finančna institucija Slovenije novi naslov obravnavati kot spremembo okoliščin in mora od imetnika računa pridobiti ustrezno dokumentacijo.

Z določbo se tako na splošno določa, da mora finančna institucija vzpostaviti postopke, ki ji omogočajo izvajati obveznosti dolžne skrbnosti in poročanja, določenih v oddelkih III, IV, V in VI priloge I Direktive Sveta 2014/107/EU o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja in oddelkih III, IV, V in VI CRS.

K 351.e členu

Navedena določba izhaja iz odstavka D oddelka II priloge Direktive Sveta 2014/107/EU o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja in odstavka D oddelka CRS, v katerem je določeno, da lahko vsaka država članica ali jurisdikcija poročevalskim finančnim institucijam dovoli uporabo storitev tretjih oseb pri izpolnjevanju obveznosti, ki jih takim poročevalskim finančnim institucijam nalaga država članica ali jurisdikcija, kot je predvideno z Direktivo Sveta 2014/107/EU o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja in CRS vendar za izpolnjevanje teh obveznosti ostanejo odgovorne poročevalske finančne institucije.

Če bi se v praksi izkazalo, da bi bilo primerno dovoliti uporabo storitev tretjih oseb v zvezi izpolnjevanjem obveznosti iz priloge I Direktive Sveta 2014/107/EU o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja in CRS, to lahko predpiše minister s podzakonskim aktom, ki lahko med drugim določi podrobnejše pogoje za izvajanje takih storitev.

K 351.f členu

Minister, pristojen za finance, bo predpisal obliko in način sporočanja informacij davčnemu organu. Poročevalska finančna institucija Slovenije mora informacije sporočiti pristojnemu davčnemu organu najpozneje do 31. maja leta, ki sledi koledarskemu letu, na katerega se informacije nanašajo. Poročevalske finančne institucije Slovenije bodo na podlagi te določbe prvič poročale informacije za koledarsko leto 2016, in sicer do 31. maja 2017. Pristojni organ za izmenjavo informacij po Direktivi Sveta 2014/107/EU o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja pa je že določen v 245. členu tega zakona.

K 351.g členu

Določa se pristojni organ za izvajanje nalog izmenjave informacij po Večstranskem sporazumu med pristojnimi organi o avtomatični izmenjavi informacij o finančnih računih, to je Finančna uprava Republike Slovenije.

K 351.h členu

Navedena določba izhaja iz oddelka IX priloge I Direktive Sveta 2014/107/EU o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja in CRS, v katerem je določeno, da države članice ali jurisdikcije po potrebi sprejmejo ukrepe, da bi finančnim institucijam preprečevali ravnanje, s katerim bi se izogibale poročanju.

K 351.i členu

V tem členu je določeno, da lahko minister, pristojen za finance, podrobneje določi način izvajanja tega podpoglavja zakona, če bi se v praksi to izkazalo za potrebno zaradi zagotovitve enotnega izvajanja priloge I in II Direktive Sveta 2014/107/EU o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja, CRS, Večstranskega sporazuma med pristojnimi organi o avtomatični izmenjavi informacij o finančnih računih in tega zakona.

K 72. členu

Prekršek v ZDavP-2, določen v 3.b točki tega člena se črta. Po veljavni ureditvi se z globo kaznuje za prekršek posameznik, če davčnemu organu ne predloži dokumentacije ali ne da pojasnil v zvezi s predmetom davčnega nadzora ali pa ovira davčni nadzor. Zakon o finančni upravi v 17. členu določa, da se za prekršek kaznuje posameznik, če uradni osebi ne sporoči podatkov oziroma predloži zahtevanih listin in dokumentov, ne omogoči zasega listin, dokumentov, nosilcev zbirk podatkov in stvari, itd. Prav tako že 3. točka 395. člena opredeljuje kot posebno hud davčni prekršek posameznikov, če posameznik na zahtevo davčnega organa ne da podatkov ali dokumentacije, s katero razpolaga, oziroma je ne hrani v skladu s tem zakonom. Tako je dejanje, ki je določeno v 3. b točki tega člena, že opredeljeno kot prekršek. Fizične osebe morajo na zahtevo davčnega organa dati podatke in dokumentacijo, s katerimi razpolagajo, če imajo ti podatki ali dokumentacija vpliv na njihovo davčno obveznost ali davčno izvršbo oziroma davčno obveznost drugih zavezancev za davek ali na davčno izvršbo pri teh zavezancih za davek. Fizične osebe morajo dokumentacijo, ki ima vpliv na njihovo davčno obveznost, hraniti najmanj pet let po poteku leta, na katerega se davčna obveznost nanaša (41. člen ZDavP-2). Obveznost dajanja podatkov ni potrebna še posebej za primere davčnega inšpekcijskega nadzora, saj je ta že določena v navedenih členih, za kršitev pa tudi predpisana sankcija.

K 73. členu

Prekršek v ZDavP-2, določen v 19. točki tega člena se zaradi sprememb 129. in 138. člena črta. Po veljavni ureditvi se z globo kaznuje za prekršek posameznik, če davčnemu organu ne predloži dokumentacije ali ne da pojasnil v zvezi s predmetom davčnega nadzora ali ovira davčni nadzor (četrti odstavek 129. člena in prvi odstavek 138. člena). Zakon o finančni upravi v 17. členu določa, da se za prekršek kaznuje samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost ali pravna oseba, če uradni osebi ne sporoči podatkov oziroma predloži zahtevanih listin in dokumentov, ne omogoči zasega listin, dokumentov, nosilcev zbirk podatkov in stvari, itd. Prav tako tudi veljavni ZDavP-2 v 17. točki 395. člena določa davčni prekršek v zvezi z opravljanjem dejavnosti, ki ga stori samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če davčnemu organu v nasprotju z zakonom ne da na razpolago podatkov iz evidenc, zbirk podatkov, registrov ali drugih evidenc, ki jih vodi, ali ne omogoči davčnemu organu vpogleda v svojo evidenco ali dokumentacijo, s katero razpolaga povezana oseba (prvi in drugi odstavek 39. člena in 40. člen). Obveznost dajanja podatkov ni potrebna še posebej za primere davčnega inšpekcijskega nadzora, saj je ta že določena v navedenih členih, za kršitev pa tudi predpisana sankcija.

Z dopolnitvijo 25. točke se kazenska določba uredi tudi za primere, ko se ne priglasijo nosilca osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti za katero se davčna osnova ugotavlja na podlagi dejanskih prihodkov in dejanskih odhodkov ali dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov ali se ga ne priglasijo v roku.

27. točka se črta, saj ni več potrebna glede na predlagano črtanje 312. člena.

K 74. členu

Veljavni člen ureja posebno hude davčne prekrške pri elektronski obdelavi podatkov. Predlagatelj meni, da je predpisana globa previsoka in ni v sorazmerju s težo storjenih prekrškov, zato se predlaga znižanje glob.

Po predlagani spremembi 402. a člena, ki ddaje pooblastilo za izrek globe v razponu bo davčni organ imel pooblastilo, da izreče globo v katerikoli višini znotraj predpisanega razpona. S tem se davčnemu organu kot prekrškovnemu organu omogoči učinkovito obravnavo davčnih prekrškov.

Davčni organ, ki je pristojen za sankcioniranje prekrškov, sme odmeriti globo v okviru predpisanega razpona, pri čemer pa mora upoštevati težo kršitve, ravnanje kršitelja (odprava oziroma ublažitev posledic, obžalovanje itd.), osebnost kršitelja in njegovo premoženjsko stanje.

Predlagano znižanje spodnje in zgornje meje globe za posamezne kategorije storilcev še vedno zasleduje smisel sankcioniranja prekrškov, da posameznik v prihodnje stori zapovedano dejanje oziroma ravnanje, ki bi ga moral opraviti oziroma, da se vzdrži dejanja, ki predstavlja prekršek, če bi ga opravil (specialna prevencija) ter v vplivu na druge ljudi, da ravnajo po predpisih in ne storijo prekrškov (generalna prevencija).

K 75. členu

Določijo se davčni prekrški, ki jih storijo finančne institucije ali drugi subjekti oziroma osebe v zvezi z izvajanjem priloge I in II Direktive Sveta 2014/107/EU o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčevanja in CRS iz 11. podpoglavja 1. poglavja petega dela tega zakona.

K 76. členu

Predlagana sprememba na splošno določi pooblastilo za izrek globe v razponu za vse prekrške določene v zakonu. S tem se razširja pooblastilo tudi za 398.b člen, ki določa posebno hude davčne prekrške pri izdaji računov brez uporabe računalniškega programa oziroma elektronske naprave.

K 77. členu

Zakon o prekrških (ZP-1) kot generalni zakon ki ureja prekrške, za zastaranje prekrškov določa dvoletni rok in omogoča drugačno ureditev v specialnem zakonu. S predlagano spremembo se tako podaljšuje rok zastaranja postopka, in sicer iz dveh let na tri leta.

Pri davčnem inšpekcijskem nadzoru, ki obsega nadzor več poslovnih let davčnega zavezanca oziroma na področju enega ali več davkov za eno ali več obdobj in se ugotovijo nepravilnosti tudi za obdobja, ko je po ZP-1 postopek o prekršku že zastaral, vodenje postopka o prekršku več ni mogoče. Skladno s 43. členom ZP-1 se za posebno hude davčne prekrške iz 395., 398.a člena zakona in za prekrške iz 397. člena, če je znesek premalo plačanega davka višji od 5.000 evrov (oziroma so izpolnjeni pogoji iz 398. člena zakona), predpiše daljši rok za zastaranje.

K 78. členu

Določi se prehodno obdobje za ureditev novega instituta vnaprejšnjega cenovnega sporazuma, ki se začne uporabljati 1. januarja 2017.

K 79. členu

S prehodno določbo se uredi prenehanje veljavnosti Pravilnika o obrazcu zahtevka za zmanjšanje davčne osnove od dohodka iz zaposlitve (iz drugega pogodbenega razmerja) zaradi uveljavljanja dejanskih stroškov (Uradni list RS, št. 168/06). Veljavni pravilnik se še uporablja do

izdaje novega pravilnika. Minister, pristojen za finance, mora izdati pravilnik najkasneje do 31. 12. 2016.

K 80. členu

Po določbi 304. člena ZDavP-2 morajo kmečka gospodinjstva priglasiti ugotavljanje davčne osnove od dohodka iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti na podlagi dejanskih prihodkov in dejanskih oziroma normiranih odhodkov in določiti nosilca dejavnosti do 31. oktobra po letu v katerem so presegli prag 7.500 evrov povprečnega skupnega dohodka dveh predhodnih let. ZDoh-2 v 47. členu določa, da morajo člani kmečkega gospodinjstva sami določiti nosilca kmečkega gospodinjstva za celotno kmetijsko in gozdarsko dejavnost v okviru enega kmečkega gospodinjstva. V primeru, da obvezne priglasitve ne opravijo kot tudi, če ne določijo nosilca dejavnosti, ni bilo do ureditve novega 304.a člena, ki se predlaga s tem zakonom, ustrezno urejene pravne podlage, na podlagi katere bi bilo mogoče obveznost kmečkemu gospodinjstvu določiti po uradni dolžnosti. Zato so v konkretnih primerih, ko člani kmečkega gospodinjstva kljub zakonski obveznosti niso prijavili prehoda na sistem ugotavljanja dohodka na podlagi knjigovodstva, ali pa, ko se člani niso uspeli uskladiti glede nosilca in tega niso določili, postopki ostali odprti oziroma nedokončani. S prehodno določbo se ureja, da se za take primere za dokončanje postopkov upoštevajo določbe tega zakona, torej določbe novega 304.a člena

K 81. členu

Določi se prehodno obdobje za:

- spremenjeni 58. člen, ki se začne uporabljati 1. januarja 2016,
- spremenjeni 288., 316., 326., 330., 337. in 339. člen zakona, ki se začnejo uporabljati za odmero dohodnine za leto 2016.

Določi se, da se do začetka uporabe določb spremenjenega 58., 288., 316., 326., 330., 337. in 339. člena tega zakona uporabljajo določbe 288., 326., 330., 337. in 339. člena ZDavP-2.

K 82. členu

Določi se začetek veljavnosti predpisa, ki začne veljati petnajsti dan od objave v Uradnem listu RS, razen spremenjene šeste točke 243.a člena, spremenjenega 248.člena, novega 351.a, 351.b, 351.c, 351.č, 351.d, 351.e, 351.f, 351.g, 351.h. 351.i člena, 400.b člena zakona, ki začnejo veljati 1. januarja 2016.

(2) BESEDILO ČLENOV, KI SE SPREMINJAJO

1. člen (vsebina zakona)

(1) Ta zakon ureja:

- obračunavanje, odmero, plačevanje, vračilo, nadzor in izvršbo davkov (v nadaljnjem besedilu: pobiranje davkov),
- pravice in obveznosti zavezancev ali zavezank za davek (v nadaljnjem besedilu: zavezanci za davek), državnih in drugih organov, ki so v skladu z zakonom pristojni za pobiranje davkov, ter drugih oseb v postopku pobiranja davkov,
- varovanje podatkov, pridobljenih v postopku pobiranja davkov, ter
- medsebojno pomoč pri pobiranju davkov in izmenjavi podatkov z drugimi državami članicami Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: države članice EU), s tretjimi državami in ozemlji.

(2) S tem zakonom se v slovenski pravni red prevzema vsebina naslednjih predpisov Evropske unije:

- Direktiva Sveta 2010/24/EU z dne 16. marca 2010 o vzajemni pomoči pri izterjavi terjatev v zvezi z davki, carinami in drugimi ukrepi, UL L 84, 31. 3. 2010 – s I. poglavjem četrtega dela tega zakona;
- Direktiva Sveta 2011/16/EU z dne 15. februarja 2011 o upravnem sodelovanju na področju obdavčevanja in razveljavitvi Direktive 77/799/EGS, (UL L št. 64 z dne 11. 3. 2011, str. 1) – z II. poglavjem četrtega dela tega zakona;
- Direktiva Sveta 2003/48/ES z dne 3. junija 2003 o obdavčitvi dohodka od prihrankov v obliki plačil obresti, UL L 157 z dne 26. junija 2003, zadnjič spremenjena s Sklepom Sveta 2004/587/ES z dne 19. julija 2004 o datumu začetka uporabe Direktive 2004/48/ES o obdavčevanju dohodka od prihrankov v obliki plačil obresti, UL L 257, 4. 8. 2004 – z 10. podpoglavjem I. poglavja petega dela tega zakona;
- Direktiva Sveta 2003/49 z dne 3. junija 2003 o skupnem sistemu obdavčevanja plačil obresti ter licenčnin med povezanimi družbami iz različnih držav članic, UL L 157 z dne 26. junija 2003, zadnjič spremenjena z Direktivo Sveta 2004/76/ES z dne 29. aprila 2004 o spremembi Direktive 2003/49/ES glede možnosti določenih držav članic, da uporabijo prehodna obdobja za uvedbo skupnega sistema obdavčevanja plačil obresti ter licenčnin med povezanimi družbami iz različnih držav članic, UL L 157, 30. 4. 2004 – s členi 379, 380 in 381 tega zakona.

3. člen (pobiranje davka)

(1) Pobiranje davka vključuje vse naloge državnih in drugih organov, pristojnih za pobiranje davkov, pravice in obveznosti zavezancev za davek in drugih oseb, določenih z zakonom o obdavčenju, zakonom, ki ureja finančno upravo, in tem zakonom, v zvezi z ugotavljanjem in izpolnitvijo davčne obveznosti zavezanca za davek, ki je določena s tem zakonom ali zakonom o obdavčenju, vključno v zvezi z ugotavljanjem kršitev zakona o obdavčenju.

(2) Davek po tem zakonu je vsak denarni prihodek državnega proračuna, proračuna Evropske unije ali proračuna samoupravne lokalne skupnosti, ki ne predstavlja plačila za opravljeno storitev ali dobavljeno blago in se plača izključno na podlagi zakonov o obdavčenju oziroma predpisov samoupravnih lokalnih skupnosti, izdanih na podlagi zakonov o obdavčenju.

(3) Če ni s tem zakonom drugače določeno, določbe tega zakona, ki se nanašajo na davek, veljajo tudi za:

- uvozne in izvozne dajatve, predpisane s predpisi Evropske unije,
- prispevke za obvezno pokojninsko in invalidsko zavarovanje, prispevke za obvezno zdravstveno zavarovanje, prispevke za zaposlovanje in prispevke za starševsko varstvo, uvedene v skladu z zakonom (v nadaljnjem besedilu: prispevek);
- nadomestila, intervencijske in druge ukrepe, ki so v celoti ali delno sistem financiranja kmetijskega usmerjevalnega in jamstvenega sklada, vključno z zneski, pobranimi v zvezi s temi ukrepi.

(4) Obresti, stroški postopka pobiranja davkov, denarne kazni in globe ter stroški postopka o prekršku, ki jih odmeri oziroma izreka davčni organ, so pripadajoče dajatve, ki se štejejo za davek iz drugega odstavka tega člena, če ni s tem zakonom drugače določeno.

(5) Za zakone o obdavčenju se štejejo zakoni, ki uvajajo in urejajo davčno obveznost, vključno s predpisi Evropske unije, ki se štejejo za del pravnega reda Slovenije.

13. člen (pravica do informiranja)

(1) Zavezanec za davek ima pravico:

1. da je pravočasno in na primeren način obveščen o spremembah v zakonih o obdavčenju in v drugih predpisih v zvezi z obdavčenjem ter da mu davčni organ pravočasno, najpozneje pa v 30 dneh po predložitvi vprašanja in vseh informacij, ki so relevantne za pripravo pojasnila, posreduje pojasnila o načinu izvajanja posameznih določb predpisov o obdavčenju,
2. do informacij o načinu izračunavanja in plačevanja davkov ter
3. do podatkov o stanju svojih davčnih obveznosti.

(2) Navodila, ki jih za zagotovitev enotne uporabe predpisov z delovnega področja davčnega organa izda minister ali ministrica (v nadaljnjem besedilu: minister), pristojen za finance, in predstojnik ali predstojnica Finančne uprave Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: predstojnik),, so zavezujoča za ravnanje davčnega organa v davčnem postopku. Navodila se objavijo na spletnih straneh izdajatelja.

(3) Sistem informiranja mora biti vzpostavljen na način, da omogoča vsem zavezancem za davek čim lažji, enoten in sodoben dostop do informacij in zagotavlja enotno izvajanje zakonov o obdavčenju in tega zakona.

36. člen

(obveznost nakazovanja plačil in prejemkov na transakcijske račune)

(1) Pravne in druge osebe, samostojni podjetniki posamezniki, posamezniki, ki samostojno opravljajo dejavnost, upravni in drugi državni organi in organi samoupravnih lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil morajo plačila za dobavljeno blago in opravljene storitve ter druga plačila prejemnikom nakazovati na njihove transakcijske račune, odprte pri ponudnikih plačilnih storitev.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena se plačila za dobavljeno blago in opravljene storitve ter druga plačila ne nakazujejo na transakcijske račune, če gre za plačila v manjših zneskih ali če je drugače zagotovljena evidenca o teh plačilih.

(3) Minister, pristojen za finance, podrobneje določi, v katerih primerih iz drugega odstavka tega člena se plačila za dobavljeno blago in opravljene storitve ter druga plačila ne nakazujejo na transakcijske račune.

37. člen

(obveznost ponudnikov plačilnih storitev ter subjektov vpisa v poslovni register)

(1) Ponudniki plačilnih storitev:

1. smejo, razen v primerih iz petega oziroma šestega odstavka 35. člena tega zakona, odpirati transakcijske račune pravnih in fizičnih oseb le ob predložitvi njihove davčne številke, če so ti vpisani v davčni register;
2. smejo izvršiti predložene plačilne naloge za plačilo davkov samo, če je na njih navedena davčna številka zavezanca za davek in drugi podatki, ki so v skladu z zakonom, ki ureja plačilne storitve, potrebni za plačevanje in razporejanje javnofinančnih prihodkov;
3. morajo predložene plačilne naloge za plačilo davkov izvrševati isti dan, ko je bil sprejet nalog za plačilo, razen če je bil nalog za plačilo preklican ali je prenehal veljati.

(2) Ponudniki plačilnih storitev davčnemu organu pošljejo tudi podatke o transakcijskih računih fizičnih oseb in o prilivih teh oseb na teh računih zaradi pridobivanja podatkov, potrebnih za pobiranje davkov. Podatki o odlivih se pošljejo na posebno zahtevo davčnega organa. Minister, pristojen za finance, določi roke, vsebino in način pošiljanja teh podatkov.

(3) Subjekti vpisa v poslovni register Republike Slovenije morajo imeti pri ponudniku plačilnih storitev odprt transakcijski račun. Samostojni podjetniki posamezniki in posamezniki, ki samostojno opravljajo dejavnost, morajo imeti za namene v zvezi z opravljanjem dejavnosti ločen transakcijski račun.

50. člen

(znesek, do katerega se davek ne odmeri)

(1) Če se davek ugotavlja z odločbo o odmeri davka, se davek ne odmeri, če davek ne bi presegel 10 eurov, razen če ni z zakonom o obdavčenju ali s tem zakonom drugače določeno. O tem se zavezanca za davek pisno obvesti.

(2) Prejšnji odstavek ne velja v primerih, ko je davek izključno prihodek proračuna samoupravne lokalne skupnosti.

58. člen

(plačnik davka)

(1) Pravna oseba oziroma združenje oseb, vključno z družbo civilnega prava po tujem pravu, ki je brez pravne osebnosti, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, se šteje za plačnika davka, če je v skladu z zakonom o obdavčenju rezident Republike Slovenije ali nerezident Republike Slovenije (ki ima v skladu z zakonom o obdavčenju poslovno enoto nerezidenta v Republiki Sloveniji), ter če je hkrati:

1. oseba, ki v svoje breme izplača dohodek, od katerega se v skladu s tem zakonom ali zakonom o obdavčenju izračunava, odteguje in plačuje davčni odtegljaj;
2. družba za upravljanje investicijskega sklada, ki izplača dohodek iz investicijskega sklada, od katerega se v skladu s tem zakonom ali zakonom o obdavčenju izračunava, odteguje in plačuje davčni odtegljaj;
3. borznoposredniška družba ali družba za upravljanje, ki na podlagi pogodbe o gospodarjenju s finančnimi instrumenti oziroma pogodbe o opravljanju storitev upravljanja finančnega premoženja za račun stranke oziroma dobro poučenega vlagatelja prejme dohodek od naložb denarnega dobroimetja stranke oziroma vlagatelja v finančne instrumente, ki ni dohodek iz 7. točke tega odstavka, od katerega se v skladu s tem zakonom ali zakonom o obdavčenju izračunava, odteguje in plačuje davčni odtegljaj;
4. upravnik večstanovanjske stavbe, ki za račun etažnih lastnikov stavbe prejme dohodek, od katerega se v skladu s tem zakonom ali zakonom o obdavčenju izračunava, odteguje in plačuje davčni odtegljaj;
5. organizator prireditve, in sicer tudi če dohodka, od katerega se v skladu s tem zakonom ali zakonom o obdavčenju izračunava, odteguje in plačuje davčni odtegljaj (oziroma bi se izračunaval, odtegoval in plačeval, če bi dohodek izplačala oseba iz 1. točke tega odstavka), ne izplača v svoje breme;
6. oseba, ki za tuj račun prejme dohodek, od katerega se v skladu s tem zakonom ali zakonom o obdavčenju izračunava, odteguje in plačuje davčni odtegljaj (oziroma bi se

izračunaval, odtegoval in plačeval, če bi dohodek izplačala oseba iz 1. točke tega odstavka), če oseba, ki jo dohodek bremeni, ni plačnik davka v skladu s predhodnimi točkami tega odstavka;

7. oseba, ki za tuj račun prejme dohodek iz finančnih instrumentov, izdanih v nematerializirani obliki (v nadaljnjem besedilu: nematerializirani finančni instrumenti), od katerega se v skladu s tem zakonom ali zakonom o obdavčenju izračunava, odteguje in plačuje davčni odtegljaj, ali

8. druga oseba, ki za tuj račun prejme dohodek, od katerega se v skladu s tem zakonom ali zakonom o obdavčenju izračunava, odteguje in plačuje davčni odtegljaj, ko oseba, ki jo tak dohodek bremeni, ne pozna in glede na okoliščine primera ne more poznati upravičenca do dohodka, če tako predpiše minister, pristojen za finance.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek se, če:

1. oseba iz 1. točke prvega odstavka tega člena izplača dohodek osebi iz 4., 5. ali 8. točke prvega odstavka tega člena, za plačnika davka šteje oseba iz 4., 5. ali 8. točke prvega odstavka tega člena;
2. oseba iz 1. ali 6. točke prvega odstavka tega člena izplača dohodek iz nematerializiranih finančnih instrumentov osebi iz 7. točke prvega odstavka tega člena, za plačnika davka šteje oseba iz 7. točke prvega odstavka tega člena;
3. oseba iz 7. točke prvega odstavka tega člena izplača dohodek iz nematerializiranih finančnih instrumentov drugi osebi iz 7. točke prvega odstavka tega člena, za plačnika davka šteje druga oseba;
4. oseba iz 1. ali 2. točke prvega odstavka tega člena izplača dohodek osebi iz 3. točke prvega odstavka tega člena, za plačnika davka šteje oseba iz 3. točke prvega odstavka tega člena.

(3) Ne glede na prvi odstavek tega člena se za plačnika davka ne šteje diplomatsko-konzularno predstavništvo tuje države v Republiki Sloveniji in predstavništvo mednarodne organizacije v Republiki Sloveniji. Diplomatsko-konzularno predstavništvo tuje države v Republiki Sloveniji ali predstavništvo mednarodne organizacije v Republiki Sloveniji se lahko odloči, da prevzame obveznosti plačnika davka. O takšni odločitvi mora obvestiti pristojni davčni organ in davčne zavezance, ki jim izplačuje dohodke.

(4) Plačnik davka lahko pooblasti pravno osebo oziroma združenje oseb, vključno z družbo civilnega prava po tujem pravu, ki je brez pravne osebnosti, samostojnega podjetnika posameznika in posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost – razen nerezidenta Republike Slovenije v skladu z zakonom o obdavčenju, ki v skladu z zakonom o obdavčenju nima poslovne enote nerezidenta v Republiki Sloveniji – da v njegovem imenu izpolni obveznost iz 59. člena tega zakona. Za ravnanje druge osebe odgovarja plačnik davka, kakor da bi obveznost izpolnjeval sam.

(5) Osebe, ki so plačniki davka po 2., 3. in 4. točki drugega odstavka tega člena, morajo izplačevalcem dohodka pred izplačilom dohodka predložiti izjavo o tem, da bodo s prejemom dohodka postali plačniki davka. V izjavi morajo navesti tudi količino finančnih instrumentov iz katerih pravice izvršujejo za tuj račun. Če pravice iz finančnih instrumentov izvršujejo tudi za svoj račun, morajo v izjavi navesti tudi količino finančnih instrumentov iz katerih pravice izvršuje zase. Za plačnika davka se štejejo le za dohodek, ki ga prejmejo za tuj račun.

(6) Izjave iz prejšnjega odstavka mora prejemnik izjav hraniti najmanj deset let po poteku leta, v katerem je bil izplačan dohodek, na katerega se izjava nanaša.

(7) Oseba, ki se po drugem odstavku tega člena ne šteje za plačnika davka, mora davčnemu organu hkrati s plačilom dohodka dostaviti podatke o plačilu dohodka osebi, ki se po drugem odstavku tega člena šteje za plačnika davka, vključno s podatki za identifikacijo obeh oseb. Minister, pristojen za finance, predpiše podrobnejše določbe glede vrste, oblike in načina dajanja podatkov na tej podlagi.

(8) Ne glede na 6. točko prvega odstavka tega člena se oseba, ki za račun fizične osebe prejme dohodek od fizične osebe, šteje za plačnika davka le, če je:

1. oseba, ki za račun fizične osebe nerezidenta prejme dohodek z virom v Sloveniji;
2. oseba, ki za račun fizične osebe rezidenta prejme dohodek z virom izven Slovenije;
3. upravnik večstanovanjske stavbe, ki za račun etažnih lastnikov stavbe, ki so fizične osebe, prejme dohodek, ki bremeni fizično osebo.

(9) Plačniki davka po 6. točki prvega odstavka ter po 1. in 2. točki osmega odstavka tega člena se ne štejejo za plačnika davka po II. poglavju petega dela tega zakona.

(10) Ne glede na peti odstavek tega člena lahko minister, pristojen za finance, upošteva vrsto dejavnosti, ki jo opravljajo plačniki davka, ter način izplačevanja dohodka, predpiše primere, ko predlaganje izjav pred izplačilom dohodka ni obvezno.

(11) Če se družba za upravljanje druge države članice EU ne šteje za plačnika davka po prvem odstavku tega člena, vendar upravlja v Republiki Sloveniji oblikovani oziroma ustanovljeni investicijski sklad in izplača dohodek iz investicijskega sklada, od katerega se v skladu s tem zakonom ali zakonom o obdavčenju izračunava, odteguje in plačuje davčni odtegljaj, se za plačnika davka šteje skrbnik premoženja investicijskega sklada, ki za sklad opravlja skrbniške storitve. Družba za upravljanje mora skrbniku zagotoviti vse podatke, ki jih skrbnik potrebuje za izpolnjevanje obveznosti plačnika davka in z njimi ne razpolaga. Družba za upravljanje in skrbnik morata določiti, kdo od njiju se šteje za plačnika davka, in ko se za plačnika šteje skrbnik, določiti tudi način zagotavljanja podatkov iz prejšnjega stavka v pogodbi, ki jo skleneta še preden začne skrbnik opravljati skrbniške storitve za sklad.

84. člen

(odločba, izdana na podlagi zapisnika)

(1) Davčni organ izda odmerno odločbo na podlagi davčnega inšpekcijskega nadzora najpozneje v 30 dneh od dneva prejema pripomb na zapisnik iz 140. člena tega zakona oziroma od dneva, ko je iztekel rok za pripombe. O pripombah se mora davčni organ izjaviti v odločbi.

(2) V primerih iz 129. člena tega zakona mora davčni organ izdati odločbo v 30 dneh od dneva prejema pripomb na zapisnik oziroma od dneva, ko je iztekel rok za pripombe. O pripombah se mora davčni organ izjaviti tudi v odločbi.

85.a člen

(elektronsko vročanje prek portala eDavki)

(1) Davčni organ pravnim osebam, samostojnim podjetnikom posameznikom in posameznikom, ki samostojno opravljajo dejavnost, vroča dokumente prek informacijskega sistema Finančne uprave Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: portal eDavki).

(2) Davčni organ vroča dokumente prek portala eDavki tudi drugim davčnim zavezancem, če se prijavijo v sistem elektronskega vročanja prek omenjenega portala. Prijava velja do odjave iz sistema elektronskega vročanja, ki se opravi prek portala eDavki. Vročitev dokumenta velja za opravljeno, če je bila odjava dana, ko je bil dokument že odložen in je davčni zavezanec že prejel obvestilo iz tretjega odstavka tega člena o prejemu dokumenta.

(3) Davčni organ odloži dokument, ki ga je treba vročiti, v portal eDavki in prek njega obvesti zavezanca za davek, da je prejel dokument, ki mu ga je treba vročiti. Informativno sporočilo o elektronsko odloženem dokumentu zavezanec za davek prejme tudi na elektronski naslov, če ga je sporočil organu.

(4) Zavezanec za davek dokument prevzame s portala eDavki tako, da z uporabo kvalificiranega digitalnega potrdila dokaže svojo istovetnost in prevzame dokument v elektronski obliki ter elektronsko podpiše vročilnico.

(5) Vročitev velja za opravljeno z dnem, ko zavezanec za davek z elektronskim podpisom vročilnice prevzame dokument. Če dokumenta ne prevzame v 15 dneh od dneva, ko mu je bilo obvestilo puščeno prek portala eDavki, velja vročitev za opravljeno z dnem pretoka tega roka. Portal eDavki dokument po preteku šestih mesecev od dneva vročitve izbriše in naslovniku pošlje elektronsko sporočilo, da je dokument izbrisan s portala eDavki in ga lahko zavezanec za davek prevzame pri davčnem organu.

(6) Če ima zavezanec za davek pooblaščenca za vročanje, se dokument temu vroči tako, da se odloži na portal eDavki, pooblaščenca za vročanje pa se pošlje informativno sporočilo iz tretjega odstavka tega člena. Glede vročitve dokumenta pooblaščenca za vročanje se uporabljata četrta in peti odstavek tega člena.

(7) Podrobnejši način elektronskega vročanja določi minister, pristojen za finance.

(8) Ta člen se ne uporablja za elektronsko vročanje, določeno z zakonom, ki ureja davek na dodano vrednost.

93. člen

(vrstni red plačila davka in pripadajočih dajatev)

(1) Če zavezanec za davek pri davčnem organu plačuje več vrst davkov in njim pripadajočih dajatev ter plačani znesek ne zadostuje za poplačilo vseh vrst davkov in njim pripadajočih dajatev, se s plačilom poravnava davek, ki ga zavezanec za davek navede na plačilnem instrumentu, in sicer po vrstnem redu prej dosepele obveznosti te vrste davka, nato pa drugi davki, po vrstnem redu dospelosti posamezne vrste davka.

(2) Če davki dospejo v plačilo istočasno, vrstni red plačila določi zavezanec za davek. Če zavezanec za davek ne določi vrstnega reda plačila, ga določi davčni organ in pri tem upošteva, da se najprej poravnajo obveznosti, katerih izpolnitev je manj zavarovana.

(3) Če pobrani znesek ne zadostuje za poplačilo posamezne vrste davka s pripadajočimi dajatvami, se davek in pripadajoče dajatve plačajo po naslednjem vrstnem redu:

1. stroški postopka pobiranja davka,
2. obresti,
3. davek,
4. denarne kazni in globe in stroški tega postopka.

(4) V postopku davčne izvršbe zavezanec za davek ne more vplivati na vrstni red poplačila davka.

(5) Preplačilo na račun posamezne vrste prispevka se lahko upošteva le za poplačilo istovrstnih obveznosti.

95. člen

(obračunavanje obresti v postopku davčnega nadzora)

(1) V primeru, ko davčni organ v postopku davčnega nadzora ugotovi davčno obveznost, se za čas od poteka roka za plačilo davka do izdaje odločbe obračunajo obresti po evropski medbančni obrestni meri za ročnost enega leta, v višini, ki je veljala na dan poteka roka za plačilo davka. Za čas od izdaje odločbe do njene izvršljivosti ne tečejo zamudne obresti.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek se v primeru, ko davčni organ pri izvajanju nadzora v skladu z zakonom, ki ureja finančno upravo, v naknadnem nadzoru ugotovi carinski dolg, obresti obračunajo za čas od poteka desetega dne po nastanku carinskega dolga do izdaje odločbe po evropski medbančni obrestni meri za ročnost enega leta, v višini, ki je veljala na dan nastanka carinskega dolga. Za čas od izdaje odločbe do njene izvršljivosti ne tečejo zamudne obresti. Ta določba se smiselno uporablja tudi za druge dajatve, ki se v skladu s predpisi obračunavajo in plačujejo kot bi bile uvozne dajatve.

96. člen

(zamudne obresti)

(1) Od davkov, ki jih zavezanec za davek ni plačal v predpisanem roku, se plačajo zamudne obresti po 0,0274 odstotni dnevni obrestni meri.

(2) Vlada lahko spremeni višino obrestne mere iz prvega odstavka tega člena, če se spremenijo gospodarske razmere v državi.

(3) Od zamudnih obresti, ki jih zavezanec za davek ni plačal, in od denarnih kazni, glob ter stroškov postopka pobiranja davka se zamudne obresti ne zaračunavajo.

(4) Od obresti, zaračunanih na podlagi petega odstavka 48. člena, 95. in 104. člena, drugega odstavka 87. člena ter četrtega odstavka 157. člena tega zakona, se od zapadlosti dolga naprej obračunajo obresti po obrestni meri iz prvega odstavka tega člena.

(5) V primeru pobiranja prispevkov za osebe javnega prava znesek, do katerega se zamudne obresti ne zaračunajo, določi prejemnik teh prispevkov.

97. člen (vračilo davka)

(1) Če je z odločbo ali v zvezi s predloženim davčnim obračunom ugotovljeno preplačilo davka, se preveč plačani znesek, ki presega 10 eurov, vrne po uradni dolžnosti v 30 dneh od dneva vročitve odločbe oziroma od dneva predložitve davčnega obračuna.

(2) V primeru iz 54. člena tega zakona, razliko med davčno obveznostjo, obračunano in plačano po prvotnem obračunu, in višino obračunane obveznosti po popravku obračuna, davčni organ vrne v 30 dneh po prejemu popravljenega obračuna.

(3) Če je bila odmerna odločba odpravljena ter zadeva vrnjena v ponovni postopek in davek plačan, se preveč plačani davek vrne v 30 dneh po vročitvi odločbe, s katero je v ponovnem postopku ugotovljena drugačna davčna obveznost.

(4) Če preveč plačani znesek davka iz prvega odstavka tega člena ne presega 10 eurov, se vrne na zahtevo zavezanca za davek v roku 30 dni od vložitve zahteve, če z zakonom ni drugače določeno. Če zahteva ni podana, se preveč plačani davek šteje v naslednja plačila ali v plačila druge vrste davkov.

(5) (črtan)

(6) Ne glede na prvi do peti odstavek tega člena se zavezancu za davek, ki mu je potekel rok za plačilo drugih davkov, vrne preveč plačani davek, zmanjšan za znesek davkov, ki jim je potekel rok plačila pri davčnem organu, z upoštevanjem omejitev iz petega odstavka 93. člena, če ni z zakonom drugače določeno.

(7) V primeru iz prejšnjega odstavka in ko davčni organ ugotovi, da je zavezanec za davek plačal več, kot je njegova obveznost, se o vračilu oziroma zmanjšanem vračilu zavezanca za davek pisno obvesti najkasneje v 15 dneh od dneva vračila.

(8) Ne glede na prvi do peti odstavek tega člena se zavezancu za davek, ki mu je pretekel rok za plačilo globe in stroškov postopka o prekršku, za katere izvršbo je pristojen davčni organ, vrne preveč plačani davek, zmanjšan za znesek neplačane globe in stroškov postopka, ki mu je potekel rok plačila.

99. člen (obresti od preveč odmerjenega davka ali neupravičeno odmerjenega davka)

(1) Zavezancu za davek pripadajo od neupravičeno odmerjenega in plačanega, preveč odmerjenega in plačanega ali neupravičeno nevrnjenega davka obresti, ki se obračunajo v skladu s 96. členom tega zakona. Zavezancu za davek pripadajo v primeru neupravičeno odmerjenega oziroma preveč odmerjenega in plačanega davka obresti od dneva plačila davka, v primeru neupravičene zavrnjene zahteve za vračilo davka pa od poteka 30 dnevne roka po vročitvi odločbe, s katero je bila zavezancu za davek neupravičeno zavrnjena zahteva za vračilo davka.

(2) Zavezancu za davek, ki sam izračuna in plača davek, od razlike med letom plačane akontacije in davkom po davčnem obračunu, ne pripadajo obresti v skladu s prvim odstavkom tega člena.

(3) V primerih iz 97. člena tega zakona zavezancu za davek pripadajo zamudne obresti, če davčni organ ni vrnil davka v predpisanem roku. V tem primeru tečejo zamudne obresti od naslednjega dne po poteku predpisanega roka za vračilo. Zamudne obresti se obračunajo v skladu s 96. členom tega zakona.

(4) V primerih iz 97. člena tega zakona zavezancu za davek pripadajo zamudne obresti tudi od plačanih zamudnih obresti, kadar davčni organ ne vrne preveč plačanih ali neupravičeno plačanih zamudnih obresti v zakonskih rokih za vračilo davka.

102. člen

(odlog in obročno plačevanje davka v primerih hujše gospodarske škode)

(1) Davčni organ lahko dovoli odlog plačila davka za čas do dveh let oziroma dovoli plačilo davka v največ 24 mesečnih obrokih v obdobju 24 mesecev, če bi davčnemu zavezancu zaradi trajnejše nelikvidnosti ali izgube sposobnosti pridobivanja prihodkov iz razlogov, na katere davčni zavezanec ni mogel vplivati, nastala hujša gospodarska škoda in bi davčnemu zavezancu odlog in obročno plačevanje davka omogočilo preprečitev hujše gospodarske škode.

(2) Vlogo za odlog plačila oziroma obročno plačevanje davka mora davčni zavezanec vložiti pri davčnem organu. Davčni organ odloči na podlagi podatkov iz svojih evidenc in podatkov iz evidenc drugih organov, ki jih lahko pridobi, ter predloženih dokazov davčnega zavezanca, iz katerih so razvidne okoliščine za nastanek hujše gospodarske škode.

(3) Davčni organ odloči o odlogu oziroma obročnem plačilu v roku 30 dni od dneva prejema popolne vloge.

(4) Davčni organ ne more odobriti odloga in obročnega plačevanja davka v skladu s tem členom za akontacije davka ali davčni odtegljaj, če ni s tem zakonom drugače določeno.

(5) Določbe tega člena se uporabljajo za davčne zavezance, ki so pravna oseba oziroma združenje oseb, vključno z družbo civilnega prava po tujem pravu, ki je brez pravne osebnosti, samostojne podjetnike posameznike in posameznike, ki samostojno opravljajo dejavnost. Za samostojne podjetnike posameznike in posameznike, ki samostojno opravljajo dejavnost, se določbe tega člena uporabljajo za davke, ki se nanašajo na opravljanje dejavnosti.

(6) Podrobnejše kriterije in način ugotavljanja hujše gospodarske škode določi minister, pristojen za finance.

(7) Če davčni zavezanec, ki mu je bilo dovoljeno obročno plačilo, zamudi s plačilom posameznega obroka, z dnem zapadlosti neplačanega obroka zapadejo v plačilo vsi naslednji neplačani obroki. Davčni organ v odločbi, s katero dovoli obročno plačilo davka, davčnega zavezanca opozori na posledice zamude.

103. člen

(posebni primeri odloga in obročnega plačevanja davka)

(1) Če davčni zavezanec predloži kateri koli instrument zavarovanja iz 117. člena tega zakona ali dovoli vknjižbo zastavne pravice v ustrezen register, se davčnemu zavezancu ne glede na prvi odstavek 101. člena in prvi odstavek 102. člena tega zakona dovoli plačilo davka v največ 12 mesečnih obrokih ali dovoli odlog za največ 12 mesecev.

(2) Davčni organ fizični osebi dovoli obročno plačilo davka v največ treh mesečnih obrokih, če se davek ne nanaša na opravljanje dejavnosti.

(3) Davčni organ ne more odobriti odloga in obročnega plačevanja davka v skladu s tem členom za akontacije davka in davčni odtegljaj, če ni s tem zakonom drugače določeno.

(4) Če davčni zavezanec, ki mu je bilo dovoljeno obročno plačilo, zamudi s plačilom posameznega obroka, z dnem zapadlosti neplačanega obroka zapadejo v plačilo vsi naslednji neplačani obroki. Davčni organ v odločbi, s katero dovoli obročno plačilo davka, davčnega zavezanca opozori na posledice zamude.

105. člen

(odpis davka po višini neplačanega davka)

(1) V plačilo dospeli davek, po posamezni vrsti davka, ki na dan 31. decembra ne preseže 1 euro, se odpíše po uradni dolžnosti.

(2) Odpis se opravi na dan 15. februarja za preteklo leto.

(3) Z odpisom po tem členu davčna obveznost preneha.

109. člen

(obravnava pogojno izterljivega davka v davčnih evidencah)

(1) Davčni organ pogojno izterljiv davek prenese v okviru svojih evidenc, ki izkazujejo terjatve do posameznega zavezanca za davek, v evidenco pogojno izterljivega davka.

(2) Davek se šteje za pogojno izterljivega:

1. če se ne more poplačati niti v postopku davčne izvršbe, pravica do izterjave pa še ni zastarala,
2. če se je davčni zavezanec – fizična oseba odselil neznano kam, ali ga je sodišče razglasilo za pogrešanega ali za opravilno nesposobnega in ni pustil oziroma nima nobenega premoženja, iz katerega bi se lahko davek poplačal, pravica do izterjave pa še ni zastarala,
3. če ni bil plačan v petih letih po poteku koledarskega leta, ko je nastala davčna obveznost oziroma v petih letih po poteku koledarskega leta, do katerega je bilo plačilo davka odloženo oziroma je bilo dovoljeno obročno plačilo ali je bil zadržan začet postopek davčne izvršbe, ali je bil odložen začetek davčne izvršbe, pod pogojem, da ni nastopilo zastaranje,
4. če je bil pri zavezancu za davek začet postopek prisilne poravnave,
5. če je bil pri zavezancu za davek začet stečajni postopek,
6. od dneva smrti davčnega zavezanca do dneva pravnomočnosti sklepa o dedovanju.

(3) Opredelitev davka za pogojno izterljivega v skladu s tem členom zakona ne vpliva na postopke v zvezi s to davčno obveznostjo.

110. člen

(omejitev uporabe določb tega poglavja)

(1) 101., 102. in 103. člen tega zakona se ne uporablja za prispevke za zdravstveno zavarovanje, za prispevke za pokojninsko in invalidsko zavarovanje in za obveznosti, za katere davčni organ opravlja samo izvršbo in ne vodi knjigovodskih davčnih evidenc o odmeri teh obveznosti.

(2) 101., 102. in 103. člen tega zakona se ne uporabljajo za izrečene globe in stroške postopka o prekršku v skladu z zakonom, ki ureja prekrške, in jih izreka davčni organ.

(3) Po začetku postopka zaradi insolventnosti ni mogoče voditi postopkov po 101., 102. in 103. členu tega zakona za obveznosti, na katere v skladu z zakonom, ki ureja finančno poslovanje, postopke zaradi insolventnosti in prisilno prenehanje, učinkuje postopek zaradi insolventnosti.

111. člen
(zavarovanje)

(1) Davčni organ zahteva zavarovanje izpolnitve davčne obveznosti pred izdajo odločbe ali potekom roka za predložitev obračuna davka (v nadaljnjem besedilu: zavarovanje izpolnitve davčne obveznosti) oziroma zavarovanje plačila v primeru odloga ali obročnega plačila davčne obveznosti (v nadaljnjem besedilu: zavarovanje plačila davčne obveznosti), če je tako določeno z zakonom o obdavčenju, ali če na podlagi podatkov iz uradnih evidenc oziroma drugih podatkov, ki jih davčni organ pridobi o zavezancu za davek, utemeljeno pričakuje, da bo izpolnitev oziroma plačilo davčne obveznosti onemogočeno ali precej oteženo.

(2) Davčni organ zavaruje izpolnitev davčne obveznosti pred izdajo odločbe ali po poteku roka za predložitev obračuna davka, če obračun davka ni bil predložen, kadar pričakovana davčna obveznost presega 50.000 eurov.

(3) Davčni organ zahteva zavarovanje izpolnitve davčne obveznosti oziroma zavarovanje plačila davčne obveznosti s sklepom, v katerem tudi določi vrsto zavarovanja. Sklep mora biti obrazložen.

(4) Zoper sklep iz tretjega odstavka tega člena je dovoljena pritožba, ki se v roku osmih dni vložijo pri davčnem organu, ki je sklep izdal. Pritožba zoper sklep ne zadrži njegove izvršitve.

127. člen
(davčni nadzor)

(1) Davčni nadzor obsega nadzor nad izvajanjem oziroma upoštevanjem zakonov o obdavčenju in tega zakona.

(2) Davčni nadzor obsega:

1. davčni nadzor davčnih obračunov pri davčnem organu,
2. nadzor in kontrolo v skladu z zakonom, ki ureja carinsko službo,
3. davčni inšpekcijski nadzor,
4. (črtana).

129. člen
(nadzor obračunov davka pri davčnem organu)

(1) Nadzor obračunov davka pri davčnem organu obsega:

1. nadzor nad izpolnjevanjem obveznosti predlaganja obračunov davka in
2. nadzor predloženih obračunov davka.

(2) V nadzoru po 1. točki prejšnjega odstavka davčni organ preverja, ali so zavezanci za davek v skladu s tem zakonom ali zakonom o obdavčenju predložili davčni obračun.

(3) V nadzoru po 2. točki prvega odstavka tega člena davčni organ:

1. preverja popolnost, pravočasnost, formalne, logične in računske pravilnosti obračunov davka ter zahtevkov za vračilo davka na podlagi obračunov davka;
2. primerja podatke v obračunih davka s podatki iz drugih virov, ki so znani davčnemu organu;
3. primerja podatke v obračunih davka z listinami in podatki v poslovnih knjigah in drugih evidencah zavezanca za davek, ki se vodijo v skladu s tem zakonom ali zakonom o obdavčenju.

(4) Če davčni organ pri opravljanju nadzora iz drugega ali tretjega odstavka tega člena ugotovi, da obračun davka ni bil predložen ali da iz predloženega obračuna davka izhajajo možne nepravilnosti, zavezanca za davek povabi, lahko tudi po telefonu, da v osmih dneh od seznanitve z nepravilnostmi predloži obračun davka, popravljen obračun davka oziroma predloži pojasnila oziroma dokazila v zvezi z zadevo.

(5) O ustni izjavi oziroma drugih pomembnejših dejanjih se v postopku nadzora po tem členu sestavi zapisnik, ki se vroči zavezancu za davek. Na zapisnik lahko zavezanec za davek da

pripombe najkasneje v 10 dneh po vročitvi zapisnika. O pravici do pripomb po tem odstavku mora biti zavezanec za davek poučen, to pa mora biti navedeno tudi v zapisniku. Zapisnika se ne sestavi, če zavezanec za davek v skladu s prejšnjim odstavkom nepravilnosti odpravi.

(6) Po poteku roka za pripombe iz prejšnjega odstavka davčni organ odmeri davek z odmerno odločbo po 84. členu tega zakona oziroma z odločbo o ugotovitvi nepravilnosti, ki ne vplivajo na višino davčne obveznosti. Če se pripombe zavezanca za davek v celoti upoštevajo in ni podlage za spremembo davka, se zavezanca za davek o tem pisno obvesti.

(7) Če iz ugotovitev nadzora po tem členu izhaja, da je treba dejansko stanje dodatno raziskati, lahko davčni organ izvede davčni inšpekcijski nadzor.

130. člen (nadzor in kontrola v skladu z zakonom, ki ureja carinsko službo)

(1) Če davčni organ pri opravljanju nadzora ali kontrole, ki ju izvaja v skladu z zakonom, ki ureja carinsko službo, ugotovi nepravilnosti, zaradi katerih se spremeni davčna obveznost, ali nepravilnosti, ki vplivajo na pravilno izvajanje predpisov, za nadzor nad izvajanjem katerih je pristojna carinska služba, se o teh ugotovitvah sestavi zapisnik, ki se vroči zavezancu za davek.

(2) Na zapisnik iz prejšnjega odstavka lahko zavezanec za davek da pripombe v 8 dneh od vročitve zapisnika. O pravici do pripomb po tem odstavku mora biti zavezanec za davek poučen, to pa mora biti navedeno tudi v zapisniku.

(3) Če davčni organ v nadzoru ali kontroli iz prvega odstavka tega člena ugotovi, da je treba odmeriti oziroma spremeniti davek, odmeri davek z odločbo po 84. členu tega zakona.

(4) Če davčni organ v nadzoru in kontroli iz prvega odstavka tega člena ugotovi nepravilnosti, ki ne vplivajo na višino davčne obveznosti, izda o tem odločbo.

(5) Davčni organ mora izdati odločbo iz tretjega in četrtega odstavka tega člena v 30 dneh od dneva prejema pripomb na zapisnik oziroma od dneva, ko je iztekel rok za pripombe. O pripombah se mora davčni organ izjaviti tudi v odločbi.

(6) Če se pripombe zavezanca za davek v celoti upoštevajo in ni podlage za spremembo davčne obveznosti oziroma niso ugotovljene nepravilnosti, ki vplivajo na pravilno izvajanje predpisov, za nadzor nad izvajanjem katerih je pristojna carinska služba, se zavezanca za davek o tem pisno obvesti.

132. člen (obseg davčnega inšpekcijskega nadzora)

(1) Davčni inšpekcijski nadzor je lahko celostni ali delni inšpekcijski nadzor.

(2) Celostni davčni inšpekcijski nadzor obsega vsa področja poslovanja oziroma vse vrste davkov za eno ali več davčnih obdobj.

(3) Delni davčni inšpekcijski nadzor obsega posamezna področja poslovanja oziroma je omejen na enega ali več davkov oziroma eno ali več davčnih obdobj.

(4) Davčni inšpekcijski nadzor pri zavezancu za davek, ki samostojno opravlja dejavnost, se lahko nanaša tudi na dejstva, ki niso v zvezi z opravljanjem dejavnosti, in so pomembna za obdavčenje zavezanca za davek, zlasti na dejstva v zvezi z opravljanjem aktivnosti nosilca dejavnosti fizične osebe.

(5) Davčni inšpekcijski nadzor se lahko opravlja tudi pri fizični osebi, ki opravlja neregistrirano dejavnost, oziroma se ukvarja s posli ali prejema dohodka, ki so pomembni za obdavčenje davčnega zavezanca.

(6) Davčni inšpekcijski nadzor pri pravnih osebah lahko vključuje tudi razmerja med lastniki pravnih oseb in pravnimi osebami oziroma člani pravnih oseb in pravnimi osebami.

136. člen

(predstavitev pooblaščenega osebe ob začetku davčnega inšpekcijskega nadzora)

Pred začetkom davčnega inšpekcijskega nadzora se mora pooblaščenega oseba izkazati s službeno izkaznico.

138. člen

(sodelovanje zavezanca za davek v davčnem inšpekcijskem nadzoru in pristojnosti pooblaščenega osebe)

(1) Zavezanec za davek mora sodelovati pri ugotavljanju dejanskega stanja, ki je pomembno za obdavčenje. Zlasti je dolžan dajati podatke, predložiti poslovne knjige in evidence, poslovno dokumentacijo in druge dokumente na kraju opravljanja davčnega inšpekcijskega nadzora in dajati pojasnila, ki so potrebna za njihovo razumevanje.

(2) Da bi pooblaščenega oseba pri opravljanju davčnega inšpekcijskega nadzora lahko ugotovila višino davčne obveznosti, ima pravico pregledati poslovne prostore in druge prostore, ki se uporabljajo za opravljanje dejavnosti ali pridobivanje dohodkov, naprave, blago, stvari, predmete, poslovne knjige, pogodbe, listine in druge dokumente, ki omogočajo vpogled v poslovanje zavezanca za davek. Za poslovne prostore se štejejo tudi stanovanjski prostori, ki jih je zavezanec za davek določil kot svoj sedež oziroma kot poslovni prostor, kjer se opravlja dejavnost.

(3) Pooblaščenega oseba ima pravico stopiti na vsa zemljišča in v vse poslovne prostore zavezanca za davek in si jih ogledati. Zavezancu za davek ali njegovemu zastopniku je potrebno omogočiti, da je prisoten pri ogledu.

(4) Pooblaščenega oseba ima pravico pregledati listine, ki dokazujejo pravni status zavezanca za davek ter druge listine in dokumente, s katerimi se ugotavlja istovetnost oseb pri davčnem inšpekcijskem pregledu.

(5) Pooblaščenega oseba lahko pri davčnem inšpekcijskem nadzoru ugotavlja tudi podatke o številu, dohodkih in pogodbah zaposlenih ter jih primerja s prijavljenimi podatki.

(6) Na začetku davčnega inšpekcijskega nadzora je potrebno zavezanca za davek opozoriti, da lahko imenuje osebo za dajanje podatkov in pojasnil. Če pooblaščenega oseba oceni, da zavezanec za davek ali oseba iz prvega stavka tega odstavka ne dajeta zadostnih podatkov in pojasnil, lahko zahteva podatke od drugih zaposlenih ali od tretjih oseb; pred tem pozove zavezanca za davek, da imenuje dodatne osebe za dajanje podatkov in obvestil.

(7) Zavezanec za davek in oseba za dajanje obvestil in podatkov iz šestega odstavka tega člena ne moreta zahtevati, da je prošnja za podatke in pojasnila dana pisno.

(8) Pooblaščenega oseba sme največ za 30 dni zaseči listine, nosilce baz podatkov iz 38. člena tega zakona, predmete, vzorce in drugo blago, če je to potrebno za zavarovanje dokazov, za natančno ugotovitev nepravilnosti ali, če zavezanec za davek to uporablja za kršitve oziroma, če je bilo to pridobljeno s kršitvami davčnih predpisov. Izjemoma lahko pooblaščenega oseba pri obsežnem in dolgotrajnem davčnem inšpekcijskem nadzoru podaljša rok za zaseg listin, nosilcev baz podatkov in blaga iz prejšnjega stavka, vendar največ do skupno 90 dni.

(9) Ne glede na osmi odstavek tega člena lahko pooblaščenega oseba za potrebe davčnega inšpekcijskega nadzora odvzame vzorce blaga, ki se pri pregledu ali analizi uničijo ali poškodujejo, v količini, kot je nujno potrebna za pregled oziroma analizo. V tem primeru stroški uničenih oziroma poškodovanih vzorcev bremenijo zavezanca za davek. Pogoje in način odvzema vzorcev v skladu s tem členom določi minister, pristojen za finance.

(10) Prejšnji odstavek se lahko uporabi pri vseh oblikah davčnega nadzora.

(11) Zavezanec za davek lahko zahteva, da se mu vrnejo zaseženi predmeti iz osmega odstavka tega člena pred rokom, če izkaže, da jih nujno potrebuje pri poslovanju.

(12) Davčni organ o vrnitvi predmetov iz enajstega odstavka tega člena takoj odloči s sklepom.

142. člen (načela davčne izvršbe)

(1) Davčni organ je dolžan uporabiti tista sredstva davčne izvršbe, ki so glede na okoliščine primera sorazmerna znesku davka, ki ga je treba izterjati.

(2) Pri izvajanju davčne izvršbe je davčni organ dolžan upoštevati osebno dostojanstvo zavezanca za davek, ki dolguje davek, in poskrbeti, da je izvršba za dolžnika čim manj neugodna.

143. člen (začetek davčne izvršbe)

(1) Če davek ni plačan v rokih, predpisanih s tem zakonom za posamezne vrste davkov, ali v rokih, predpisanih z zakonom o obdavčenju, davčni organ začne davčno izvršbo.

(2) Davčni organ začne davčno izvršbo z izdajo sklepa o davčni izvršbi (v nadaljnjem besedilu: sklep o izvršbi).

145. člen (izvršilni naslovi)

(1) Davčna izvršba se izvede na podlagi izvršilnega naslova.

(2) Izvršilni naslovi iz prvega odstavka tega člena so:

1. izvršljiva odločba o odmeri davka;
2. izvršljiv obračun davka;
3. izvršljiva tuja odločba, ali drug ustrezen akt, ki ima naravo izvršilnega naslova, in ga davčni organ prejme v izvršbo na podlagi četrtega dela tega zakona;
4. izvršljiv sklep davčnega organa;
5. izvršljiv plačilni nalog;
6. izvršljiva odločba o prekršku;
7. izvršljiva sodba sodišča, izdana v zadevah prekrškov;
8. izvršljiv sklep sodišča, izdan v zadevah prekrškov;
9. seznam izvršilnih naslovov, v katerem mora biti za posamezen izvršilni naslov naveden datum izvršljivosti ter znesek davka in zamudnih obresti za vsako vrsto davka posebej;
10. izvršljiv sklep sodišča o potrditvi prisilne poravnave v delu, ki se nanaša na davke in druge dajatve, ki se skladno z davčnimi predpisi štejejo za davek.

(3) Obračun davka postane izvršljiv, ko poteče rok za plačilo davka po obračunu davka, ki je predpisan z zakonom.

147. člen (seznam premoženja)

(1) Davčni organ sme zaradi izvedbe davčne izvršbe zahtevati, da davčni dolžnik predloži seznam svojega premoženja skupaj z dokazili o lastninskih in drugih stvarnih pravicah na tem premoženju (v nadaljnjem besedilu: seznam premoženja).

(2) Dolžnik mora na seznamu premoženja iz prvega odstavka tega člena navesti:

1. celotno premoženje dolžnika;
2. vsa odplačna razpolaganja, s katerimi je dolžnik v letu ali po letu, v katerem je nastala obveznost plačila davka, z dejanjem ali opustitvijo razpolagal s svojim premoženjem v korist tretjih oseb, oziroma v korist zakonca oziroma osebe, s katero dolžnik živi v življenjski skupnosti, ki je po predpisih o zakonski zvezi in družinskih razmerjih v pravnih posledicah izenačena z zakonsko zvezo, oziroma v korist osebe, s katero dolžnik živi v registrirani istospolni partnerski skupnosti, krvnega sorodnika v ravni vrsti ali stranski vrsti do vključno četrtega kolena, ali sorodnika v svaštvu do vključno četrtega kolena;
3. vsa neodplačna razpolaganja, razen običajnih priložnostnih daril, nagradnih daril ali daril iz hvaležnosti, če so sorazmerna premoženjskim možnostim dolžnika, izvršena v letu ali po letu, v katerem je nastala obveznost plačila davka.

(3) Dolžnik mora predložiti seznam premoženja v roku, ki mu ga določi davčni organ. Davčni organ mora dolžnika opozoriti na posledice, če ne predloži seznama premoženja, oziroma ne navede popolnih in resničnih podatkov o svojem premoženju.

148. člen (poroštvo)

(1) Če davka ni bilo mogoče izterjati iz premoženja dolžnika, se ta izterja iz premoženja povezanih oseb, ki so to premoženje neodplačno oziroma po nižji ceni od tržne pridobile od dolžnika v letu oziroma po letu, v katerem je davčna obveznost nastala, do vrednosti tako pridobljenega premoženja. Davek se lahko izterja tudi od druge osebe, na katero je bila prenesena dejavnost dolžnika izven statusnega preoblikovanja z namenom, da bi se dolžnik izognil plačilu davka.

(2) Povezana oseba po tem zakonu je družinski član, za katerega se šteje: zakonec dolžnika, oseba, s katero dolžnik živi v dalj časa trajajoči življenjski skupnosti, ki ima po zakonu, ki ureja zakonsko zvezo in družinska razmerja, enake pravne posledice kot zakonska zveza, ali partner oziroma partnerica, s katerim dolžnik živi v registrirani istospolni partnerski skupnosti po zakonu, ki ureja registracijo istospolne partnerske skupnosti, otrok, posvojenec in pastorek ali otrok osebe, s katero dolžnik živi v dalj časa trajajoči življenjski skupnosti, ki ima po zakonu, ki ureja zakonsko zvezo in družinska razmerja, enake pravne posledice kot zakonska zveza ali otrok partnerja, s katerim fizična oseba živi v registrirani istospolni partnerski skupnosti po zakonu, ki ureja registracijo istospolne partnerske skupnosti, prednik ali potomec dolžnika ali njegovega zakonca, zakonec prednika ali potomca zavezanca ali njegovega zakonca, bratje in sestre oziroma polbratje in polsestre ter posvojenci in posvojitelji.

(3) Poleg oseb iz prejšnjega odstavka, sta povezani osebi tudi:

- pravni osebi, ki sta povezani v kapitalu, upravljanju ali nadzoru tako, da ima ena pravna oseba neposredno ali posredno v lasti najmanj 25% vrednosti ali števila delnic ali deležev v kapitalu, upravljanju ali nadzoru oziroma glasovalnih pravic v drugi pravni osebi ali obvladuje drugo pravno osebo na podlagi pogodbe na način, ki se razlikuje od razmerij med nepovezanimi osebami;
- pravni osebi, če imajo iste pravne osebe, fizične osebe ali njihovi družinski člani v obeh pravnih osebah neposredno ali posredno v lasti najmanj 25% vrednosti ali števila delnic ali deležev v kapitalu, upravljanju ali nadzoru oziroma glasovalnih pravic ali ju obvladujejo na podlagi pogodbe na način, ki se razlikuje od razmerij med nepovezanimi osebami;
- pravna oseba in fizična oseba, ki opravlja dejavnost, če ima fizična oseba, ki opravlja dejavnost ali njen družinski član v pravni osebi najmanj 25% vrednosti ali števila delnic ali deležev v kapitalu, upravljanju ali nadzoru oziroma glasovalnih pravic ali obvladuje pravno osebo na podlagi pogodbe na način, ki se razlikuje od razmerij med nepovezanimi osebami;
- pravna oseba in njen družbenik, član organa vodenja ali nadzora in njihov družinski član.

(4) Davek se izterja iz premoženja povezane osebe, ki je imela ta položaj v času pridobitve premoženja.

(5) Če je dolžnik z namenom, da bi se izognil plačilu davka, odtujil premoženje, se tak pravni posel lahko izpodbija pred sodiščem v skladu z zakonom, ki ureja obligacijska razmerja, v dveh letih od dejanja za odplačne pravne posle in petih letih od dejanja za neodplačne pravne posle.

149. člen

(znesek, do katerega se davčna izvršba ne začne)

(1) Davčna izvršba se ne začne, če znesek davka po enem izvršilnem naslovu, razen v primeru iz 146. člena tega zakona, na dan zapadlosti ne presega 10 eurov.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek se davčna izvršba začne, če skupni znesek dolga enega dolžnika po posameznih izvršilnih naslovih presega 20 eurov.

159. člen

(denarni prejemki, ki so izvzeti iz davčne izvršbe)

Iz davčne izvršbe so izvzeti:

1. prejemki iz naslova zakonite preživnine in odškodnine za izgubljeno preživnino zaradi smrti tistega, ki jo je dajal;
2. prejemki iz naslova odškodnine zaradi telesne poškodbe po predpisih o invalidskem zavarovanju;
3. prejemki iz naslova denarne socialne pomoči in varstvenega dodatka po zakonu, ki ureja socialno varstvene prejemke;
4. prejemki iz naslova starševskega dodatka, pomoči ob rojstvu otroka, otroškega dodatka, dodatka za veliko družino in dodatka za nego otroka po zakonu, ki ureja družinske prejemke;
5. prejemki iz naslova štipendije in pomoči učencem in študentom ter plačilo za opravljeno obvezno praktično delo v vzgojno izobraževalnem procesu;
6. nadomestilo za invalidnost po zakonu, ki ureja družbeno varstvo duševno in telesno prizadetih oseb;
7. sredstva za nego in pomoč, ki se v skladu z zakonom, ki ureja uveljavljanje pravic iz javnih sredstev, ne upoštevajo kot dodatek pri prejemniku tega prejemka;
8. prejemki od občasnega dela invalidov, ki niso v delovnem razmerju in so vključeni v programe po predpisih, ki urejajo socialno varstvo, in po predpisih, ki urejajo zaposlitveno rehabilitacijo in zaposlovanje invalidov;
9. denarna sredstva pomoči potrebnim, ki jih zagotavljajo humanitarne organizacije, ki imajo tak status po zakonu, ki ureja humanitarne organizacije;
10. oskrbnine po zakonu, ki ureja rejniško dejavnost;
11. sredstva, pridobljena za odpravo posledic naravnih nesreč ali škode na področju kmetijstva, gozdarstva, ribištva, veterine ali fitosanitarnem področju na podlagi predpisov, ki urejajo nesreče ali škode;
12. nepovratna denarna sredstva in denarna sredstva, pridobljena na podlagi ugodnih posojil ali poslov z jamstvi, ki se štejejo kot oblike državnih pomoči po zakonu, ki ureja pomoč družbam v težavah, razen kadar so sredstva pridobljena v zvezi z opravljanjem dejavnosti, kakor je določena v 46. členu Zakona o dohodnini (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 9/11 – ZUKD-1, 24/12, 30/12, 40/12 – ZUJF, 75/12, 94/12, 96/13, 29/14 – odl. US in 50/14), ali v zvezi z opravljanjem osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, kakor je določena v 69. členu Zakona o dohodnini (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 9/11 – ZUKD-1, 24/12, 30/12, 40/12 – ZUJF, 75/12, 94/12, 96/13, 29/14 – odl. US in 50/14);
13. denarna sredstva, prejeta iz naslova aktivne politike zaposlovanja po zakonu, ki ureja zaposlovanje in zavarovanje za primer brezposelnosti;
14. denarna sredstva, ki jih izplača Javni jamstveni, preživninski in invalidski sklad Republike Slovenije po zakonu, ki ureja Javni jamstveni, preživninski in invalidski sklad Republike Slovenije.

160. člen
(omejitve davčne izvršbe na dolžnikove
denarne prejemke)

(1) Na dolžnikove denarne prejemke, ki se v skladu z zakonom, ki ureja dohodnino, štejejo za dohodek iz delovnega razmerja, je z davčno izvršbo mogoče seči največ do višine dveh tretjin, vendar tako, da dolžniku ostane najmanj znesek v višini 70% minimalne plače po zakonu, ki ureja minimalno plačo.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena z davčno izvršbo ni mogoče seči na denarne prejemke iz prvega odstavka tega člena, če le-ti ne presegajo osnovnega zneska minimalnega dohodka po zakonu, ki ureja socialno varstvo.

168. člen
(dolžnikovi računi brez priliva eno leto)

(1) Če v času, ko se banki oziroma hranilnici vroči sklep o izvršbi, dolžnik pri njej nima denarnih sredstev, ali jih nima dovolj za poplačilo davka, obdrži banka oziroma hranilnica sklep v evidenci in opravi na njegovi podlagi izplačilo ali dodatno izplačilo, ko denarna sredstva prispejo na račun dolžnika. Banka oziroma hranilnica mora o tem obvestiti davčni organ, ki je izdal sklep o izvršbi.

(2) Če v enem letu po prejemu sklepa o izvršbi ali delnem plačilu po sklepu o izvršbi na dolžnikovih računih ni nobenega priliva denarnih sredstev, banka oziroma hranilnica o tem obvesti davčni organ, ki je izdal sklep.

(3) Ne glede na prejšnji odstavek banka oziroma hranilnica obdrži sklep o davčni izvršbi v svoji evidenci, kadar ima dolžnik pri banki oziroma hranilnici sredstva, s katerimi ne more razpolagati. Banka oziroma hranilnica o tem obvesti davčni organ, zarubi dolžnikova denarna sredstva in poplača davčni dolg, ko dolžnik pridobi pravico razpolagati s sredstvi.

169. člen
(ugovor banke oziroma hranilnice)

(1) Banka oziroma hranilnica lahko zoper sklep o izvršbi ugovarja v osmih dneh po njegovem prejemu pri davčnem organu, ki je izdal sklep. V svojem ugovoru banka ali hranilnica lahko ugovarja, da dolžnik pri njej nima odprtega računa.

(2) Prepozen ugovor davčni organ s sklepom zavrže.

(3) Če davčni organ ugotovi, da je ugovor utemeljen, z novim sklepom nadomesti sklep, ki se z ugovorom izpodbija. Če davčni organ ugotovi, da ugovor ni utemeljen, odstopi ugovor organu druge stopnje.

(4) Ugovor zoper sklep o davčni izvršbi ne zadrži njegove izvršitve.

182. člen
(ugovor dolžnika, da so zarubljene premičnine last
tretje osebe)

(1) Če dolžnik izjavi, da so zarubljene premičnine last tretje osebe, vendar za to nima dokazov, lahko pooblaščen uradna oseba davčnega organa zarubi tudi te premičnine.

(2) Pooblaščen uradna oseba davčnega organa mora opozoriti tretjo osebo, da lahko v osmih dneh po opozorilu predloži dokaze o lastništvu oziroma drugi pravici na zarubljeni premičnini. Izjavo dolžnika iz prvega odstavka tega člena in opozorilo iz prvega stavka tega odstavka je treba vpisati v zapisnik o rubežu.

(3) Če pooblaščen uradna oseba davčnega organa predloženi dokaz iz drugega odstavka tega člena ne šteje za verodostojnega ali zadostnega, napoti osebo, ki je dokaz predložila, da v osmih dneh vloži pri sodišču tožbo zoper davčni organ na ugotovitev lastninske pravice. Če oseba iz drugega odstavka tega člena ne predloži dokaza, da je vložila tožbo pred sodiščem v predpisanem roku, se postopek davčne izvršbe nadaljuje.

(4) Z vložitvijo tožbe iz tretjega odstavka tega člena se zadrži prodaja spornih zarubljenih stvari, in sicer do zaključka postopka pred sodiščem. Sodišče odloča o tožbi po tem členu prednostno.

186. člen (hramba zarubljenih premičnin)

(1) Zarubljene premičnine se lahko hranijo pri dolžniku. Dolžnik zarubljene premičnine lahko uporablja z dovoljenjem davčnega organa. O tem davčni organ izda sklep, zoper katerega ni dovoljena pritožba.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek, lahko davčni organ v primeru utemeljenega suma, da bo dolžnik zarubljene premičnine odtujil ali poškodoval, odloči, da se le-te dolžniku odvzamejo ter jih hrani sam, ali pa jih da v hrambo s strani davčnega organa pooblaščenim osebi. V tem primeru stroške prevoza in hrambe odvzetih premičnin nosi dolžnik.

(3) Če se zarubi motorno ali priklopno vozilo, se do prenehanja veljavnosti rubeža vozila ne sme uporabljati, registrirati oziroma podaljšati prometno dovoljenje, razen z dovoljenjem davčnega organa, o čemer se izda sklep. Če davčni organ motorno ali priklopno vozilo pusti v hrambi pri dolžniku, pošlje sklep o davčni izvršbi z rubežnim zapisnikom organu, pri katerem je motorno oziroma priklopno vozilo vpisano v evidenco registriranih vozil, z zahtevo, da v evidenco registriranih vozil vpiše, da je vozilo zarubljeno.

(4) Davčni organ pošlje sklep o izvršbi skupaj z rubežnim zapisnikom v register neposestnih zastavnih pravic in zarubljenih premičnin.

(5) Ne glede na prvi odstavek tega člena se zarubljena gotovina, vrednostni papirji in dragocenosti vedno izročijo v hrambo davčnemu organu ali drugi osebi, ki jo pooblasti davčni organ.

(6) Na zarubljenih premičninah, ki so bile puščene v hrambi pri dolžniku, mora davčni organ vidno označiti, da so zarubljene.

188. člen (pridobitev zastavne pravice)

(1) Davčni organ pridobi zastavno pravico na zarubljenih premičninah z rubežem.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena se v primerih, ko se zarubljena premičnina v skladu z uredbo, ki ureja register neposestnih zastavnih pravic in zarubljenih premičnin, vpisuje v register neposestnih zastavnih pravic in zarubljenih premičnin, zastavna pravica na zadevni premičnini pridobi z vpisom v ta register.

(3) Če se zarubi premičnina iz drugega odstavka tega člena, se sklep o izvršbi skupaj z rubežnim zapisnikom pošlje tudi v register neposestnih zastavnih pravic in zarubljenih premičnin.

(4) Če so dolžnikove premičnine že zarubljene pri kakšni drugi upravni ali sodni izvršbi, se rubež teh premičnin s strani davčnega organa opravi tako, da se na prvem zapisniku o rubežu napravi zaznamek o dodatnem rubežu. O dodatnem rubežu se obvesti dolžnika oziroma njegovega predstavnika, zastopnika ali pooblaščenca ter register neposestnih zastavnih pravic in zarubljenih premičnin.

(5) Ne glede na druge predpise, so vpisi in izpisi oziroma izbrisi v registru neposestnih zastavnih pravic in zarubljenih premičnin za davčni organ brezplačni.

(6) V primeru prodaje premičnin iz četrtega odstavka tega člena, se iz preostanka kupnine lahko poplača tudi dolžni davek, če je bil sklep o izvršbi za ta davek izdan pred prodajo.

(7) V primerih, ko je bila zastavna pravica v skladu s tem členom ustanovljena kot neposestna zastavna pravica, se glede pravic predhodnih zastavnih upnikov smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja stvarne pravice.

192. člen (rubežni in cenilni zapisnik)

(1) O opravljenem rubežu in cenitvi mora pooblaščen uradna oseba davčnega organa napraviti zapisnik. V zapisnik se vpišejo:

1. davčni organ ter osebno ime osebe, ki je opravila cenitev;
2. osebno ime in stalno prebivališče oziroma firma in sedež dolžnika, enotna matična številka občana (EMŠO) oziroma davčna številka dolžnika in podatki o drugih osebah iz 184. člena tega zakona, ki sodelujejo pri davčni izvršbi;
3. kraj in čas rubeža;
4. znesek davka, za katerega se opravlja rubež;
5. oznaka, enolični identifikacijski znak in natančen opis zarubljenih predmetov;
6. vrednost zarubljenih predmetov, ugotovljena s cenitvijo;
7. osebno ime oziroma firma ter naslov oziroma sedež tistega, ki so mu bile stvari zaupane v hrambo;
8. navedba, da bo sklep o izvršbi poslan organu, pristojnemu za vodenje evidence registriranih vozil oziroma v register neposestnih zastavnih pravic in zarubljenih premičnin;
9. navedba, da bo sklep o izvršbi poslan klirinško depotni družbi oziroma izdajatelju vrednostnega papirja, če se rubež opravlja v skladu z 211. in 212. členom tega zakona;
10. ugotovitev, da sta bila dolžnik in hranitelj zarubljenih stvari opozorjena na kazenskopravne posledice, če bi zarubljene stvari odtujila ali poškodovala;
11. morebitne pripombe dolžnika glede osebe cenilca, višine cenitve ali kakšne druge pripombe oziroma morebitne pripombe drugih oseb, ki uveljavljajo kakšno pravico v zvezi s predmetom rubeža.

(2) Če je bila pooblaščen uradna oseba prisiljena uporabljati posebne ukrepe (pomoč policije) iz tretjega odstavka 184. člena tega zakona, se to vpiše v rubežni zapisnik.

(3) Če se pri rubežu ne najdejo predmeti davčne izvršbe, se to vpiše v zapisnik o rubežu.

(4) Zapisnik o rubežu podpišejo pooblaščen uradna oseba davčnega organa, ki je opravila rubež, dolžnik in njegov zastopnik ali pooblaščenec ali član njegovega gospodinjstva, zastopnik ali pooblaščenec dolžnika – pravne osebe, navzoče priče, cenilec ali druge uradne osebe, ki so bile navzoče pri rubežu.

(5) Če dolžnik oziroma njegov zastopnik ali pooblaščenec oziroma zastopnik ali pooblaščenec pravne osebe – dolžnika noče podpisati zapisnika o rubežu, ugotovi pooblaščen uradna oseba davčnega organa to v zapisniku in navede razlog odklonitve oziroma, da je bil podpis odklonjen brez pojasnila.

(6) Izvod zapisnika o rubežu mora biti vročen dolžniku.

(7) Če v času rubeža cenitev zarubljenih predmetov ni mogoča, se v rubežnem zapisniku navede, da bo cenitev zarubljenih predmetov naknadno opravil posebni cenilec. Cenitev, ki jo opravi posebni cenilec, je sestavni del rubežnega zapisnika in se vroči dolžniku.

197. člen (potek javne dražbe)

- (1) Zarubljene premičnine se dajo na javno dražbo z začetno izklicno ceno, ki je enaka ocenjeni vrednosti po rubežnem zapisniku.
- (2) Prva javna dražba se sme opraviti tudi, če se je udeleži en ponudnik.
- (3) Šteje se, da je javna dražba uspela, če vsaj en ponudnik ponudi ceno, ki je enaka izklicni ceni.
- (4) Zarubljene premičnine se prodajo kupcu, ki je na javni dražbi ponudil najvišjo ceno.
- (5) Če prva javna dražba ne uspe, se napove druga. Oklic druge javne dražbe mora vsebovati iste podatke kot prvi, v oklicu pa mora biti dodatno navedeno, da gre za drugo javno dražbo. Izklicna cena zarubljenih predmetov s prve javne dražbe se lahko ob objavi druge javne dražbe zniža za ustrezen odstotek, vendar največ do polovice ocenjene vrednosti po rubežnem zapisniku.
- (6) Pri drugi javni dražbi se smiselno uporabljajo drugi, tretji in četrti odstavek tega člena.
- (7) Če je tudi druga javna dražba neuspešna, se zarubljeni predmeti prodajo na enega od drugih načinov prodaje iz prvega odstavka 193. člena tega zakona.

199. člen
(plačilo kupnine in drugi pogoji za prevzem blaga)

- (1) Če ni vložen ugovor iz tretjega odstavka 198. člena tega zakona, mora kupec takoj po končani javni dražbi položiti znesek kupnine za kupljene premičnine in jih prevzeti.
- (2) Če kupec ne prevzame kupljenih premičnin takoj po končani javni dražbi, preide nevarnost uničenja, poškodovanja ali odtujitve kupljene stvari na kupca.
- (3) Vplačana varščina se všteje v kupnino.
- (4) Udeležencem javne dražbe, ki na javni dražbi niso uspeli, se vplačana varščina oziroma predloženi instrument zavarovanja vrne najpozneje v petih dneh po zaključku javne dražbe.
- (5) Udeležencu javne dražbe, ki javno dražbo zapusti pred njenim zaključkom ali kupcu, ki ni plačal kupnine, se varščina ne vrne, morebitni predloženi instrument zavarovanja pa se unovči.
- (6) Če je bil vložen ugovor v skladu s 198. členom tega zakona in ga davčni organ zavrže ali zavrne kot neutemeljenega, davčni organ pozove kupca k plačilu kupnine in prevzemu kupljenih premičnin takoj, ko odloči o ugovoru.
- (7) V primeru, ko kupec na dražbi pridobi premičnine, ki nimajo statusa blaga Evropske unije, mora hkrati s prevzemom premičnin urediti njihov carinski status oziroma zagotoviti, da bo njihov carinski status urejen takoj po prevzemu.

201. člen
(prodaja z zbiranjem ponudb)

- (1) Zarubljene premičnine se lahko prodajo z zbiranjem ponudb, če davčni organ presodi, da bo tako z najmanjšimi stroški oziroma najhitreje prodal zarubljeno blago.
- (2) Davčni organ sestavi vabilo k dajanju ponudb, ki ga mora na primeren način javno objaviti. Vabilo vsebuje:
 - opis premičnine, ki se prodaja;
 - ocenjeno vrednost in
 - podatke o postopku zbiranja ponudb.

(3) Ponudniki morajo pred oddajo ponudbe vplačati varščino ali predložiti ustrezen instrument za zavarovanje plačila varščine, ki znaša 10% ocenjene vrednosti zarubljenih premičnin, vendar ne manj kot 40 eurov.

(4) Davčni organ upošteva samo ponudbe ponudnikov, ki imajo priloženo potrdilo o plačilu varščine ali potrdilo o predložitvi ustreznega instrumenta za zavarovanje plačila varščine.

(5) Davčni organ obvesti ponudnike o izidu zbiranja ponudb v roku, določenem v vabilu.

(6) Davčni organ pošlje izbranemu ponudniku z obvestilom o izidu tudi pogodbo in ga pozove, da mu podpisan izvod pogodbe vrne v osmih dneh po prejemu in plača kupnino v roku, določenem v pogodbi.

(7) Vplačana varščina se všteje v kupnino.

(8) Ponudnikom, ki pri prodaji z zbiranjem ponudb niso uspeli, se vplačana varščina vrne oziroma predloženi instrument zavarovanja sprost najpozneje v petih dneh po prejemu obvestila o izidu zbiranja ponudb.

(9) Izbranemu ponudniku, ki ne podpiše pogodbe do poteka roka, določenega za podpis pogodbe ali ne plača kupnine do poteka roka, določenega za plačilo kupnine, se varščina ne vrne, predloženi instrument zavarovanja pa se unovči.

212.a člen

(davčna izvršba na sredstva občin)

(1) Če davčni organ ugotovi, da je zavezanec za davek v skladu s tem zakonom ali zakonom o obdavčenju upravičen do vračila davka, ki je prihodek občinskega proračuna, pa občina kot prejemnik sredstev ne zagotovi vračila, davčni organ na podlagi zahteve zavezanca za davek po preteku roka za vračilo preveč plačani davek izterja od občine. Za izterjavo se smiselno uporabljajo določbe tretjega dela tega zakona, če ni s tem členom drugače določeno.

(2) Predmet davčne izvršbe niso denarna sredstva, ki jih ima na računu občina, če:

- tako določa zakon, ki ureja financiranje občin;
- jih je zagotovila država za opravljanje posameznih zadev iz državne pristojnosti, ki so z zakonom prenesene na samoupravno lokalno skupnost;
- so namenjena odpravi posledic naravnih nesreč ali
- gre za proračunska sredstva EU.

(3) V primeru dvoma, ali so določena denarna sredstva iz prejšnjega odstavka izvzeta iz davčne izvršbe, mora Uprava Republike Slovenije za javna plačila pred opravilo izvršbe pridobiti dodatna pojasnila od ministrstva, pristojnega za finance.

243.a člen

(opredelitev pojmov)

Izrazi, uporabljeni v tem poglavju, pomenijo:

1. država prosilka je država članica EU, ki vloži zaprosilo za pomoč;
2. upravno sodelovanje pri obdavčevanju je skupni pojem, ki se nanaša na izmenjavo podatkov, prisotnost v davčnih uradih, sočasni davčni nadzor, zaprosilo za vročitev, vse to zaradi pravilne odmere davka;
3. zaprosilo za sodelovanje je skupni pojem, ki se nanaša na vse oblike upravnega sodelovanja iz prejšnje točke;
4. centralni urad za zvezo je organ, ki je po tem zakonu pristojen za stike z drugimi državami članicami EU na področju upravnega sodelovanja in stike z Evropsko komisijo v zvezi z izvajanjem Direktive Sveta 2011/16/EU z dne 15. februarja 2011 o upravnem sodelovanju na področju obdavčevanja in razveljavitvi Direktive 77/799/EGS, (UL L št. 64, z dne 11. 3. 2011, str. 1);

5. omrežje CCN je skupna platforma, ki temelji na skupnem komunikacijskem omrežju (CCN), ki ga je razvila Evropska unija za zagotavljanje vseh prenosov z elektronskimi sredstvi med pristojnimi organi na področju carin in obdavčevanja;
6. avtomatična izmenjava podatkov je sistematično pošiljanje vnaprej opredeljenih podatkov drugi državi članici EU brez njenega predhodnega zaprosila v vnaprej določenih rednih časovnih presledkih.

248. člen
(avtomatična izmenjava podatkov)

(1) Pristojni organ z avtomatično izmenjavo podatkov sporoči organu druge države članice EU podatke o dohodkih in premoženju rezidentov te druge države članice EU, s katerimi razpolaga, in sicer o:

- dohodkih iz zaposlitve;
- produktih življenjskih zavarovanj, ki niso zajeti v drugih pravnih instrumentih EU o izmenjavi podatkov ali v drugih podobnih ukrepih;
- lastništvu nepremičnin in iz njih izhajajočem dohodku.

(2) Pristojni organ lahko pristojnemu organu druge države članice EU sporoči, v zvezi s katerimi vrstami dohodkov in premoženja ne želi prejemati podatkov ali da ne želi prejemati podatkov o dohodkih, ki ne presegajo določenega zneska.

(3) Podatki iz prvega odstavka tega člena se sporočajo najmanj enkrat letno, in sicer v šestih mesecih po koncu davčnega leta.

(4) Pristojni organ se lahko dogovori s pristojnim organom druge države članice EU o avtomatični izmenjavi podatkov za dodatne kategorije dohodkov in premoženja.

256. člen
(postopek skupnega dogovora na zahtevo davčnega zavezanca)

Kadar davčni zavezanec meni, da ni bil obdavčen v skladu z mednarodno pogodbo o izogibanju dvojnega obdavčevanja (v nadaljnjem besedilu: mednarodna pogodba), in predlaga ministrstvu, pristojnemu za finance, da začne postopek skupnega dogovora s pristojnim organom druge države, se lahko odločitev, ki je sprejeta v takšnem postopku, uveljavi, ne glede na odločitve, ki so že bile sprejete v skladu s tem zakonom.

265. člen
(pristojni organ)

Pristojni organ za opravljanje nalog:

- izmenjave podatkov po mednarodnih pogodbah o izogibanju dvojnega obdavčevanja in mednarodnih pogodbah o izmenjavi informacij za davčne namene;
- v okviru nudenja pomoči pri pobiranju davkov po mednarodnih pogodbah o izogibanju dvojnega obdavčevanja in
- v okviru nudenja pomoči pri davčnih zadevah po Konvenciji o medsebojni upravni pomoči pri davčnih zadevah in Protokola o spremembi Konvencije o medsebojni upravni pomoči pri davčnih zadevah (Uradni list RS, št. 109/10 – MP, št. 22/10)

je v Republiki Sloveniji ministrstvo, pristojno za finance. Minister, pristojen za finance, lahko pooblasti Finančno upravo Republike Slovenije za opravljanje posameznih nalog izmenjave podatkov in nudenja pomoči po teh pogodbah.

268. člen
(zavezanci za vložitev napovedi)

(1) Davčni organ ne sestavi informativnega izračuna dohodnine za davčnega zavezanca rezidenta oziroma davčni zavezanec rezident ni dolžan vložiti napovedi dohodnine, če:

1. davčni zavezanec, katerega dohodki v davčnem letu, od katerih se plačuje dohodnina, ne presegajo zneska splošne olajšave po prvem odstavku 111. člena Zakona o dohodnini (Uradni list RS, št. 117/06, 10/08 in 78/08),

2. dohodki davčnega zavezanca, od katerih se plačuje dohodnina v skladu z zakonom, ki ureja dohodnino, poleg pokojnine, od katere v skladu z zakonom ni bila odtegnjena ali plačana akontacija dohodnine in davčni zavezanec pri akontaciji dohodnine ni uveljavljal posebne olajšave za vzdrževane družinske člane, ne presegajo 80 eurov.

(2) Ne glede na 1. točko prejšnjega odstavka davčni organ sestavi informativni izračun dohodnine za davčnega zavezanca rezidenta oziroma je davčni zavezanec rezident dolžan vložiti napoved, če izpolnjuje pogoje za priznanje olajšave iz tretjega odstavka 113. člena ZDoh-2 in njegovi dohodki za opravljeno začasno ali občasno delo na podlagi napotnice pooblaščenice organizacije ali Zavoda Republike Slovenije za zaposlovanje, ki opravlja posredovanje dela dijakom in študentom v skladu s predpisi s področja zaposlovanja, v davčnem letu presegajo 75 % zneska splošne olajšave po prvem odstavku 111. člena ZDoh-2.

273. člen

(uveljavljanje odbitka davka, plačanega v tujini)

(1) Davčni zavezanec, ki je rezident, lahko uveljavlja odbitek za ustrezní znesek plačanega davka v tujini od dohodkov, ki so vključeni v osnovo za dohodnino v Republiki Sloveniji (v nadaljnjem besedilu: odbitek davka, plačanega v tujini), v skladu z zakonom, ki ureja dohodnino, v ugovoru zoper informativni izračun dohodnine oziroma v napovedi za odmero dohodnine. Kadar davčni zavezanec v ugovoru zoper informativni izračun dohodnine oziroma v napovedi za odmero dohodnine uveljavlja odbitek davka, plačanega v tujini, so sestavni del ugovora oziroma napovedi tudi ustrezna dokazila glede davčne obveznosti izven Republike Slovenije, zlasti o znesku davka, plačanega v tujini, o osnovi za plačilo davka ter o tem, da je znesek davka, plačan v tujini, dokončen in dejansko plačan. Če davčni zavezanec rezident ne uveljavlja odbitka davka, plačanega v tujini v ugovoru zoper informativni izračun dohodnine, mu davčni organ odmeri dohodnino ne da bi se upošteval odbitek davka, plačanega v tujini. Zoper to odločbo ima davčni zavezanec, ne glede na tretji odstavek 267. člena, pravico do pritožbe.

(2) Kot ustrezna dokazila iz prejšnjega odstavka se štejejo listine, izdane s strani davčnega organa tuje države, ali drugi dokumenti, ki nedvoumno dokazujejo obstoj davčne obveznosti ali plačilo davka izven Republike Slovenije.

(3) Če davčni zavezanec do poteka roka za vložitev ugovora zoper informativni izračun dohodnine iz 270. člena tega zakona oziroma do poteka roka za vložitev napovedi za odmero dohodnine iz 267. in 270. člena tega zakona še ne razpolaga z ustreznimi dokazili, navede to v ugovoru oziroma v napovedi in na tej podlagi ustrezna dokazila predloži naknadno.

(4) Če davčni zavezanec ne predloži dokazil do roka za izdajo odločbe, izda davčni organ začasno odločbo. Davčni organ začasno odločbo razveljavi in nadomesti z novo odločbo v 15 dneh po predložitvi dokazil. Če davčni zavezanec ne predloži dokazil po preteku petih let po letu, za katero je uveljavljal odbitek davka, plačanega v tujini, se šteje, da je začasna odločba glavna.

274. člen

(uveljavljanje oprostitev)

(1) Če je z mednarodno pogodbo določena oprostitev za dohodke rezidenta, davčni zavezanec uveljavlja oprostitev v ugovoru zoper informativni izračun dohodnine oziroma v napovedi za odmero dohodnine.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek davčni organ sestavi informativni izračun dohodnine z upoštevanjem oprostitve, če je davčni zavezanec uveljavljal oprostitev v napovedi za odmero

akontacije dohodnine in je davčni organ priznal oprostitev v odločbi, izdani na podlagi te napovedi, oziroma je uveljavljal oprostitev v davčnem obračunu akontacije dohodnine od dohodka iz dejavnosti.

288. člen
(način in rok vložitve napovedi)

(1) Napoved za odmero akontacije dohodnine od dohodka iz zaposlitve mora davčni zavezanec vložiti do desetega dne v mesecu za pretekli mesec pri davčnem organu.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena, mora nerezident napoved za odmero akontacije dohodnine od dohodka iz zaposlitve vložiti v sedmih dneh od dneva izplačila dohodka pri davčnem organu.

(3) Ne glede na prvi odstavek tega člena, mora davčni zavezanec, ki prejema dohodek iz delovnega razmerja ali pokojnino, vložiti napoved za odmero akontacije dohodnine od dohodka iz zaposlitve v sedmih dneh od dneva, ko je prvič prejel dohodek iz delovnega razmerja ali pokojnino, pri davčnem organu.

(4) Davčni zavezanec iz tretjega odstavka tega člena mora ponovno vložiti napoved za odmero akontacije dohodnine od dohodka iz zaposlitve v sedmih dneh od dneva, ko je prejel spremenjeno višino dohodka iz delovnega razmerja ali pokojnino, ali ko se spremenijo drugi pogoji, ki vplivajo na višino akontacije dohodnine od dohodka iz zaposlitve, če ta sprememba znaša več kot 10%.

(5) Davčni zavezanec iz tretjega odstavka tega člena lahko vloži napoved tudi za vsako novo davčno leto v mesecu decembru tekočega leta za naslednje leto.

289. člen
(uveljavljanje dejanskih stroškov)

(1) V primeru iz prvega odstavka 285. člena tega zakona lahko davčni zavezanec uveljavlja dejanske stroške v skladu z zakonom, ki ureja dohodnino, v ugovoru zoper informativni izračun, razen nerezidenta, ki jih lahko uveljavlja v sedmih dneh od izplačila dohodka, pri davčnem organu. Nerezident uveljavlja dejanske stroške s pisnim zahtevkom, katerega obliko predpiše minister, pristojen za finance.

(2) V primeru iz drugega odstavka 285. člena tega zakona lahko davčni zavezanec uveljavlja dejanske stroške v skladu z zakonom, ki ureja dohodnino, v napovedi iz 288. člena tega zakona.

291. člen
(rok za izdajo odločbe)

(1) Na podlagi napovedi iz prvega in drugega odstavka 288. člena tega zakona davčni organ izda odločbo o višini akontacije dohodnine od dohodka iz zaposlitve v 15 dneh od dneva vložitve napovedi.

(2) Na podlagi napovedi iz tretjega odstavka 288. člena tega zakona izda davčni organ v 15 dneh od dneva vložitve napovedi odločbo o višini akontacije dohodnine od dohodka iz zaposlitve za davčno leto ter določi obroke za plačevanje akontacije.

(3) Na podlagi napovedi iz četrtega odstavka 288. člena tega zakona davčni organ na novo izda odločbo o višini akontacije dohodnine od dohodka iz zaposlitve za davčno leto ter na novo določi obroke v 15 dneh od vložitve napovedi.

(4) Na podlagi napovedi iz petega odstavka 288. člena tega zakona davčni organ izda odločbo o višini akontacije za naslednje davčno leto do 15. januarja leta, za katero se določa akontacija dohodka iz zaposlitve.

(5) Davčni organ odloči o novi akontaciji dohodnine od dohodka iz zaposlitve in o poračunu odtegnjenega davčnega odtegljaja na podlagi uveljavljanja dejanskih stroškov nerezidenta iz prvega odstavka 289. člena tega zakona v 15 dneh od dneva predložitve zahtevka.

304. člen

(priglasitev ugotavljanja davčne osnove od dohodka iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti na podlagi dejanskih prihodkov in odhodkov oziroma dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov)

(1) Priglasitev ugotavljanja davčne osnove od dohodka iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti na podlagi dejanskih prihodkov in odhodkov oziroma dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov ter določitev nosilca te dejavnosti v skladu z drugim odstavkom 47. člena ZDoh-2 se opravi pri davčnem organu.

(2) Priglasitev in določitev nosilca dejavnosti se opravi na obrazcu, ki ga predpiše minister, pristojen za finance. Sestavni del obrazca je izjava vseh zavezancev, ki dosegajo dohodke iz opravljanja osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti v okviru istega kmečkega gospodinjstva, da se strinjajo z določenim nosilcem ter dohodki iz opravljanja osnovne kmetijske in gozdarske dejavnosti, oziroma v primeru, da se v okviru kmečkega gospodinjstva opravlja tudi druga kmetijska ali dopolnilna dejavnost, tudi dohodki druge kmetijske in dopolnilne dejavnosti pripišejo nosilcu.

(3) Priglasitev in določitev nosilca dejavnosti se opravi do 31. oktobra leta pred letom, v katerem želijo člani kmečkega gospodinjstva prostovoljno začeti ugotavljati davčno osnovo na podlagi dejanskih prihodkov in dejanskih odhodkov oziroma dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov, oziroma se morata opraviti najpozneje do 31. oktobra po letu, v katerem povprečni skupni dohodek dveh zaporednih predhodnih davčnih let članov kmečkega gospodinjstva iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti preseže znesek, določen v drugem odstavku 47. člena ZDoh-2.

(4) Davčni organ na podlagi priglasitve nosilcu izda odločbo o načinu ugotavljanja davčne osnove od dohodka iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti v 30 dneh od dneva prejema popolne priglasitve. Na podlagi priglasitve nosilec kot zavezanec za dohodke iz kmetijske in dopolnilne dejavnosti kmečkega gospodinjstva začne z ugotavljanjem davčne osnove na podlagi dejanskih prihodkov in odhodkov ali dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov s prvim dnevom naslednjega koledarskega leta po letu vročitve odločbe.

(5) V primeru, ko se mora davčna osnova začeti ugotavljati na podlagi dejanskih prihodkov in odhodkov oziroma dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov, se ta mora začeti ugotavljati za leto po letu, v katerem nastane obveznost priglasitve po tretjem odstavku tega člena.

(6) Nosilec mora vsako spremembo članov kmečkega gospodinjstva, uporabnikov kmetijskih in gozdnih zemljišč ali panjev priglasiti v 15 dneh po nastanku spremembe. Davčni organ na podlagi priglasitve spremembe nosilcu izda novo odločbo o načinu ugotavljanja davčne osnove od dohodka iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti v 30 dneh od dneva prejema popolne priglasitve.

(7) Določitev novega nosilca, ki se v skladu s 1. točko prvega odstavka 58. člena ZDoh-2 ne šteje za prenehanje opravljanja dejavnosti, se priglasijo na obrazcu iz drugega odstavka tega člena. Davčni organ izda odločbo o spremembi nosilca v 30 dneh od dneva prejema popolne priglasitve. Sprememba nosilca se prvič upošteva za davčno leto po letu, v katerem je bila sprememba nosilca priglašena.

(8) Nosilec iz prvega odstavka tega člena, ki izpolnjuje pogoje, določene z zakonom, ki ureja dohodnino, zahtevo za ugotavljanje davčne osnove z upoštevanjem normiranih odhodkov poda ob priglasitvi oziroma v naslednjih letih v mesecu novembru tekočega leta za naslednje leto.

(9) Člani kmečkega gospodinjstva lahko po poteku leta, za katero morajo v skladu s 3. točko drugega odstavka 47. člena ZDoh-2 še ugotavljati davčno osnovo na način iz drugega odstavka 47. člena ZDoh-2, oziroma po poteku petih let od leta, za katero bi bil ob upoštevanju določb poglavja o obdavčitvi dohodka iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti članom kmečkega gospodinjstva pripisan povprečni skupni dohodek dveh zaporednih predhodnih davčnih let pod pragom, kot ga določa 47. člen ZDoh-2, davčnemu organu priglasijo spremembo načina ugotavljanja davčne osnove najpozneje do 31. oktobra leta pred letom, v katerem želijo preiti na način ugotavljanja davčne osnove po poglavju III.4. ZDoh-2.

(10) Davčni organ na podlagi priglasitve in preveritve izpolnjevanja pogojev nosilcu izda odločbo o prenehanju ugotavljanja davčne osnove od dohodka iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti na podlagi dejanskih prihodkov in dejanskih odhodkov oziroma dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov za leto po letu priglasitve v 30 dneh od dneva priglasitve.

312. člen (evidentiranje obsega proizvodnje vina in oljčnega olja)

(1) Za določitev davčne osnove za proizvodnjo vina oziroma oljčnega olja iz lastnega pridelka mora zavezanec za dohodek iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti najpozneje do 30. junija leta, za katero se dohodek začne ugotavljati, davčnemu organu prijaviti parcelne številke zemljišč pod vinogradi, katerih pridelek se porabi za proizvodnjo vina, oziroma parcelne številke zemljišč pod oljčniki.

(2) Vse nadaljnje spremembe podatkov iz prejšnjega odstavka tega člena mora zavezanec za dohodke iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti za preteklih 12 mesecev letno sporočiti davčnemu organu najpozneje do 30. junija tekočega leta.

316. člen (plačevanje akontacije dohodnine)

Davčni zavezanci plačujejo akontacijo dohodnine od katastrskega dohodka in pavšalne ocene dohodka na panj v treh obrokih. Prvi obrok se plača v višini 30% akontacije dohodnine za preteklo davčno leto do 31. maja tekočega leta. Drugi obrok se plača v višini 60% akontacije dohodnine za preteklo davčno leto do 31. oktobra tekočega leta. Tretji obrok se plača v višini razlike med akontacijo dohodnine, izračunano za leto, za katero se akontacija dohodnine odmerja, ter prvim in drugim obrokom za to leto do 30. aprila naslednjega leta.

323. člen (način in rok vložitve napovedi)

Napoved za odmero akontacije dohodnine od drugega dohodka mora davčni zavezanec vložiti v sedmih dneh od dneva prejema dohodka pri davčnem organu.

326. člen (način in rok vložitve napovedi)

(1) Napoved za odmero dohodnine iz petega in osmega odstavka 325. člena tega zakona od prejetih obresti in dividend mora pri davčnem organu davčni zavezanec vložiti do 15. dne v mesecu za preteklo trimesečje.

(2) Napoved za odmero dohodnine iz petega odstavka 325. člena tega zakona od prejetega dohodka iz oddajanja premoženja v najem mora davčni zavezanec vložiti pri davčnem organu v 15 dneh od prejema dohodka iz oddajanja premoženja v najem. Ne glede na prvi stavek tega odstavka vložiti mora davčni zavezanec, ki prejema dohodek iz oddajanja premoženja v najem za več mesecev v letu, napoved v 15 dneh po poteku časa, za katerega je bilo dano premoženje v najem, vendar najpozneje do 15. januarja tekočega leta za preteklo leto.

(3) Napoved za odmero dohodnine iz šestega odstavka 325. člena tega zakona mora davčni zavezanec vložiti v 15 dneh od dneva odsvojitve kapitala.

(4) Napoved za odmero dohodnine iz sedmega odstavka 325. člena tega zakona mora davčni zavezanec rezident vložiti do 28. februarja tekočega leta za preteklo leto pri finančnem uradu. Napovedi ni dolžan vložiti davčni zavezanec rezident, katerega skupni znesek obresti na denarne depozite pri bankah in hranilnicah, ustanovljenih v skladu s predpisi v Republiki Sloveniji, in pri bankah drugih držav članic EU, dosežen v davčnem letu, ne presega zneska, določenega z zakonom, ki ureja dohodnino.

(5) Ne glede na tretji odstavek tega člena mora davčni zavezanec napoved za odmero dohodnine od dobička iz odsvojitve vrednostnih papirjev in drugih deležev ter investicijskih kuponov vložiti do 28. februarja tekočega leta za preteklo leto, razen davčnega zavezanca, ki je nerezident. Nerezident lahko vloži napoved do 28. februarja tekočega leta za preteklo leto, če napove vse odsvojitve vrednostnih papirjev in drugih deležev v preteklem letu. V taki napovedi, ki jo je dolžan vložiti do 28. februarja tekočega leta za preteklo leto, lahko davčni zavezanec uveljavlja tudi zmanjšanje pozitivne davčne osnove od dobička iz kapitala iz odsvojitve vrednostnih papirjev in drugih deležev ter investicijskih kuponov ali iz odsvojitve nepremičnin, za izgubo, doseženo z odsvojitvijo vrednostnih papirjev in drugih deležev ter investicijskih kuponov ali doseženo z odsvojitvijo nepremičnine. Davčni zavezanec napoved za odmero dohodnine od dobička iz odsvojitve vrednostnih papirjev in drugih deležev ter investicijskih kuponov vloži v elektronski obliki, če je v preteklem letu opravil več kot deset obdavčljivih odsvojitve tovrstnega kapitala. Če davčni zavezanec ne razpolaga z računalniško opremo oziroma nima dostopa do interneta, vloži napoved v elektronski obliki z uporabo računalniške opreme, ki jo zagotavlja Finančna uprava Republike Slovenije na finančnih uradih.

(6) Davčni zavezanec mora napoved iz tretjega in petega odstavka tega člena vložiti pri finančnem organu.

(7) Ne glede na šesti odstavek tega člena mora davčni zavezanec napoved pri odsvojitvi nepremičnine v Republiki Sloveniji vložiti pri davčnem uradu, kjer nepremičnina leži.

(8) Ne glede na peti odstavek tega člena zavezancu rezidentu ni potrebno vložiti napovedi za odmero dohodnine od dobička iz unovčitve investicijskih kuponov podsklada krovnega sklada (pri katerem lahko zavezanec v skladu z zakonom, ki ureja dohodnino, v primeru prehajanja med podskladi uveljavlja odlog ugotavljanja davčne obveznosti od dobička iz kapitala), če so bile take unovčitve investicijskih kuponov namenjene izključno poravnavi stroškov, povezanih s prehajanjem zavezanca med podskladi krovnega sklada.

327. člen

(obvestilo davčnega zavezanca glede vštevanja obračunanih obresti v davčno osnovo)

(1) Kadar želi davčni zavezanec uveljavljati možnost v skladu z zakonom, ki ureja dohodnino, da se v davčno osnovo od obresti, doseženih v primeru vezanih denarnih sredstev in varčevanja pri bankah in hranilnicah, ustanovljenih v skladu s predpisi v Republiki Sloveniji, z ročnostjo, daljšo od enega leta, pri katerem zavezanec ne more razpolagati s privarčevanimi sredstvi pred potekom datuma vezave oziroma poteka varčevanja brez bistvenega zmanjšanja obresti, vštejejo obresti, obračunane za obdobje davčnega leta, je dolžan o tem obvestiti banko ali hranilnico v Republiki Sloveniji na obrazcu, ki ga predpiše minister, pristojen za finance.

(2) Davčni zavezanec predloži obvestilo iz prvega odstavka tega člena ob sklenitvi pogodbe o varčevanju oziroma vezavi denarnih sredstev, vendar najpozneje do konca davčnega leta, v katerem je bila pogodba sklenjena.

(3) Predlagano obvestilo zavezuje banko ali hranilnico in davčnega zavezanca, da v davčnem letu obračunane obresti davčnega zavezanca, ki predloži takšno obvestilo, obravnavata enako, kot da so bile izplačane. Obvestilo zavezuje banko ali hranilnico in davčnega zavezanca do poteka datuma vezave denarnih sredstev, poteka varčevanja ali do prekinitve pogodbe.

330. člen
(rok za izdajo odločbe)

(1) Na podlagi napovedi iz prvega, drugega in tretjega odstavka 326. člena tega zakona davčni organ izda odločbo o višini dohodnine od obresti, dividend, dobička iz kapitala ali dohodka iz oddajanja premoženja v najem v 30 dneh od dneva vložitve napovedi.

(2) Na podlagi napovedi iz četrtega in petega odstavka 326. člena tega zakona davčni organ izda odločbo o višini dohodnine od obresti ali dobička iz kapitala do 30. aprila tekočega leta za preteklo leto.

(3) Davčni organ odloči o poročunu odtegnjenega davčnega odtegljaja na podlagi uveljavljanja dejanskih stroškov iz prvega odstavka 329.a člena tega zakona v 60 dneh od dneva predložitve zahtevka.

339. člen
(avtomatično dajanje podatkov v zvezi s pridobitvijo in odsvojitvijo vrednostnih papirjev, drugih deležev in investicijskih kuponov)

(1) Pooblaščenim udeležencem trga vrednostnih papirjev in druge pravne osebe, ki so opravljale prenose imetništva vrednostnih papirjev, drugih deležev ali investicijskih kuponov, vključno z njihovimi unovčitvami, morajo davčnemu organu dostaviti podatke, ki se nanašajo na vse pridobitve, odsvojitve in unovčitve vrednostnih papirjev, drugih deležev ali investicijskih kuponov in na uveljavljanje stroškov ter identifikacijo zavezanca za davek in zavezanca za dajanje podatkov.

(2) Podatkov iz prvega odstavka tega člena ni potrebno dajati v primerih odsvojitve, kjer je bil pravni temelj sklep o dedovanju, drugi pravni posel v zvezi s smrtjo, sodna odločba (sklep o sodni izvršbi) ali upravna izvršba (sklep o prisilni izterjavi).

(3) Osebe, zavezane za dajanje podatkov po tem členu, morajo podatke iz tega člena zakona dostaviti davčnemu organu do 31. januarja tekočega davčnega leta za preteklo davčno leto.

340. člen
(avtomatično dajanje podatkov o zemljiščih, čebeljih panjih in dohodkih osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti)

(1) Upravni organ, pristojen za geodetske zadeve, mora davčnemu organu do 15. julija leta, za katero se odmerja akontacija dohodnine od katastrskega dohodka, posredovati podatke o vseh osebah, ki so bile na dan 30. junija leta, za katero se dohodnina odmerja, v zemljiški knjigi oziroma zemljiškem katastru vpisane kot lastniki, zakupniki ali imetniki pravice uporabe kmetijskih ali gozdnih zemljišč, podatke o vrsti rabe in kvaliteti teh zemljišč na dan 30. junija leta, za katero se dohodnina odmerja ter podatke o katastrskem dohodku, pripisanemu tem zemljiščem.

(2) Zavod za gozdove Slovenije do 15. julija za vse parcele gozdnih zemljišč, na katerih so varovalni gozdovi, in za vse parcele gozdnih zemljišč, po katerih potekajo gozdne ceste, pošlje podatke o parcelni številki in površini parcele varovalnega gozda oziroma o parcelni številki in površini parcele ter delu parcele pod gozdno cesto po stanju na dan 30. junija leta, za katero se akontacija dohodnine odmerja.

(3) Ministrstvo, pristojno za obrambo, do 15. julija za vsa kmetijska in gozdna zemljišča, na katerih so objekti posebnega pomena za obrambo, ali ležijo v varnostnem območju takega objekta in se zanje predpišejo ukrepi varovanja, pošlje podatke o parcelni številki in površini parcele oziroma delu parcele pod takimi zemljišči po stanju na dan 30. junija leta, za katero se akontacija dohodnine odmerja.

(4) Organ, ki je pristojen za vodenje registra čebelnjakov, do 15. julija pošlje podatke o številu panjev v uporabi posameznega zavezanca po stanju na dan 30. junija leta, za katero se akontacija dohodnine odmerja.

(5) Agencija Republike Slovenije za kmetijske trge in razvoj podeželja, Zavod za gozdove Slovenije ter drugi izplačevalci drugih dohodkov iz 70. člena ZDoh-2, pošljejo davčnemu organu podatke o prejemnikih in izplačanih drugih dohodkih, ki se všttevajo v davčno osnovo od dohodka iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, vendar zanje davčni odtegljaj ni bil odtegnjen in plačan v skladu s 26. členom ZDavP-2D, enkrat letno, in sicer do 15. januarja tekočega leta za preteklo leto.

(6) Agencija Republike Slovenije za kmetijske trge in razvoj podeželja, Zavod za gozdove Slovenije ter drugi izplačevalci drugih dohodkov iz 70. člena ZDoh-2, ki jih izplačujejo za račun zavezancev, članov agrarne skupnosti, skupnega pašnika ali planine, ki se po predpisih o kmetijstvu štejejo za samostojno kmetijsko gospodarstvo, za katere se v skladu z zakonom, ki ureja dohodnino, predhodna akontacija izračuna in plača od osnove od drugih dohodkov iz 70. člena ZDoh-2, pošljejo davčnemu organu podatke, potrebne za pripis davčne osnove in predhodne akontacije dohodnine od drugih dohodkov iz 70. člena ZDoh-2 posameznemu davčnemu zavezancu ter podatke za identifikacijo zavezanca za davek in zavezanca za dajanje podatkov, do 15. januarja tekočega leta za preteklo leto. Za vsako agrarno skupnost, skupni pašnik ali planino pošlje podatke po stanju na dan 30. junija leta, za katero se predhodna akontacija odmerja, in sicer enolično identifikacijo osebe, ki ji je bil dohodek izplačan, in seznam članov skupnosti fizičnih oseb, zavezancev za dohodnino od dohodkov po poglavju III.4. ZDoh-2 z enoličnimi identifikatorji ter pripadajočimi lastniškimi deleži ali deleži skupnosti, ki jih imajo v uporabi.

395. člen

(posebno hudi davčni prekrški posameznikov)

Z globo od 400 do 15.000 eurov se kaznuje za prekršek posameznik, če:

1. v davčni napovedi ali obračunu davka navede neresnične ali nepravilne ali nepopolne podatke (prvi odstavek 10. člena);
2. v nasprotju z zakonom razkrije podatke, ki so davčna tajnost, ali jih sporoči tretjim osebam ali jih uporablja oziroma omogoči, da jih uporablja tretja oseba (16. člen);
3. na zahtevo davčnega organa ne da podatkov ali dokumentacije, s katero razpolaga, oziroma je ne hrani v skladu s tem zakonom (41. člen);
- 3.a na poziv davčnega organa ne predloži prijave premoženja ali je ne predloži na predpisan način ali v prijavi navaja neresnične podatke (69. člen);
- 3.b davčnemu organu ne predloži dokumentacije ali ne da pojasnil v zvezi s predmetom davčnega nadzora ali ovira davčni nadzor (138. člen).
4. ne predloži obračuna prispevkov za socialno varnost oziroma ga ne predloži na predpisan način oziroma v predpisanih rokih oziroma v obračunu prispevkov za socialno varnost navede neresnične, nepopolne ali nepravilne podatke (prvi odstavek 10. člena, 352., 353. člen);
5. ne predloži davčnega obračuna oziroma ga ne predloži na predpisan način oziroma v predpisanih rokih oziroma v davčnem obračunu navede neresnične, nepopolne ali nepravilne podatke (prvi odstavek 10. člena, tretji odstavek 297. člena, drugi odstavek 369. člena).

397. člen

(davčni prekrški v zvezi z opravljanjem dejavnosti)

(1) Z globo od 800 do 10.000 eurov se kaznuje za prekršek samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, z globo od 1.200 do 15.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če pa se pravna oseba po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje za srednjo ali veliko gospodarsko družbo, pa se za prekršek kaznuje z globo od 3.200 do 30.000 eurov, če:

1. ne predloži davčnega obračuna ali ne predloži davčnega obračuna na predpisan način oziroma v predpisanih rokih (tretji do peti odstavek 51. člena, 297., 297.a, 297.b, 307. člen in 356. do 369. člen);

2. ne predloži obračuna davčnega odtegljaja ali ne predloži obračuna davčnega odtegljaja na predpisan način oziroma v predpisanih rokih (četrti, peti in deveti odstavek 57. člena, 284., 307.g, 336. člen, drugi in tretji odstavek 352. člena, drugi odstavek 353. člena, 374. člen);
3. ne predloži izjave oziroma ne navede ali ne navede pravilno količine finančnih instrumentov (peti odstavek 58. člena);
4. izjave ne hrani do poteka predpisanega roka (šesti odstavek 58. člena in četrti odstavek 383.c člena);
5. prejemnik izjave ne dostavi davčnemu organu podatkov o prenosu obveznosti plačnika davka ali podatkov ne dostavi v zakonsko določenem roku (sedmi odstavek 58. člena);
6. kot plačnik davka ne izračuna, odtegne ali ne plača davčnega odtegljaja za davčnega zavezanca v skladu z zakonom (59., 260. člen, prvi odstavek 283. člena, 285. člen, prvi odstavek 305. člena, četrti odstavek 313. člena, prvi odstavek 317. člena, prvi odstavek 321. člena, prvi, tretji in četrti odstavek 325. člena, drugi in tretji odstavek 352. člena, 353., 374. člen, drugi odstavek 383.c člena in drugi odstavek 383.e člena);
7. (črtana)
8. v davčni napovedi ali obračunu davka navede neresnične, nepravilne ali nepopolne podatke (prvi odstavek 10. člena);
9. ne vodi ali ne hrani poslovnih knjig in evidenc v skladu s tem zakonom ali jih ne vodi dobro in pravilno oziroma na način, ki zagotavlja podatke za ugotovitev davčnih obveznosti (31. in 32. člen ter peti odstavek 308. člena);
10. kot plačnik davka ne vodi evidenc o dohodkih in o odtegnjenih davkih po posameznem davčnem zavezancu (tretji odstavek 31. člena);
11. ne obvesti davčnega organa, kje se po prenehanju davčnega zavezanca hrani dokumentacija oziroma kdo hrani dokumentacijo (šesti odstavek 32. člena);
12. ne navede davčne številke na davčni napovedi ali obračunu davka (34. člen);
13. v nasprotju s tem zakonom izplača dohodek fizični osebi, ki ni predložila svoje davčne številke, oziroma ne zagotovi potrebnih podatkov o nerezidentu (drugi in šesti odstavek 35. člena);
14. v nasprotju z zakonom ne nakazuje plačila za dobavljeno blago ali opravljene storitve ter druga plačila na transakcijske račune prejemnikov (prvi odstavek 36. člena);
- 14.a v nasprotju z zakonom poslovni subjekt pri ponudniku plačilnih storitev nima odprtega ali ločenega transakcijskega računa (tretji odstavek 37. člena);
15. ne zagotovi na predpisan način izpisov iz elektronsko vodenih poslovnih knjig ali evidenc oziroma ne omogoči dostopa ali vpogleda v svoje elektronsko vodene knjige ali evidence ali v programsko ter strojno opremo ali v baze podatkov ali ne zagotovi pristnosti izdanih dokumentov izdajatelja ter celovitosti vsebine izdanih dokumentov (prvi do tretji odstavek in peti odstavek 38. člena zakona);
16. davčnemu organu na njegovo zahtevo ne da na razpolago dokumentacije o elektronskem sistemu za vodenje poslovnih knjig in evidenc ali ne dokumentira vsake spremembe elektronske rešitve v časovnem zaporedju na predpisan način (šesti in sedmi odstavek 38. člena);
17. davčnemu organu v nasprotju z zakonom ne da na razpolago podatkov iz evidenc, zbirke podatkov, registrov ali drugih evidenc, ki jih vodi, ali ne omogoči davčnemu organu vpogleda v svojo dokumentacijo ali dokumentacijo, s katero razpolaga povezana oseba (prvi in drugi odstavek 39. člena in 40. člen);
18. v nasprotju z zakonom razkrije podatke, ki so davčna tajnost, ali jih sporoči tretjim osebam ali jih uporablja oziroma omogoči, da jih uporablja tretja oseba (16. člen);
19. davčnemu organu ne predloži dokumentacije ali ne da pojasnil v zvezi s predmetom davčnega nadzora ali ovira davčni nadzor (četrti odstavek 129. člena in prvi odstavek 138. člena);
20. na poziv davčnega organa ne predloži ali ne predloži v predpisanem roku in na predpisan način seznama premoženja ali na seznamu navede nepopolne in neresnične podatke (147. člen);
21. ne omogoči davčnemu organu vpogleda v sef (185. člen);
22. uporablja zarubljeno premoženje v nasprotju z zakonom (prvi in tretji odstavek 186. člena);
23. odtuji, poškoduje, uniči ali kako drugače onemogoči unovčitev zarubljene premoženja (prvi odstavek 187. člena);
24. ne izračuna ali ne predloži izračuna akontacije davka davčnemu organu v skladu z zakonom (drugi odstavek 298., 307.a člen in sedmi odstavek 371. člena);
25. ne priglasí začetka ugotavljanja davčne osnove od dohodkov iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti na podlagi dejanskih prihodkov in odhodkov oziroma na podlagi

dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov v skladu z zakonom oziroma ga ne priglasí v predpisanem roku (tretji odstavek 304. člena) ali ne priglasí sprememb članov kmečkega gospodinjstva, uporabnikov kmetijskih in gozdnih zemljišč ali panjev ali jih ne priglasí v predpisanem roku (šesti odstavek 304. člena);

26. (črtana)

27. ne prijavi parcelne številke zemljišč pod vinogradi, katerih pridelek se porabi za lastno proizvodnjo vina, oziroma parcelnih številok oljčnikov, oziroma ne prijavi sprememb v zakonsko določenem roku (prvi in drugi odstavek 312. člena);

28. uveljavlja oprostitev od katastrskega dohodka v nasprotju z odločbo davčnega organa ali ne sporoči razlogov za prenehanje oprostitve od katastrskega dohodka (šesti odstavek 314. člena);

29. zavezanca ne obvesti pisno o tem, da odlog ugotavljanja davčne obveznosti po zakonu, ki ureja dohodnino, ni odobren (sedmi odstavek 331. člena);

30. zavezanca ne obvesti pisno o odložitvi ugotavljanja davčne obveznosti (deveti odstavek 331. člena);

31. lastnikom ne pošlje vseh podatkov, ki so potrebni za ugotavljanje njihovih morebitnih davčnih obveznosti iz preoblikovanja (332. člen);

32. davčnemu zavezancu ob unovčitvi investicijskega kupona podsklada pri krovnem skladu oziroma ob prejemu izplačila sorazmernega dela likvidacijske mase ob likvidaciji podsklada ne dostavi izpisa iz evidence spremljanja prehodov med podskladi istega krovnega sklada s potrebnimi podatki (332.a člen);

33. davčnemu organu ali davčnemu zavezancu v nasprotju z zakonom ne dostavi podatkov, potrebnih za pobiranje dohodnine, ali ne dostavi teh podatkov v predpisanih rokih ali na predpisan način ali v dostavljenih podatkih navede neresnične, nepravilne ali nepopolne podatke (prvi odstavek 10. člena, osmi odstavek 331. člena, prvi, drugi, četrti in sedmi odstavek 337. člena, 338. člen ter prvi in tretji odstavek 339. člena);

34. kot plačilni zastopnik ne ugotovi identitete in rezidentstva upravičenega lastnika v skladu z zakonom (349. člen);

35. kot plačilni zastopnik davčnemu organu ne dostavi predpisanih podatkov ali ne dostavi predpisanih podatkov na predpisan način oziroma v predpisanem roku (350. člen);

36. ne predloži obračuna prispevkov za socialno varnost ali ne predloži obračuna prispevkov za socialno varnost na predpisan način oziroma v predpisanih rokih (prvi in tretji odstavek 353. člena);

37. davčnega organa ne obvesti o nameravani spremembi davčnega obdobja (prvi in drugi odstavek 372. člena);

38. davčnemu organu ne predloži dokazil in dokumentov ali jih ne predloži na predpisan način oziroma v predpisanih rokih (prvi odstavek 375. člena);

39. zavezanec ne zagotovi in na zahtevo davčnega organa ne predloži zahtevanih dokazil (376.a člen);

40. ne predloži dokumentacije o povezanih osebah, obsegu in vrsti poslovanja z njimi ter o določitvi primerljivih tržnih cen oziroma tega ne predloži na predpisan način oziroma v določenih rokih (382. člen);

41. družba za upravljanje skrbniku ne zagotovi podatkov, ki jih skrbnik potrebuje za izpolnjevanje obveznosti plačnika davka in z njimi ne razpolaga (enajsti odstavek 58. člena);

42. družba za upravljanje in skrbnik ne določita, kdo od njiju se šteje za plačnika davka, oziroma ne določita tudi načina zagotavljanja podatkov v pogodbi (enajsti odstavek 58. člena);

43. pred izdajo vezanih knjig računov od davčnega organa ne pridobi identifikacijske oznake za namene izdaje vezanih knjig računov ali pred izdajo vezanih knjig računov davčnemu organu ne posreduje podatkov o serijskih številkah vezanih knjig računov (drugi odstavek 31.a člena).

(2) Z globo v višini od 400 do 4.000 eurov se za prekrške iz prejšnjega odstavka kaznuje tudi odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo v višini od 600 do 4.000 eurov se za prekrške iz prvega odstavka tega člena kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe, če pa se pravna oseba po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje za srednjo ali veliko gospodarsko družbo, pa se odgovorna oseba pravne osebe za prekrške iz prvega odstavka tega člena kaznuje z globo 800 do 4.000 eurov.

398.b člen

(posebno hudi davčni prekrški pri izdaji računov brez uporabe računalniškega programa oziroma elektronske naprave)

(1) Z globo od 3.000 do 10.000 eurov se kaznuje za prekršek posameznik, z globo od 20.000 do 70.000 eurov se kaznuje za prekršek samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, z globo od 50.000 do 150.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če pa se pravna oseba po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje za srednjo ali veliko gospodarsko družbo, pa se za prekršek kaznuje z globo od 70.000 do 250.000 eurov, če:

1. izda račun v nasprotju s prvim odstavkom 31.a člena tega zakona,
2. ne zagotovi hrambe izvornih podatkov in vseh poznejših sprememb izvornih podatkov v vezani knjigi računov, če je do takšnih sprememb prišlo (četrti odstavek 31.a člena).

(2) Z globo od 1.500 do 4.000 eurov se za prekrške iz prvega odstavka tega člena kaznuje tudi odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 2.000 do 6.000 eurov se za prekrške iz prvega odstavka tega člena kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe, če pa se pravna oseba po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje za srednjo ali veliko gospodarsko družbo, se odgovorna oseba pravne osebe za prekrške iz prvega odstavka tega člena kaznuje z globo 4.000 do 10.000 eurov.

402.a člen

(pooblastilo za izrek globe v razponu)

V primerih iz 394., 395., 397. 398. člena, 398.a, 400., 400.a, 401. in 402. člena tega zakona lahko davčni organ v hitrem postopku o prekršku izreče globo v katerikoli višini znotraj razpona, ki je predpisan v posameznem členu.

